

Hôn Nhân Bất Đặc Dĩ

Contents

Hôn Nhân Bất Đặc Dĩ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	35
13. Chương 13	37
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	46
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	50
20. Chương 20	52
21. Chương 21	54
22. Chương 22	58
23. Chương 23	69
24. Chương 24 The Ền	75

Hôn Nhân Bất Đặc Dĩ

Giới thiệu

*Nhân vật nữ: -Diệp Bảo Ngọc : 17t, chiều cao 1m72 thân hình chuẩn khối chĩnh. Là cô con gái cưng

1. Chương 1

Chương 1: Sự thật được bật mí.

Wake up in the morning feeling like P Diddy

(Hey, what up girl?)

Put my glasses on, Im out the door - Im gonna hit this city (Lets go)

Before I leave, brush my teeth with a bottle of Jack

Cause when I leave for the night, I aint ing back

Im talking - pedicure on our toes, toes

Trying on all our clothes, clothes

Boys blowing up our phones, phones

Drop-topping, playing our favorite cds

Pulling up to the parties

Trying to get a little bit tipsy

.....

-Alooo!!!!- Nó uể oải mắt nhắm mắt mở giọng còn ngái ngủ vợ vội chiếc chiếc đế yêu lên nghe , long thâm rửa kẻ đã phá hoại giấc ngủ của nó.(Zời bắt hiểu wa)

-Con gái yêu! Ba đây. Con đã ngủ rồi sao? Ông Diệp Phong hỏi con gái.

- Ba hả? nó vội vàng bật dậy.

- Uk. Con gái yêu ba có chuyện mún ns vs con.

- Ba cứ ns đi ak!

- Ba đã nhờ quản lí kim sắp xếp vé máy bay cho con rồi. Mai con hãy về nước nhé! Ông nhỏ nhẹ bảo nó.

- Saooooo cơ? Sao con lại phải về nước? Nó hét toáng lên.

- Thì có việc quan trọng ba mới phải gọi con gái yêu của ba về chứ.

- Quan trọng lắm hả ba? Nó hỏi

- Uk. Con cứ về nước đi rồi biết. thoy bye con gái iu nha. Con ngủ tiếp đi. Chụt. Ông thơm nó rồi dập máy lun ko để nó hỏi thêm câu nào.

Ba thật là. Nó nghĩ thầm rồi lại chồm chắn lên và ngủ tiếp.

Sáng hôm sau., nó ra sân bay sớm dặn dò quản lí kim vài việc rồi đi lên máy bay.

SÂN BAY NỘI BÀI 3pm

Từ trong sân bay bước ra một cô gái trẻ với mái tóc xoăn bồng bênh màu hạt dẻ , thân hình chuẩn không cần chỉnh. Kết hợp với đó là một chiếc váy voan màu hồng nhạt dài gần đầu gối và chiếc áo jeans lửng màu loang. Chân đi đôi giày hiệu john gallano hở mõm cũng màu hồng nhạt, chiếc túi xách hãng lavin làm bằng da cá sấu. Cô gái đó đi đến đâu là người khác lại phải ngược nhìn đến đó. Không phải vì cô xấu hay cô quái dị mà là vì cô quá xinh. Bọn con trai thì nhìn cô với ánh mắt thèm thuồng, khao khát còn con gái thì ánh mắt ganh tị, ghen ghét vì sắc đẹp trời cho này.

-Tiểu thư! Già này đã mong tiểu thư về quá trời. Ông wan gia chạy ra chỗ nó mừng rỡ nói.

-Ah! Bác Vinh. Cháu chào bác. Bác có khỏe ko? Nó cũng vui mừng ko kém. (ah đối với người nhà thì nó rất thân thiện chứ ko lạnh lung đâu nhé!)

-Già khỏe. tiểu thư cũng khỏe chứ?

-Con khỏe lắm bác ah! Nó ns rồi quay một vòng cho ông vinh xem.

-Thoy ja biết rồi. Về thôi tiểu thư lão gia đang chờ cô đấy. ông ns.

-Vâng. Ta về thôi bác.

Nói xong nó cùng ông vinh ra xe tiến thẳng về ngôi nhà thân yêu bao lâu xa cách của nó. Vừa đến cửa nó đã hét ầm lên;

-Pama!

-Ôi con gái yêu của ta. Ông Diệp Phong vừa nói vừa chạy ra ôm nó vào long.

-Pa! pa có nhớ con ko? Nó nũng nịu sà vào lòng ông.

-Tất nhiên rồi. Sao pa lại ko nhớ con gái cưng của ba chứ! Ông vừa nói vừa xoa đầu nó.

-Hi. Mami con đâu hả ba? (tg: trời bh mới nhớ ra mẹ hả c? Nó: kệ ta)

-Ah. Uhm... Uk thì mẹ con đi du lịch cùng mấy người bạn rồi. Ông áp ứng trả lời.

-Zậy hả ba. Thoy con đi nghỉ tí đã. Pye ba. Ns xog nó phi thẳng lên lầu.

Nó nhảy lên chiếc giường thân yêu đang định đánh một giấc thì chợt nhớ đến con bạn thân chí cốt. Nó lôi con đồ iu ra và bầm sau khi nghe một đoạn nhạc chờ cuối cùng cô nương nhà ta cũng nhắc máy:

-Alo! Hi bạn thân iu! Nnhor nói bằng giọng ngọt xớt.

-Mày thôi ngay cái giọng điệu đấy đi t nghe mà bùn nôn quá. Nó vừa nói vừa “ọe, ọe” vào trong điện thoại.

-Mày ý. Chỉ với mày t mới ns thể thôi mà m ko bít trân trọng hả? Nhỏ nói nghe có vẻ giận dỗi.

-Thôi tôi bít rồi cô nương ah. Nó nói như an ủi. Ah. Đố m bít t đang ở đâu đấy. Nó tỏ vẻ bí mật.

-Hỏi thừa. Japan chứ đâu.

-Ko. giờ này t ko còn ở Japan nữa.hi. nó hí hửng.

-M ko ở đấy thì ở đâu. Đừng nói với t là mày đang ở đất Hà Thành nấy đấy nhé? Nhỏ hỏi.

-Chuẩn. haha. Bất ngờ ko. Nó cười tươi như hoa.

-Dóc tổ. Nhỏ như ko tin.

-Kệ m. Tin hay ko thì tùy. Thui t ngủ đây. Pipi. Hẹn mai gặp. Nói xong nó cúp máy làm con bạn ngồi đấy với những dấu ?????

Còn nó thì đã yên vị trên giường rồi(đúng là heo mà). Đến lúc chị giúp việc lên gọi nó mới uể oải dụi mắt đứng lên phi vào nhà tắm. sau 30' nó bước xuống nhà với mái tóc búi cao. Chiếc áo len sợi và quần sooc jeans màu sáng. Nó chạy đến chỗ ba nó ôm ba nó một cái rồi ngồi về chỗ wen thuộc của mình. Nó cất tiếng hỏi pa:

-Dạo này bama vẫn khỏe chứ ah?

-Ah. Uk. Bama vẫn khỏe. Ông nói dối nó về mặt thoáng chút lung túng. Nhưng nó đâu có bít vì nó đang mãi ăn mà.

-Ba này. Bao jo thì mami đi du lịch về hả ba. Con nhớ mami quá. Nó ngừng ăn ngẩng mặt lên hỏi ông.

Ông không nói j đã lúng túng nay lại còn lúng túng hơn. Tay chân ông mềm nhũn. Ông ko bít phải nói sự thật đau long này cho đứa con gái yêu quý như thế nào nữa.

-Ba! Ba sao zậy? nó ngây thơ hỏi ba mà nào đâu bít trong long ba nó đang thế nào.

Nghe nó hỏi ông jatj mình thoát khỏi những suy nghĩ riêng luyñh quynh đập phải cái bát và “ choang” cái bát vỡ tan tành.

-Ba! Nó lo lắng chạy lại gần ông. Ba sao zậy? có chuyện j sao ba nói con nghe đi.

-Bảo Ngọc ah! Ông nhẹ nhàng gọi nó.

-Dạ. con đây ba. Có chuyện sao ba? Mặt nó nhăn lại khi thấy hành động của ba nhưng cũng ko khỏi lo lắng.

-Thật ra... thật ra. Ông áp úng

-Thật ra làm sao hả ba? Có j ba cứ nói đi ba đừng úp mở nt nữa con hồi hộp lắm. Nó nhìn ba.

-Con phải thật bình tĩnh nhé. Ông bước gần tới nó.

-Vâng ba cứ nói đi. Nó gật đầu.

-Thật ra.. mẹ con ko phải đi du lịch mà bà ấy...

2. Chương 2

Chương 2: Đau lòng.

-... bà ấy có một khối u ở đầu bà ấy đang điều trị tại bệnh viện XY. Nhưng mẹ con bà ấy lại không chịu phẫu thuật. Bác sĩ bảo nếu bây giờ phẫu thuật thì vẫn còn 50% sống sót. Nhưng bà ấy sợ nếu ca phẫu thuật ko thành công thì bà ấy sẽ chết. Bà ấy sẽ ko được ở bên chúng ta nữa. Nên ta mới gọi con về đây để khuyên nhủ bà ấy. Ta biết chỉ có con mới khuyên được bà ấy thôi. Ông nói hết với tâm trạng bùn bã.

Còn nó nghe xong mà như sét đánh ngang tai. Nó ngồi thẫn thờ ở đấy miệng lắp bắp:

-Ba..... ba nói.... Sao cơ? Mẹ con làm sao cơ? Có phải ba đang lừa con ko? P ko ba ba noi con nghe đi. Nó khóc lóc nó ko mún tin vào cái sự thật này. Nhưng sự thật thì mãi mãi vẫn là sự thật ko thể thay đổi nổi.

-Ba. Những điều ba nói hoàn toàn là sự thật. Ba ko hề nói dối con đâu. Ông nhìn đứa con cứng mà lòng đau như cắt.

Nó đứng dậy chạy ra ngoài. Nó chạy thật nhanh. Gió khê lùa man mác. Mưa rơi rơi, từng hạt từng hạt rồi xối xả. Nó khóc nó vẫn khóc cho dù ba nó đang chạy theo kêu gào tên nó. Nó ko để tâm điều nó quan tâm bh là mẹ nó. Mặc kệ ư xối vào mặt . Nó vẫn cứ chạy rồi nó vấp phải cục đá và nó ngã nhoài ra đất và ngất xỉu. Trong tiềm thức nó mơ thấy mẹ nó. Nó cảm giác thấy có một vòng tay ấm áp đag ôm nó. Người đó ko ai khác chính là ba nó. Nó bật dậy sau một ngày sốt mê man bất tỉnh.

-Con tỉnh rồi sao? Con còn thấy khó chịu ko? Con có đói ko để ba kêu người nấu cháo cho con ngen! Ông phong ns lien hồi như sợ ai cướp mất lời.

-Mày dậy rồi ah? Mày làm mọi người lo lắng quá. Nhỏ Sam lên tiếng. Chị này xuất hiện nhanh dũ trời.

-Con ko sao đâu ba. Mày mới đến ah? Một jot nước mắt lăn trên khuôn mặt thanh tú của nó. Thấy ba nó xanh xao nó ko khỏi đau lòng.

-Uh. Tao mới đến thì mày lại ra nông nổi này. Nhỏ thương xót nhìn con bạn.

-Ba ah! Con muốn đến thăm mẹ. Nó nói mà mặt buồn thiu.

-Nhưng con phải ăn j đi đã. Nếu ko thấy con xanh xao như thế này mẹ con sẽ ko khỏi lo lắng đâu. Ông khuyên nó.

-Nhưng...

-Ko nhưng j hết nếu con ko ăn ba sẽ ko để con ra ngoài đâu. Ông cương quyết.

-Đúng đó. Mày nghe ba mày đi. Mày phải ăn cái j thì mới có sức chứ. Cả bác nữa, bác cũng phải ăn cái gì đi ah con thấy bác tiêu tụy lắm. Nhỏ Sam khuyên nhủ cả hai cha con nhà nó.

-Uh. Mày kêu người làm cho t tô cháo. Ba ba cũng ăn cháo luôn ngen. Nó quay sang hỏi ba.

-Uh. Ông gật đầu.

Thế là nhỏ Sam nhà ta chạy đi kêu người làm cháo cho nó. Ở trong phòng ko gian trùng xuống. Cả 2 cha con ko ai nói một lời nào chỉ hướng mắt ra cửa sổ nhìn xa xăm mỗi người với 1 suy nghĩ riêng. 1 tiếng sau, nó cùng ba và nhỏ Sam đi đến bệnh viện. Vừa vào đến cửa phòng, nó đã chạy sà vào lòng mẹ khóc thút thít:

-Mẹ sao mẹ lại giấu con? Sao mẹ ko nói cho con biết hả mẹ? Hì..huhu.

-Con gái yêu. Con về rồi đó sao. Mà sao con lại biết chuyện này....? Có..phải ...? Bà Tổ phương run run hỏi nó.

-Đúng. Chính tôi đã nói cho nó biết. Ông Phong tiến lại gần bà.

-Chẳng phải rồi đã bảo ông đừng nói cho nó biết rồi sao? Bà nhìn ông khuôn mặt tỏ rõ vẻ tức giận.

-Mẹ. Mẹ định giấu con đến bao giờ nữa ba nói cho con là đúng mẹ đừng trách ba nữa. Nó ngửa lên nhìn mẹ nó với hai dòng nước mắt.

-Mẹ xl! Mẹ chỉ ko muốn con phải lo lắng thôi. Bà đưa tay lau hai hàng nước mắt của nó mà không khỏi xót xa.

-Mẹ! mẹ hãy phổ thuật đi. Nó nghiêm nghị nhìn thẳng vào mặt mẹ nó.

-Ko. Ko được đâu. Lỡ thất bại thì sao? Bà nhìn nó mắt đưng đưng.

-Sao mẹ lại nói gở như thế chứ. Nó nhìn mẹ giận giữ.

-Đúng rồi. Sao bác lại nói như thế chứ? Bác phải tự tin lên chứ vì quanh bác còn có rất nhiều người mà. Sau 1 thời gian im lặng cuối cùng chị sam nhà ta cũng lên tiếng.

-Đúng đấy bà ah. Ông Phong cũng ủng hộ.

- Nhưng mẹ có 1 điều kiện.

-Mẹ có điều kiện gì? Dù có phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng con cũng sẽ làm. Mắt nó ánh lên tia hy vọng.

-Ko nghiêm trọng như thế đâu mẹ chỉ muốn nhìn thấy con có một cuộc sống ấm no hạnh phúc thôi. Bà bảo.

-Con vẫn đang sống hạnh phúc bên bố mẹ đây mà. Nó ngây thơ (vô) số tội nhìn mẹ.

-Ko phải vậy. Mẹ muốn... Bà nói lấp lửng.

-Muốn gì hả mẹ?

-Có phải bác muốn nó lập gia đình ko ah? Nhỏ này thiếu hiểu suy nghĩ của người khác ghê.

-Đúng vậy. Sao cháu hiểu ý của ta thế? Bà nhìn nhỏ tỏ vẻ biết ơn.

Còn nó nó ngơ người ko nói được gì và ông phong cũng vậy. Ông ko ngờ điều kiện của vợ mình lại là thế. Sau 1 hồi nó bình tĩnh lại và bắt đầu hỏi:

-Có phải mẹ nói nhằm ko zậy?

-Ko đó chính là ý của ta. Nếu con đồng ý thì ta sẽ phẫu thuật còn ko thì thôi cứ để ta chết đi vậy. Bà cương quyết.

-Nhưng con mới có 17t thôi mà. Con vẫn chưa đủ tuổi kết hôn mà. Nó cố năn nỉ ỉ ôi.

-Điều đó con ko phải lo đâu.

-Nhưng con đã yêu ai đâu mà con cũng chưa có đối tượng để kết hôn nữa con biết tìm người ở đâu ra đây. Mẹ! Mẹ tìm điều kiện khác đi mà. Nó cầm tay bà nũng nịu.

-Ko được. Đó là tâm nguyện của mẹ và có lẽ cũng là tâm nguyện của cha con. Nếu con ko làm đc thì ta đành chết vậy.Bà nhìn ông Phong và ra hiệu.

-Pa! Pa ah! Nó quay sang ông.

-Ba nghĩ con nên làm theo lời mẹ. Ông nhìn nó bằng ánh mắt thông cảm vì điều kiện này thực tình ông cũng chưa muốn gả chồng cho nó vì nó còn quá bé bỏng mà.

-Ba mẹ thật là muốn ép con đến bước đường cùng mà. Nó hét lên rồi chạy ra khỏi phòng bệnh.

-Bảo Ngọc! Bảo Ngọc! Bà Phương gọi với theo rồi chợt bà ngất đi.

-Bà nó ah.Bà làm sao vậy. Ông Phong lay lay bà.

-Bác àh. Nhỏ vừa gọi vừa bấm cái nút đỏ để gọi bác sĩ.

Ông bác sĩ nghe được tín hiệu liền chạy ngay lên. Khám cho bà một lúc rồi ông quay ra nói:

- Tôi đã bảo là không được làm cho bệnh nhân xúc động quá rồi cơ mà.

-Xl bác sĩ vì gđ tôi có chút chuyện nên... Ông ko nói được nữa.

-May mà ko sao xú động chút lên ngất đi thôi. Gđình cần chú ý hơn.

-Vâng.

Còn về phần nó nó vừa chạy ra khỏi phòng bệnh thì đã đâm sầm phải 1 người. Nó vội vàng đứng dậy xin lỗi rồi chạy đi lun để lại người đó ở lại ngơ ngác. Người đó thầm nghĩ con nhỏ chết tiệt mắt mũi để đâu ko biết bực quá. Nói xong hấn bỏ về với bộ quần áo bẩn thỉu và mặc kệ cô người yêu đang mong chờ ở lại. Vâng người đó chính là anh Gia Bảo nhà ta. Còn nó nó chạy ra khuôn viên của bệnh viện và ngồi đấu tranh tư tưởng. “ Sao lại bắt mình lấy chồng cơ chứ, đk j ko ra lại đi ra cái đk đó thật hết sức tưởng tượng mà.....” Đang mãi mê suy nghĩ thì chuông điện thoại của nó reo lên.

Nó bắt máy chưa kịp alo thì nhỏ Sam đã tuôn luôn 1 tràng:

- Mà đang ở đâu vậy? ***** ngất xỉu rồi nè. Sao mà lại bỏ đi như vậy chứ. Mà về ngay đây đi.

Nó thẫn người chạy vội về phòng bệnh. Nhìn mẹ nó nằm trên giường nó đau lòng chết đi được. Nó chạy lại ôm mẹ nó và thì thầm chỉ đủ mẹ nó nghe:

-Mẹ ơi con xl. Mẹ tỉnh lại đi mà con sẽ đồng ý con sẽ đồng ý mà. Hix.. huhu..

Nó ôm mẹ nó một lúc rồi đứng dậy đi ra ngoài. Đố các bạn nó đi đâu đấy?

Vâng nó đi gặp bác sĩ đấy ah. Cốc...cốc..cốc..

-Mời vào. Ông bác sĩ lên tiếng.

-Chào bác sĩ cháu là con gái của bà La Tố Phương. Nó gt.

-Uk. Có phải cháu muốn biết bện tình của bà ấy ko? Ông hỏi lun vào vấn đề.

-Dạ. Nó trả lời ngắn gọn.

-Thực ra khối u của mẹ cháu đã được 6 tháng rồi. Nếu để lâu khối u sẽ to lên khả năng sống sót sẽ là rất ít. Bây giờ phẫu thuật thì khả năng sống sót sẽ là 50%. Cháu lên khuyên nhủ mẹ cháu đi. Nếu ko sẽ rất nguy hiểm đó. Ông giải thích.

-Nếu bây jo phẫu thuật thì chắc chắn mẹ cháu sẽ sống phải ko ah? Nó nhìn ông đầy lo lắng.

-Đúng vậy, tuy chỉ có 50% nhưng chúng ta sẽ cố gắng hết sức.

-Dạ vâng cháu sẽ cố gắng khuyên nhủ mẹ cháu. Cảm ơn bác.

-Ko cần cảm ơn cứu người là trách nhiệm và lương tâm nghề nghiệp của chúng ta mà. Ông nhìn nó đầy thông cảm.

-Vâng. Bác làm việc tiếp đi ah! Nó ns rồi bước vội ra ngoài quay về phòng bệnh thì mẹ nó đã tỉnh lại. Nó vội vã chạy tới:

-Mẹ tỉnh rồi sao?

-Con ah! Con có sao ko? Mẹ xl mẹ sẽ ko bắt ép con nữa đâu.Bà nhìn nó mắt rưng rưng.

-Ko. Là nỗi của con. Mẹ ah con đã.....

3. Chương 3

Chương 3: Cuối cùng con cũng phải đồng ý:

-Con đã quyết định rồi. Con sẽ.. sẽ kết hôn. Vì thế mẹ hãy làm phổ thuật đi mẹ nhé. Nó ns trong hai hàng nước mắt.

-Con... con nói sao? Bà ngạc nhiên. Cả ông Phong và nhỏ Sam cũng ko ngoại lệ. Tội tệ nhất là nhỏ sam, mồm thì há to mắt thì như muốn rơi ra ngoài lấp bắp hỏi như ko tin vào tai mình:

-Mày ns sao cơ?

-Tao sẽ kết hôn. Nó cương quyết trả lời.

-Con nói thật ha? Ông Phong và bà phương đồng thanh tập một.

-Vâng. Nét mặt nó nghiêm lại ko có j là lừa dối.

-Nhưng con chưa có đối tượng ưng ý. Nó nhăn mặt khi nghĩ về điều này.

-Nếu con đã đồng ý thì ko phải wan tâm về vấn đề này đâu. Mẹ đã tìm được một đối tượng cho con rồi. Cậu ta vừa đẹp trai, vừa giàu có tuy ăn chơi nhưng lại rất thông minh._ Bà đắc ý nói về cậu con rể tương lai.

-Là ai hả mẹ?

-Ah. Cậu ta tên Đinh Gia Bảo là con trai của tập đoàn Đinh Mạc cũng là chỗ thâm giao với nhà ta.

-Bác nói sao? Đinh Gia Bảo ư? _Nhỏ Sam hét lên khi nghe thấy cái tên.

-Uk._ Bà nhìn Sam toe vẻ ngạc nhiên. Cháu bít cậu ta sao?

-Ah. Vâng cháu có biết mặt cậu ta. Tuy đẹp trai nhưng lại wa ăn chơi. Cháu sợ....

-Sợ j nói đi?_ Nó nhìn con bạn khó hiểu.

-Ừa thì t sợ m lấy anh ta về rồi ko chịu đựng được thôi. _Nhỏ ngây thơ trả lời.

-Cháu yên tâm bác nghĩ cậu ta rất tốt. Con thấy thế nào?_ Bà phương hỏi nó.

-Vâng. Vậy con sẽ tìm hiểu. _Nó nhìn bà.

-Được vậy bắt đầu từ ngày mai con sẽ chuyển đến trường Quý tộc để học cùng chồng chưa cưới của con. _Bà hí hửng.

-Vâng. Con đã đồng ý rồi thì mẹ phải phổ thuật đấy._ Bh nó mới nha ra vấn đề.

-Được mẹ hứa. Con kết hôn rồi thì mẹ sẽ phổ thuật._Bà ra điều kiện.

-Vâng. Thôi mẹ nghỉ ngơi đi. Con về nhà chuẩn bị đây._ Nó ôm mẹ rồi đứng dậy bước đi.

-Bác ở lại nghe! Con đưa nó về. Nhỏ Sam nói rồi cũng chạy theo.

Nó Vừa ra khỏi phòng bà Phương đã bảo ông Phong gọi điện cho ai đấy. Ông Phong gật gù làm theo.

-.....

-Cô Cẩm hả?

-.....

-Uk. Con gái tôi nó đồng ý rồi. Con trai cô thì sao?

-.....

-Vậy thì nhanh lên nhé. Tôi ko chờ được lâu đâu.

-.....

-Vậy chào cô nhé.

-.....

Sau cuộc nói chuyện này mặt mũi bà tươi tỉnh hẳn lên. Thấy vợ mình như thế ông Phong cũng rất hài lòng và thầm cảm ơn những điều mà đứa con gái của mình đã làm vì mẹ nó. Còn về phần nó, nó đang ngồi trên chiếc Mazda MX-5 màu đỏ của nhỏ bạn. Mắt hướng xa xăm tay chống vào cánh cửa của chiếc xe. Mái tóc xoăn bồng bênh bay trong gió. Nhìn nhỏ lúc này thật quyến rũ, như 1 thiên thần vậy. Thấy con bạn thân im lặng nhỏ Sam lên tiếng phá vỡ bầu ko khí ngột ngạt:

-Mày định lấy hẳn thật sao?

-Uk. Tao biết phải làm sao đây. Mắt vẫn nhìn xa xăm. Mày chuyển qua đây học luôn cùng tao nhé_ Nó quay lại nhìn con bạn ánh mắt như van xin. Nhìn con bạn thê thảm quá làm nhỏ vừa thương vừa ko nhịn được cười:

-Haha..Mày đừng nhìn tao với con mắt đấy. Tất nhiên là tao phải sang học cùng mày rồi. Ai lại để mày phải học một mình chứ.

-Tao bít mà. Hi_ nó nở 1 nụ cười tươi. Chỉ có ở bên con bạn này nó mới được cười nhiều như thế.

TẠI BIỆT THỰ NHÀ HỌ ĐÌNH.

-Saooooooooo? Mẹ nói j cơ con có nghe nhầm ko zậy?_ Hấn ngoáy ngoáy lỗ tai.

-Con ko hề nghe nhầm. Con sẽ kết hôn với con bé Bảo Ngọc_Bà Cẩm mẹ hẳn lên tiếng giọng cương quyết.

-Mẹ ah! Nhưng con đâu có biết cô ta_Mặt hấn bí xị.

-Ko biết rồi cũng sẽ biết. Mai Bảo Ngọc sẽ chuyển đến học cùng con. Con liệu mà chăm lo cho con bé. Nó mà có mất một sợi tóc là ta sẽ ko tha cho con đâu_ Bà nhìn cậu con quý tử ánh mắt như muốn nói “ Hãy chấp nhận đi”

-Mẹ! _ Hấn lay lay tay mẹ nũng nịu.

-Haha..Con đừng làm nũng nữa ta sẽ ko thay đổi quyết định đâu._Bà phá lên cười khi thấy hành động của con trai.

-Never . Con sẽ ko lấy cô ta đâu. Con chỉ yêu mỗi Linh Đan thôi._Hấn hét lên.

-Con hãy quên con nhỏ đó đi. Nó đã bỏ con theo thằng khác mà con vẫn còn nhớ đến nó ư?_ Bà nhìn hấn ánh mắt giận giữ xen lẫn thất vọng.

-

-Ko bao giờ con quên cô ấy._ Hấn nhỏ giọng

-Nếu vậy từ nay con sẽ ko có tiền để chơi bởi nữa. Ta sẽ khóa tất cả các thẻ của con. Con thấy thế nào?_ Bà nhìn hấn đắc thắng.

-Mẹ.....! Hấn ko nói lên lời. Được thôi. Lấy thì lấy dù sao thì cô ta cũng sẽ ko chịu nổi con quá 5 ngày đâu._ Hấn nhếch mép cười 1 nụ cười nửa miệng.

-Tùy con thôi! Nhưng ta nghĩ con bé đó sẽ ko dễ đối phó đâu._ Nói xong bà bước đi để lại hấn đang đứng đơ như cây bơ ở đó. “ Ko dễ đối phó ư! Để xem cô là ai.” _ Hấn nghĩ xong rồi lúi con để yêu ra gọi cho 2 thằng bạn đến bàn kế hoạch tác chiến.

TẠI BAR DEVIL

-Kevill!!_ Way(Lập vũ) lên tiếng gọi.

-Anh Kevil. Em chờ anh mãi._ một nhỏ ông ẹo bước lại gần hấn.

-BIẾN_ Hấn hét lên. Nhỏ kia quê quá ôm mặt khóc chạy đi.

-Sao? Có việc j hả?_ Vic(Thiên Nam) hỏi tay vẩy vẩy đuổi mấy ẻm chân dài.

-Uk. Bà ja bắt t kết hôn._ Hấn hậm hực nói.

-What?_Đồng thanh tập 1

-Mày phải lấy vợ sao?_ Đồng thanh tập 2

-Haha.._ Cả 2 người cùng cười.

-Cười cái j. T đấm cho giờ_ Hấn tức giận giơ nắm đấm lên.

-Ấy. Từ từ giận quá mất khôn._ vic cố nhịn cười chế giễu thằng bạn.

-Mày nói j?_ Hấn quắc mắt.

-Thôi. Vào vấn đề. Con nhỏ đó là ai? Sao nó lại chịu lấy mày?_ Sau 1 hồi đùa cợt thì Way cũng lên tiếng.

-Sao t biết được. Bà già t bủ nó tên cái j Bảo Ngọc ý_ Hấn nói mà đang cố suy nghĩ cái tên của nó (Cụ ơi chị ấy tên Diệp Bảo Ngọc ah!)... Àh..Àh.. nhớ rồi Diệp Bảo Ngọc.

-Diệp Bảo Ngọc_ Vic ngạc nhiên.

-Uk.Mày biết nó hả? _Kevil hỏi.

-Ko phải chỉ là t thấy giống tên bà chị họ tao thôi._ vic lắc đầu.

-Này đừng thấy người sang mà bắt quàng làm họ ghen._ Way cười cợt.

-Thằng này mày điên hả?_ vic nhìn hấn mặt ko mấy vui vẻ.

-Thôi. Mày mún bọn tao giúp j?_ Way vẫn là người hiểu vấn đề nhất.

-Đuổi con nhỏ đó đi. Mai nó sẽ đến lớp chúng ta học đó._ Hấn vừa nói tay vừa mân mê cốc rượu vang.

-Mày mún đuổi nó cho dù nó có xinh đến nhường nào đi nữa._ Vic hỏi.

-Ừa. Có xinh t cũng ko cần. T mún tự do cơ.mới cả tao chỉ yêu có mình Linh Đan thôi..._ Hấn cười cợt vẻ bất cần.

-Mày vẫn chưa quên cô ta sao?_ Vic hỏi bằng giọng ko hài lòng cho lắm.

-Mày nói gì thế?_Hấn thôi xoay cốc rượu vang ngẩng mặt lên nhìn thằng bạn.

-Mày tự biết._Vic nhún vai

-Mày....._ Hấn tím tái mặt mũi nhìn thằng bạn.

-Thôi.Được rồi nếu đã vậy thì lại đây t có kế này.....(Tg:Éo tg nghe với_ Bọn hấn: Biền trẻ con_ tg: gru.....)

Sau khi nghe xong cả bọn cùng phá cười rồi cùng nâng cốc rượu vang mừng chiến thắng. (Đánh đâu mà thắng hả mấy anh?). Còn về phần nó, vừa về đến nhà nó đã phi ngay lên phòng lấy bộ quần áo hình mèo kitti đi tắm rồi lao lên giường nghỉ ngơi. Một lúc sau nó dần thiếp vào giấc ngủ.

4. Chương 4

Chương 4:

Sáng hôm sau:

-Tiểu thư! Dậy thôi. _Ông Vinh quản gia kêu.

-Bác vinh để cháu ngủ chút nữa. _Nó vừa nói vừa lấy chăn phủ lên đầu

-Hôm nay tiểu thư phải đến trường mới mà. Dậy thôi cô Khánh Chi đang chờ tiểu thư ở dưới nhà đấy._ Ông thuyết phục.

-Hả....._Nghe xong nó bật dậy chạy vào nhà vệ sinh. 30' sau nó bước xuống nhà.

-Hi! Mà đến lâu chưa?_ Nó hỏi nhỏ bạn với khuôn mặt méo xệch.

-Cũng vừa được mùa quýt thừa tiểu thư!_ Nhỏ nói với giọng mỉa mai.

-Thôi mà. T biết rồi, vậy giờ chúng ta đi đc chứ. Hi._ Nó nhìn con bạn tỏ vẻ biết lỗi.

-Ko đc. Tiểu thư phải ăn sáng đi đã._ Ông Vinh cản nó.

-Con đến ăn ở canteen cũng đc mà bác._ Nó nhìn ông ánh mắt như muốn thuyết phục.

-Ko được. _ Giọng ông cương quyết._ Nếu tiểu thư ko ăn thì tôi sẽ ko để tiểu thư ra khỏi nhà đâu.

-Thôi zô ăn đi mà. Đi sớm quá t cũng chưa kịp ăn nè. Đói ghê_ Vừa nói nhỏ vừa nhảy chân sáo đến bàn ăn. (tg: zoi chả ra dáng tiểu thư j cả_ sam: kệ ta. Thích chết hả?)

Thấy con bạn thế nó cũng vui vẻ bước vào. Sau 20' ăn uống, nó và nhỏ bạn cùng bước ra chiếc xe Mercedes-Benz SLK màu xanh dương (màu nó yêu thích áh) đang thịnh hành. Và nó là người cầm lái, chiếc xe lao băng băng trên đường. Trên xe là 2 cô gái đẹp với gương mặt thanh tú và nụ cười chết người duyên ko thể nào tả nổi. Gần đến trường thì bỗng “ kittttttt” nó phanh gấp. Cả 2 cô gái trẻ cùng dồn người về đằng trước. Đầu nó đập nhẹ vào chiếc vô-lăng, nó ngẩng mặt lấy tay xoa xoa trán. Nhỏ Sam thì véo má kiểm chứng xem mình đã “ die” chưa. Tỉnh táo 1 chút rồi nhỏ hét lên:

-Mày lái xe kiểu j zậy? Định giết người hả?

-Có phải lỗi tại tao đâu tại có vật cản đấy chứ._ Nó nhăn nhó tay vẫn đang xoa xoa đầu và đếm sao.

-Nè 2 cô có sao ko? Lái xe cũng phải biết nhìn đường chứ._ 1 giọng nói hách dịch vang lên làm nó và nhỏ bạn thôi xoa đầu, quay sang nhìn người đang nói thì thấy có 3 anh chàng rất chi là “handsome” đang nhìn nó khó chịu. Vâng đó chính là kevil, way, vic nhà ta đấy ăh. Nó ko nói j(đag mãi ngắm trai đẹp thừa bà con) mắt thì nhìn chăm chăm mặt 3 tên đó.

-Nè! Ko nghe tôi nói hả? _ Hấn hét lên.

-Ồ! Gì.... Gì zậy?_ nó ngượng ngùng hỏi.

-Cô này hay nhỉ. Xém chút nữa đâm vào xe người ta mà ko xin lỗi hả?_ Way lên tiếng. Nó như nhớ ra j đó, khuôn mặt trở lại vẻ hơi lạnh lùng vốn có của mình và nó hét lên khiến mấy tên kia giật mình và nhỏ bạn cũng bừng tỉnh giấc mơ hám zai đẹp để quay lại thực tại :

-Mấy anh nói gì. Tự dưng ngang ngang đường tôi ko đâm cho lật xe là phúc của mấy anh đấy.

-Này. Cô nói hay nhỉ. Bộ cô thích có tai nạn xảy lắm hả?_ vic lên tiếng.

-Sặc. Mấy anh nói nghe hay nhỉ. Bộ lỗi là của tui tui hả?_ Nhỏ Sam xen vô.

-Ko của các cô thì của ai. Trả lễ nào của con milu kia hả. Haha...._ Kevil khinh bỉ cười cợt nói.

-Anh...._ Nhỏ Sam uất ức.

-Tôi làm sao?_ Kevil hỏi vẻ mặt đắc thắng.

-Ngu ngốc chứ sao. Bộ các anh chưa học luật giao thông hả? Thế thì đến chỗ con milu bảo nó dạy cho. Có khi nó còn am hiểu luật hơn các anh đó. _ Nó nói sock rồi cười khinh bỉ._ Tránh cho tôi đi, đôi co với các anh mệt quá.

-Đúng. Nói chuyện với người ko am hiểu thật là nhọc quá._ Nhỏ Sam vừa nói vừa giơ tay đặt lên trán ra vẻ mệt nhọc lắm.

Nói xong nó lùi xe quay đầu chạy thẳng để lại 3 tên đẹp trai đag đứng đơ như cây bơ ở đó vs khuôn mặt hết sức là tức giận. Hấn gầm gừ:

-Hừ.. con nhỏ chết tiệt để tôi gặp lại thì cô chết chắc.

Bên chỗ nó nó hất- xì 1 cái rõ to:

-Trời ai nhắc tui vậy. Đúng là 3 tên đại xui xẻo mà.__ Nó vừa nói vừa nhớ lại vụ vừa này mà không khỏi tức giận.

-Nhưng mà công nhận 3 tên đó cũng đẹp trai mà nhỉ?__ Nhỏ Sam hí hửng.

-Đẹp cái khi mốc. Toàn cái lũ đười ươi xổng chuồng.__ Nó khinh bỉ nở nụ cười nửa miệng.. (Trời đẹp trai vậy mà chị còn chê. Hix)

-Với mày ai chả là đười ươi__ Nhỏ Sam nhìn nó tỏ vẻ hiểu biết.

-Còn với mày thì tên nào cũng đẹp trai. Vì mày rất hám trai mà. Haha...__ Nhỏ châm chọc rồi phá lên cười.

-Mày...__ Sam tức giận ko nói lên lời.

-Mà cái tên có mái tóc màu hạt dẻ là chồng sắp cưới của mày đấy.__ Nhỏ quay sang chờ xem phản ứng của nó.

‘ kitttt’ chiếc xe lai 1 lần nữa dừng gấp. Nhỏ Sam lại chú ý người về phía trước nhưng may mà lần này ko phải ngồi đém sao chứ ko nhỏ đã giết sally nhà ta ùi. Nhỏ đag định **** cho con bạn 1 trận thì sally đã hét lên:

-Mày bảo sao tên đó là chồng chưa cưới của tao sao?

-Đúng ko sai. Nhưng mày có phải làm thế này ko?__ Nhỏ nhăn mặt.

-Ồ. Hi. T xin lỗi. Trời đúng là oan gia ngõ hẹp mà. Hix.__ Nó quay sang con bạn cười trừ.

Rồi chiếc xe lại lao vun vút trên đường. nó và nhỏ cũng đã đến trước ngôi trường. Chúng nó ko khỏi ngạc nhiên vì ngôi trường này quá to và khang trang (chuyện trường quý tộc mà). Nó phi xe thẳng vào trong gara để xe. Trong này có đủ tất cả các thể xe từ ô tô thường cho đến những siêu xe. Nhưng cũng may là xe của nó ko đụng hàng ai ko chắc nó cho đi bán sắt vụn quá (giàu ghê). Nó đi đến gần nhỏ sam rồi cả 2 cùng lên phòng hiệu trưởng. Nó gõ cửa và có 1 giọng nam trầm khan vang lên:

-Mời vào!

-Em chào thầy ạh!__ cả 2 đưa lễ phép chào thầy.

-Ôi! Chào 2 tiểu thư!__ ông cúi đầu chào nó.

-Thầy đừng gọi bọn em như thế.__ nó khó chịu. Ở nhà đã vậy ở đây còn gọi nó thế chắc nó chết mất.

-Uk. Được rồi. __ Ông gật đầu về miễn cưỡng.

-Chúng em học lớp nào hả thầy?__ Nhỏ Sam hỏi.

-Ak. 2 em học lớp 11A1.__ Ông nói rồi quay sang bảo với cô giáo gần đó__ Cô Thy cô dẫn 2 em này về lớp đi.

-Vâng__ Bà cô lễ phép gật đầu rồi tới chỗ chúng nó.

Chúng nó cũng cúi chào thầy hiệu trưởng và cúi gót bà cô. Vừa đi chúng nó vừa quan sát. Ngôi trường này to qua sức tưởng của bọn nó. Chiều dài phải đến 1km chứ chả ít. Chiều rộng cũng phải 700- 800m chứ cũng ko vừa. Tòa nhà trước mặt cao tới 7 tầng được bao phủ bởi các lớp kính trong suốt. Cổng teen trường cũng rộng gấp mấy lần các trường khác. Chúng nó mãi mê ngắm nghía mà ko biết rằng đã đứng trước cửa lớp từ bao giờ. Bà cô bước vào lớp ve mặt tươi tỉnh gục cái thước xuống bàn bà nói:

-Huay lớp ta sẽ có thêm thành viên mới. Các em hãy giúp đỡ các bạn nhé.__ Quay qua bọn nó__ Các em vào đi.

Nó và nhỏ sam vừa bước vào thì cả lớp xôn xao hẳn lên:

-M ui! Thiên thần t có năm mơ ko đây?__ NS1

-Ui. Đẹp ghê nhỏ đấy mà là bạn gái t thì hết biết__ NS@ mơ mộng.

-Thôi đi mấy bố. Xấu mà mơ tưởng.__ Ns 1 chen xô.

-Mấy bà gen tị hả?__ NS3

-Ai thêm..__ Nhỏ hếch mặt lên tỏ vẻ xem thường.

Kệ những lời bàn tán chúng nó bước đến gần chỗ cô. Quay xuống lớp nhỏ Sam nở 1 nụ cười thiên thần còn nó khuôn mặt lạnh tanh ko chút biểu cảm.

Nhưng ko vì thế mà vẻ đẹp của nó bị phai nhòa điều đó càng làm cho nó có sức quyến rũ hơn. Hôm nay nhỏ Sam diện 1 chiếc váy màu xanh lá cây kết hợp với áo lưới màu kem và chiếc túi sách clutch có kiểu quai dây xích màu trắng. Chân đi đôi giày cao gót cao 9 phân màu kem và mái tóc xoăn được buộc 1 ít kéo về đằng trước đã làm tôn lên nét đẹp dịu dàng thùy mị của nhỏ. Khác với Sam nó mặc một chiếc áo pull lửng tím lệch vai + áo ba lỗ dài phía trong màu trắng + chiếc quần jeans loang rách te tua và chiếc túi chéo hiệu lavin màu đen làm bằng da cá xấu (chiếc túi ngoại nó tặng). Chân đi đôi bat boots cao gót.. Mái tóc được tết kiểu xương ca kéo về 1 bên. Một phong cách tuy bụi bặm cũng ko kém phần nữ tính. Nhỏ Sam lên tiếng giới thiệu:

-Hi! Mình là Sam tên của mình là Trần Khánh Chi. Mình là mem mới mong các bạn giúp đỡ__ Nhỏ cười tinh nghịch nói làm cho trái tim bao chàng đứt mạch máu.

-Chào. Tui là Diệp Bảo Ngọc mọi người có thể gọi tui là Sally. Rất vui được làm quen__ Vẫn giữ vẻ lạnh lùng nó nói.

Vừa dứt lời thì “ rầm” cánh cửa bật mở bước vào là 3 tên prince của trường. Tên thứ nhất là kevil với mái tóc màu hạt dẻ rối xù bay trong gió và chiếc áo da + skinny jeans và đôi bat boots trông rất đơn giản nhưng cũng ko kém phần bụi bặm. Đi bên cạnh là một con nhỏ đg khoác tay hần. Tiếp theo là way với mái tóc màu lam tím được vuốt keo dựng ngược lên trời hần mặc chiếc áo sơmi trắng đúng chất học sinh được sắn lửng và chiếc quần tụt màu đen cùng đôi giày hàng hiệu màu trắng. Tên cuối cùng là vic với mái tóc màu hung đỏ, áo pull rộng in chữ trước ngực + quần skinny jeans + giày nike màu trắng. Hần bước vào môi nở nụ cười “sát gái” làm cho trái tim các nàng ngây ngất. 3 tên ngang nhiên bước vào ko thèm chào hỏi cô giáo. Thấy cảnh tượng chướng tai gai mắt này nó không chịu được quay sang nói với nhỏ Sam đủ để 34 cá thể có mặt trong lớp này nghe được:

-Thật là điên rồ!

-Yes.__ Nhỏ quay lại nói.

Dứt lời các girl nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn và cười những nụ cười đều vì quả này nó sẽ bị xử đẹp vì tội nói thể với các prince của chúng nó. Còn các boy thì nhìn nó với ánh mắt thương hoa tiếc ngọc. Bọn hần ngược lên nhìn thử ai to gan thể thì hóa ra là 2 con nhỏ lúc sáng.

-Cô vừa nói j thế? __ Hần nhìn nó.

-Bộ thánh giác của cậu có vấn đề hả? Có cần tui nói lại ko?__ nó nói = giọng chế diễu.

-Chuẩn. Tội khuyên cậu nên đi khám đi. Hay nhà ko có đk zậy thì để tui tui jup đỡ nhé.__Nhỏ Sam bồi thêm.

-Cô nói j?__hần tức điên lên nhìn thẳng vào mắt nó.

-Lại nữa rồi kìa Sam ơi!__ Nó nhún vai quay sang con bạn.

Cuộc đối thoại diễn ra trước ánh mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người kể cả 2 tên kia. Nó với nhỏ Sam thì vẫn hồn nhiên như ko có chuyện j xảy ra. Ko khí của cả lớp im lặng đến đáng sợ. Thấy zậy cô giáo liền gõ nguy:

-Bảo Ngọc, Khánh Chi!

-Dạ!__ Nó và Sam lễ phép trả lời.

-Bảo Ngọc em xuống ngồi với Gia Bảo nhé!__ Quay sang Sam__ Còn em ngồi với Lập Vũ nghe!

-Là ai hả cô?__ 2 đứa way lại nhìn cô ngây thơ hỏi.(giả vờ thui nha bà con)

Cả lớp lại được phen ngạc nhiên vì bọn hần đều là những người nổi tiếng mà ai cũng biết (trừ nó). " Hóa ra cô là vợ chưa cưới của tui hả? Được cô biết tay tui." Hần nghĩ thầm. Bà cô cũng ko kém phần ngạc nhiên liền chỉ tay về chỗ hai bọn hần. 2 đứa đảo mắt rồi dừng lại chỗ bọn hần nó lên tiếng:

-Em đổi chỗ khác được ko cô?

-Ko được đây là lệnh của thầy ht_ bà cô nhìn nó.

-Nhưng chỗ đó cũng có người mà cô_ Nó cố năn nỉ ỉ ôi.

-Kim Ly! Em về chỗ của mình ngồi đi_ Cô quay ra nói vs con nhỏ vừa nãy.

Con nhỏ mặt vẫn trơ ra đó ngồi yên và khoác tay hần. Bây giờ nó vs nhìn kĩ con nhỏ đó. " Cũng xinh xắn đấy chứ" nó nghĩ. Cô giáo nói mãi mà nhỏ đó chẳng nghe làm nhỏ Sam bực tức:

-Này cô Kim.. Kim j ý mày_ Quay sang hỏi nó.

-Kim Ly. Tên người ta đẹp thế mà mày cũng ko nhớ hả?_ Nó cười đều.

-Ah. Hi. Cô Kim Ly kia cô định để cho bọn tui đứng đây đến bao jò ha?_Nhỏ vênh mặt_ Nói mãi chả hiểu người đâu mà kém thông minh thế. Chẹp._ Nhỏ nói sock.

-Cô_ Nhỏ kia tức giận đứng lên đi về chỗ.

- Làm sao?_ Nhỏ hỏi

- Cứ chờ đấy. Đụng tới tui là ko xong đâu._ Nhỏ nhếch mép cười đều.

-Ui. Sợ._ Nhỏ nhún vai.

Nó và nhỏ sam bước xuống mà ko biết rằng tai họa sắp ập xuống. Nhỏ Sam thì nhí nhảnh còn nó thì vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng thờ ơ đó. Nó biết chắc rằng ba mẹ nó đã sắp xếp vụ zיע này nên nó ko dc hài lòng cho lắm. Đi đến bàn nó đặt chiếc túi xuống đang định ngồi thì.....

* Giới thiệu nhân vật mới: Trịnh Kim ly con gái ông chủ tịch tỉnh, cháu gái hiệu trưởng. Xinh đẹp (ko bằng nó và sam), kiêu kì, hống hách ko coi ai ra j. Luôn luôn tìm cách *** hại nó. Là princess của trường, đồng thời là bồ của hần.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5:

..... Hần vùng tay hất chiếc túi của nó xuống. Nó điên lên quay sang hần và " bóp" 5 ngón tay xinh đẹp của nó in hần lên má hần. Cả lớp mắt chữ A mồm chữ O nhìn nó. Hần đứng phắt dậy thì thấy nó đứng nhìn mình chằm chằm bằng đôi mắt tức giận. Hần cảm thấy lạnh lạnh ở sống lưng. Đây là lần đầu tiên hần như vậy. Còn nó nó thấy choáng quá đầu óc nó quay cuồng nó ko đứng vững nữa,nó loạng choạng ngồi phịch xuống ghế. Mọi người lại nhìn nó với con mắt ngạc nhiên. Nhỏ Sam chạy lại gần nó:

-Thuốc này để ở đâu?

-Trong túixách... của tao thì...phải._ Nó nói dứt quãng.

Nhỏ Sam chạy đến nhặt túi của nó lên lục tung mà ko thấy đâu. Nhỏ liền quay sang cô giáo:

-Xin phép cô em đưa bạn xuống phòng y tế chút a!

-Uk. Em đi đi._ cô giáo lo lắng.

Vừa đi được vài bước thì nó liền khụy xuống rồi nó ngất lịm đi.

-Sally! Sally_ Sam lay mạnh nó quay qua Gia Bảo hét lên_ Này cậu kia giups tui chút đi.

-Sao tui phải giúp cô?_ Hần ngây thơ trả lời.

-Vì cậu nó mới thế này thế cậu ko giúp thì ai giúp đây._ Nhỏ điên lên.

-Em đưa Bảo Ngọc xuống phòng y tế đi. Nhanh lên__ Cô giáo hối hấn.

Nghĩ lại cũng thấy vì mình thật thế là hấn bất đắc dĩ phải bế nó làm cho bao trái tim các cô gái tan nát. Còn một người thì tức giận nắm chặt tay mặt đánh lại “ cô được lắm, dám dụ dỗ Kevin của tôi rồi cô sẽ biết tay tôi”. Vâng người đó ko ai khác chính là Kim ly. Nhưng ko ai nhìn thấy khuôn mặt của cô ta bây giờ vì mọi người vẫn còn đang ngỡ ngàng về cảnh vừa này. Tại phòng y tế:

-Nó sao rồi cô y tá__ Sam lo lắng cho dù đã biết bệnh của nó.

-Ah. Cô nhóc ko sao đâu chỉ là do bệnh thiếu máu xong lại tức giận quá lên mới thế thôi. Tí là tỉnh ngay ý mà.__ BẢ cô nói nhưng lại nhìn hấn chăm chăm mắt hình trái tim. (già mà còn mê zai)

-Zâng. Thanks cô.__ Nhỏ Sam chạy lại gần nó.

.....

-Rin...Rin... đừng bỏ em... mẹ đừng bỏ con.. mẹ ơi.__ Nó nói mê man. Trong vô thức 1 giọt nước lăn dài trên gò má nó.

-Mày làm sao zậy? tỉnh dậy đi__ Nhỏ Sam lay lay người nó.

Nó bật dậy ngơ ngác ko hiểu mình đang ở đâu. Nhỏ Sam như hiểu được ý của nó liền nên tiếng:

-Đây là phòng y tế. Mày vừa xỉu xong làm t lo muốn chết.

-Vậy ak? Xin lỗi mày nha__ Nó nói giọng đượm buồn.

-Lại gặp ác mộng hả? Đừng nhớ về anh ấy nữa. Nếu thấy mày như thế này anh ấy sẽ buồn lắm đấy.__ Nhỏ vừa nói vừa lấy khăn lau mồ hôi trên mặt nó.

-Uk.__ Quay sang hấn__ Mà sao tên này lại ở đây?

-Thì hấn ta bế mày zô đây đấy.__ Sam nhanh nhẹn trả lời.

-Cô ăn j mà nặng zậy? Như heo ý__ Hấn mỉa mai nó.

-Ai cần anh bế tui. Tui nhờ anh giúp chắc__ Nó hét lên khuôn mặt thể hiện sự bức tức.

-Bình tĩnh mày ngất bây giờ.__ Nhỏ Sam chen zô.

-Đúng là làm ơn mắc oán mà.__ Hấn nhún vai bỏ đi.

-Tôi... ghét anh__ Nó hét lên.

-Thôi mà mày dù gì hấn cũng là chồng tương lai của mày đấy. Nhường nhịn nhau chút có chết được đâu.__ Sam trêu chọc nó.

-Mày nói j?__ Nó quắc mắt lườm con bạn.

-Ờ ..thì... mày khỏe chưa lớp thui.__ Nhỏ đánh trống lảng.

-Uk. Lên thôi__ Nó trèo xuống giường.

Cả 2 đứa đi lên lớp đi được nửa đường chuông điện thoại của nó bỗng đổ. Nó nhấc máy:

-Apa! Apa gọi con có chuyện j zậy?

.....

-Pa nói j cơ. Được rồi con sẽ đến ngay.

.....

-Vâng.

Nó cúp máy ko nói với nhỏ Sam câu nào vội vàng chạy đi. Nhỏ Sam hét lên:

-Mày đi đâu thế?

Nó ko trả lời. Nó chạy nhanh xuống gara lấy con xe mui trần ra phi thẳng. Nó đi đến đâu mọi người phải tránh vội đến đó vì sợ tai nạn sẽ xảy ra. Trong đầu nó bây giờ ko còn j phải bận tâm nữa. Nó chỉ nghĩ đến mẹ thôi “ mẹ đừng làm sao nhé! Mẹ đừng bỏ con như anh Rin nhé”. Bật mí với các bạn chút nè. Gia đình nó gồm có 4 thành viên đó là pama nó, nó và một người nữa đó chính là Rin anh trai nó. Nhưng do 1 vụ tai nạn bất ngờ ông trời đã cướp đi anh trai người mà nó rất yêu quý. Và nó nghĩ rằng cái chết của anh là do nó. Nó rất day dứt nó ko bao giờ quên được cái ngày hôm đó. Và chính vì thế mà nó phải sang nhật du học. Quay lại nhé, nó dừng xe trước cổng bệnh viện chạy zô trong thấy ba nó đang ngồi ngoài nó nhanh chân đến bên ông:

-Ba mẹ con sao rồi?_ Nó hỏi giọng lo lắng.

-Bà ấy vừa bị xỉu xong bác sĩ đang zô khám._ Ông quay qua nó trr lời.

-Sally này! Ba có chuyện muốn nói._ ông gọi nó.

-Dạ. Ba cứ nói đi con nghe nè._ Nó nhìn ông.

-Ba nghĩ..... con hãy kết hôn sớm để mẹ con có thể phẫu thuật sớm chứ cứ như thế này ba lo bệnh tình của mẹ con sẽ nặng hơn đây._ Ông ngập ngừng bảo nó.

-Haii zơ....._ Nó thở dài._ Con cũng nghĩ thế. Cứ thế này con cũng muốn đau tim mà chết mất. Zậy chốc nữa con sẽ đề cập với mẹ. Nếu có thể hãy làm vào ngày sớm nhất trong tuần này con ko muốn tình trạng này tiếp diễn nữa._ Nó đau khổ nhìn ba.

-Con thật sự muốn cuộc hôn nhân này sao?_ Ông nắm tay nó hỏi.

-Ko muốn thì con cũng ko có lựa chọn khác. Con ko muốn vì con mà có 1 người nữa phải ra đi._ Nói đến đây nó mặt nó đã nhòe nước.

Ông Phong ôm nó vào lòng nó như con mèo nhỏ. Nó thấy sao bây giờ nó lại yếu đuối thế. Ở cách đó ko xa cũng có 1 người đang đứng nhìn nó. Dù ko nghe thấy j nhưng giờ đây cũng hiểu tại sao nó lại kết hôn với mình. Chính là hần sau khi thấy nó vội vã lái xe ra khỏi trường. Ko hiểu sao hần lại đi theo nó. Đến đây thì thấy nó khóc lóc trông lòng ba. Đứng đó 1 lúc hần cũng quay lưng bước đi. Hôm nay hần ko đến bar nữa mà hần về thẳng nhà. Còn nó nó khóc trong lòng ba nó 1 lúc thì bác sĩ bước ra nó cùng ba nó vội đứng dậy chạy đến chỗ bác sĩ. Bác sĩ ra hiệu cho ba nó đi theo. Còn nó thì zô phòng gặp mẹ. Vừa thấy mẹ nó đã xà vào ôm bà. Nó khóc nức lên:

-Mẹ đừng làm sao nhé. Mẹ phải khoover mạnh để thấy con gái mẹ lấy chồng chứ.

-Con đừng khóc nữa mẹ ko sao đâu_ Bà vừa nói vừa đưa tay lau nước mắt nó_ Con gái mẹ xấu quá lớn rồi còn khóc nhè này._ Bà cười hiền hậu.

-Con còn bé lắm con đã lớn đâu. Hi._ Nó nũng nịu.

-Bà tỉnh rồi à?_ Ông phong bước vào_ Bảo Ngọc ra ba bảo!_ Quay qua nó.

-Dạ. Mẹ nghỉ ngơi đi nhé. Con ra đây 1 xíu._ Nó quay qua mẹ.

Ra đến ghế ông phong kéo nó xuống và bảo:

-Ba vừa đi gặp bác sĩ. Ông ấy bảo khối u của mẹ con đang to ra. Cần phải phẫu thuật sớm nếu ko sẽ rất nguy hiểm.

-Vâng. Con biết. Vậy bây giờ chúng ta sẽ vào bảo với mẹ ba nhé._ Nó nói giọng đượm buồn.

Nó cùng ông bước vào phòng trình bày kế hoạch với mẹ nó. Mẹ nó rất vui bà hứa nó cưới xong sẽ để bác sĩ sắp xếp lịch phẫu thuật. Nó cười hiền nó thấy vui vì mẹ nó hứa sẽ phẫu thuật nhưng nó cũng buồn vì cuộc hôn nhân ko tình yêu này. Nó nghĩ mẹ nó khỏe lại thì nó và hần sẽ li hôn. Sau khi bàn bạc xong mọi chuyện nó lái xe đi lòng vòng cho khuây khỏa. Thứ 7 này nó sẽ kết hôn với hần. Hôm nay đã là thứ tư , 2 ngày 1 đêm nữa nó sẽ ko còn tự do nữa. Nó đi đến tất cả các nơi nó đến đồng hoa cúc đại nài nơi mà nó vẫn hay đến mỗi khi nó buồn, nó đi đến công viên..... nó cố tận hưởng những ngày tự do còn lại. Còn hần sau khi nghe xong thông báo từ mẹ hần thì hần sock toàn tập. Dù biết là cuộc hôn nhân này ko thể từ chối nhưng hần cũng ko ngờ nó lại đến sớm như vậy. Hần ko iu ai cả hần chỉ iu mình Linh Đan thôi (xấu hơn sally).

Hắn thầm nghĩ sẽ làm cho nó đau khổ rồi nó sẽ phải rời xa hắn thôi. 1 ngày, 2 ngày... 1 đêm cũng trôi wa cuối cùng cái ngày đó cũng đến cái ngày mà nó ko còn là một cô bé hồn nhiên ngây thơ nữa. Mà bây giờ nó phải là một người vợ, một người nội trợ đảm đang luôn giúp đỡ cho chồng. Và nó giờ đây đã là một bông hoa có chủ. Nó thấy chưa xót quá có ai giúp nó ko. Nó ngẩng mặt lên trời “ Anh hãy sống bình yên nhé! Em sẽ ko để mẹ sang bên đó đâu. Anh đừng nghĩ em ích kỉ nhé. Em ko thể mất ai nữa. Vì mất anh ăx là quá đủ với em rồi. Nếu mất thêm mẹ có lẽ em sẽ ko sống được mất. Anh hãy chúc phúc cho em nhé!” Mất nó rưng rưng rồi cuối cùng nó ko tìm được nữa nước mắt nó rơi trên khuôn mặt thanh tú. Nó lấy tay quệt nước mắt tự nhủ mình sẽ phải mạnh mẽ lên

6. Chương 6

Chương 6:

Nó bước ra ngoài để cho thợ trang điểm. Sau 1 tiếng vắn lên vắn xuống cuối cùng cũng xong. Mẹ nó bước vào:

-Ôi ai đây? Có phải con gái mẹ ko vậy?_ Mẹ nó ngạc nhiên.

-Xấu lắm hả mẹ?_ Nó nhăn mặt.

-Ko. Ko phải thế chỉ là vì con qua xinh thôi hơn cả sức tưởng tượng của mẹ._ Bà chưa cháy.

-Thế bình thường con gái mẹ ko xinh hả?_ Nó làm nũng.

-Haaha... _ Tất cả giúp việc nhà nó cười ầm lên_ Coi tiểu thư kia sắp đi lấy chồng rồi mà còn làm nũng._ Ông vinh nói.

-Hi_ Nó cười trừ.

-Woa.. Cô dâu của chúng ta đây sao? Xinh wa. Chú rể mà nhìn thấy chắc đơ lun wa_ Nhỏ Sam ở đâu nhảy zô.

-Mày cứ quá lời._ Nó đỏ mặt.

-Thôi tất cả ra ngoài để ông bố này còn tâm sự với con gái cưng chứ_ Bố nó xuất hiện.

-Ba!_ Nó vui mừng vì ba nó xuất hiện đúng lúc.

-Con gái ba hôm nay xinh quá_ Ông bước lại gần nó sau khi tất cả mọi người đã ra ngoài.

-Thật hả ba?_ Nó hỏi đôi mắt ánh lên vẻ tinh nghịch.

-Ba có bao giờ nói dối con ko?_ Ông hỏi.

-Tất nhiên là ko. Vì ba rất thương con mà._ Nó nói rồi giọng chột buồn hẳn.

-Con đừng buồn. Sang đó con hãy sống thật hạnh phúc nhé. Con hãy coi ba mẹ chồng con là ba mẹ và đối xử với họ như chúng ta. Còn với chồng con con hãy yêu thương nó thì con sẽ có được kết quả là một cuộc hôn nhân hạnh phúc._ Ông như hiểu được ý nó.

-Vâng. Xa ba mẹ con sẽ buồn lắm nhưng con sẽ cố gắng._ Nó cười nhìn ông.

-Uk. Ba tin con._ Ông nhìn nó bằng ánh mắt tin tưởng.

BÊN NHÀ HẮN:

- Mẹ. mẹ đã nói câu này bao nhiêu lần rồi. Con ko iu cô ta con chỉ iu mình Linh Đan thôi._ Hắn mệt mỏi giải thích.

- chắc chắn con sẽ yêu con bé đó. Vì thế con hãy đối xử tốt với con bé bằng ko thì đừng trách mẹ._ Bà Cẩm nhìn thẳng con quý tử dọa dẫm.

- Được để con xem sức chịu đựng của cô ta đến đâu._ Hắn hét lên.

Cuối cùng giờ tốt đã đến. Lễ cưới được tổ chức tại một khách sạn sang trọng thuộc quyền của nhà hân. Tất cả những vật dụng ở đây đều là những thứ xa xỉ. Đồ ăn thức uống thì cứ như ở cung đình. Tiệc được tổ chức theo kiểu đứng. Khách khứa chủ yếu là người nhà và 1 số đối tác của cả 2 bên. Sau lời giới thiệu của MC nó khoác tay ba nó đi ra. Khi nó xuất hiện tất cả mọi người đều chết đứng. Ngay cả hân cũng phải đờ người vì nó quá xinh “ cô ta xinh thật còn hơn cả Linh Đan nữa! Trời mà nghĩ j vậy?” Hân tự cốc đầu mình vì những suy nghĩ vẩn vơ vừa rồi. Nhưng hân cũng phải công nhận rằng nó thật quyến rũ. Chả là hôm nay nó khoác trên mình một bộ váy màu trắng ngà ôm sát ngực để lộ ra bờ vai trần trắng ngần ko tì vết. Chiếc váy bó sát bên trên khoe ra những đường cong của cơ thể và phần dưới thì loe rộng ra. Chiếc váy này được đặt từ bên Pháp nên phần thiết kế rất tỉ mỉ. Kết hợp với bộ váy đó là 1 chiếc vòng cổ được đính rất nhiều kim cương (chuyện tập đoàn kim cương mà) và một chiếc giày cao gót 10 phân đính kim tuyến. Mái tóc xoăn của nó được thả tự nhiên bồng bềnh trong gió. Trông nó bây giờ chả khác j nàng công chúa bước ra từ chuyện cổ tích rất kiều sa đài các. Còn hân cũng ko kém phần long trọng. Hân diện một bộ vest màu trắng cổ thắt cà vạt màu vàng tơ. Chân đi đôi giày da màu trắng. Mái tóc lù xù mọi hôm hôm nay được chải chuốt rất tỉ mỉ. Trông hân thật cao sang. Hân bước tới cầm tay nó đến trước MC.

-cô dâu chú rể đẹp thật__ Khách 1

-Đúng thật là đẹp đôi__ Kachs 2

-Đúng là 1 cặp trời xinh mà__ Khách 3

Thế là mọi lời bàn tán cứ nổi lên nhưng nó kệ nó cố diễn nốt vở kịch này. Nó tươi cười còn hân thì khó chịu, thấy hân như vậy nó nhìn vào mắt hân như muốn nói “ cố diễn cho tốt vào đừng để làm mất mặt 2 bên”. Hân như hiểu được ý nó cũng toe toét cười. Nhỏ Sam với vic và way thì ngạc nhiên tột độ vì chả mấy khi thấy chúng nó cười tươi như vậy. Mà cuộc hôn nhân này lại là do sắp đặt. SAu khi MC nói xong nó và hân trao nhẫn cho nhau trong tiếng vỗ tay cổ vũ hân hoan của mọi người.

-Hôn nhau đi__ Tiếng nhỏ Sam và 2 thằng bạn hân vang lên.

-Đúng. Hôn nhau đi__ Mọi người hò theo.

Hân và nó ngượng chín mặt. Nó và hân nhìn thẳng vào mắt 3 người kia “ cứ đợi đấy mày sẽ biết tay tao”. Nó chưa biết làm thế nào thì hân đã kéo nó lại gần hân và hân đã “kiss” nó. Hân đã cướp đi nụ hôn đầu đời của nó nụ hôn mà nó dành cho người nó yêu thương. 10 giây sau hân thả nó ra và cúi lại gần tai nó nói thầm chỉ đủ 2 đứa nghe :” Chỉ là diễn kịch thôi mà. Làm j mà cô căng thẳng thế?”. Nó ko nói j. Nó quay ra cười trừ với mọi người trong khi ánh mắt vẫn còn hiện rõ sự tức giận. Song rồi hân và nó cùng cất bánh nguyên ương, lễ cưới tổ chức rất vui vẻ. Mẹ nó cũng rất vui. Tiệc tàn nhỏ Sam chạy đến cạnh nó:

-Ui! Nụ hôn ngọt ngào ghê.

-Đúng đó. Say đắm ghê__ 2 thằng bạn hân cũng đến bên hân nói mĩa

-Mấy người...__ Nó điên lên nó rượt đuổi nhỏ Sam.

Mãi đuổi nhỏ Sam nên nó quên mất là hôm nay là hôm nay nó mặc váy. nó bị vấp và nó nhắm mắt cầu nguyện cho tiếp đất an toàn. “ Ủa sao ko đau vậy trơn?” Nó nghĩ.

-Tình cảm ghê__ 3 người kia đồng thanh

-Này! Cô có ngồi dậy ko thì bảo người đâu mà nặng dữ dậy? Đúng là heo mà__ Hân hét lên.

-Tui xin lỗi__ Nó vội vàng đứng dậy__ Mà anh nói ai là heo hả?

-Cô đó__ Hân đáp tỉnh bơ để lại nó với khuôn mặt tức giận.

Sau cuộc đối thoại đó nó ra tạm biệt bố mẹ. Nó sứt sùi nó ko muốn ở xa bố mẹ nó. Mãi 2 ông bà mới khuyên được nó. Nó chờ cho bố mẹ lên xe về nhà rồi cũng mới trèo lên xe để về nhà hân. Trên suốt quãng đường đi nó ko nói j. Nó trở lại con người lạnh lùng vốn có của mình. Hân cũng ko nói j chỉ thầm nghĩ “ sao con nhỏ này thay đổi thái độ nhanh vậy?”. Hân cũng ko biết tại sao mình lại có những suy nghĩ đó nữa. Đã đến biệt thự nhà họ Đinh nó bước xuống xe. Nó đứng ngơ ra đó vì nó thấy quá ngạc nhiên. Nhà nó đã quá to nay nhà hân lại còn to hơn. Nhà hân có một cái cổng àu trắng hai bên là đàn hoa ti gôn cũng màu trắng. Nhà hân cũng được sơn màu trắng luôn. Nếu ko có tiếng người cất lên chắc nó sẽ đứng đấy mãi mãi:

-Chào mừng cô cậu chủ về nhà!_ Hai hàng người đứng đó cúi đầu chào hấn và nó.

-Ồ! Chào mọi người!_ Nó giơ tay vẫy chào mọi người miệng ko quên nở một nụ cười tươi.

-Chào mừng cô Bảo Ngọc! Tôi là Quang quản gia của nhà này. Rất vui vì sự có mặt của cô chủ_ Ông Quang quản gia nhà hấn lên tiếng.

-Chào bác!_ Nó cúi đầu (nó vốn lễ phép mà). Quay qua mọi người_ Mọi người cứ gọi tôi là Sally đừng gọi tôi là cô chủ nghe kì lắm. Hi

-Ồ. Ko được đâu cô chủ_ Ông Vinh lên tiếng.

-Nếu mọi người ko gọi thế tôi sẽ giận đấy_ Nó nghiêm mặt.

-Ồ... dạ vâng thưa cô chủ... ah nhầm cô Sally_ Mọi người đồng thanh nói.

-Hi. Mong mọi người giúp đỡ_ Nó nhoẻn miệng cười.

-Đúng là cái đồ nhà quê_ Hấn lên tiếng sau khi im lặng từ nãy tới giờ._ Bâm tui đâu?_ Hấn quay qua ông quản gia.

-Dạ. Đang chờ cô cậu chủ ở phòng khách ăh_ Ông cúi đầu nói.

-Đi thôi_ Hấn hếch mặt nói với nó.

-Đồ hách dịch_ Nó lăm bằm_ Chào mọi người_ Nó nhoẻn miệng cười vs mọi người.

-Cô chr thật là thân thiện_ Người giúp việc 1

-Đúng zậy cô ấy thật dễ xươg_ NGV 2

-.....

Cứ thế mọi người bàn tán về nó- cô chủ mới của nhà này. Hấn và nó bước vào trong phòng khách. Khi thấy ông bà Hoàng- Cẩm nó cúi đầu chào lễ phép:

-Con chào ba mẹ ăh!

-Ba mẹ_ Hấn chào đúng 2 từ.

-Uk. 2 con ngồi xuống đây đi_ Ông Hoàng bảo.

-Vâng_ Cả 2 đồng thanh. Nó đến ngồi cạnh bà Cẩm còn hấn thì ngồi đối diện nó.

-Con cứ tự nhiên coi đây như nhà của mình nhé_ Bà cẩm nhìn nó trù mến.

-Dạ vâng con sẽ coi đây là căn nhà thứ 2 của mình._ Nó cười hiền.

-2 đứa này_ Ông Hoàng lên tiếng_ Ngày mai bố mẹ sẽ bay qua Mĩ có chút chuyện 2 đứa ở nhà tự lo liệu nhé.

-Ồ có chiện j vậy ba._ Nó ngơ ngác hỏi.

-Công ty có chút chuyện ba mẹ cần sang đó gấp. Vậy nên nhờ con chăm sóc thằng Gia Bảo nhé. Nó ương bướng lắm và nó cũng có nhiều tật xấu nữa nhưng chắc con sẽ trị được nó._ Ông hoàng.

-Ba..... sao ba nói vậy?_ Hấn nhìn ba bằng ánh mắt giận dỗi + cái mặt đang đỏ ửng vì xấu hổ.

-Vâng. Con sẽ cố_ Nó cười nhẹ.

-Uk. Ba mẹ tin vào tài của con. Bây giờ 2 đứa đi nghỉ ngơi đi. Chắc 2 đứa cũng mệt lắm rồi._ Bà Cẩm nhìn nó nói.

-Vâng._ 2 đứa đồng thanh cúi chào bố mẹ rồi bước lên phòng.

-Ah. Phòng của 2 đứa bố mẹ đã chuẩn bị kĩ càng rồi đấy bảo đảm con dâu mẹ sẽ thích lắm._ Bà nói vs theo khi nó đã đi được nửa cầu thang.

-Vâng con cảm ơn._ Nó quay lại nói rồi đi tiếp.

Trên phòng nó và hấn:

-Anh về phòng cũ của mình đi tôi sẽ ngủ ở đây.__ Nó lạnh lung nói.

-Sao tôi phải đi?__ Hấn ngây thơ hỏi trong khi đang tiến sát đến gần nó lòng thầm nghĩ“ cô chết vs tôi ba mẹ tôi mà đi thì cô sẽ chẳng có ai bảo vệ đâu”

-Chẳng phải anh ko muốn ngủ cùng tôi sao?__ Nó lùi lại phòng vệ.

-Ai nói thế?__ Hấn càng tiến sát lại gần nó.

-Chính ánh mắt anh nói thế.__ Nó dừng lại nhắc đầu gối thụi vào bụng hấn, hấn đau đớn nằm đó ôm bụng. Nó quay sang nhếch mép__ Lần sau đừng đụng vào tôi tôi biết võ đó.

Nói xong nó lấy bộ quần áo ngủ là một chiếc áo ba lỗ và chiếc quần đùi đi vào phòng tắm để hấn ở lại hấn ở đó vs suy nghĩ” con nhỏ lợi hại thật lần sau phải cẩn thận hơn mới được”. 30' sau nó bước ra với mái tóc ướt thơm mùi hoa oải hương. Hấn ngồi đó ngắm nó nhìn nó như thiên thần vậy. Bất giác hấn thốt lên một câu:

-Cô đẹp thật!

-Khỏi khen tôi vốn xinh mà__ Nó tự sướng quay đi vì nó ngượng.

-Anh ngủ ở đâu?__ Nó quay lại sau khi đã lấy lại được bình tĩnh.

-Tất nhiên là trên giường rồi__ Hấn tỉnh rụi.

-Ý tôi là.....

-Tôi sẽ ngủ ở đây__ chưa để nó nói hết câu hấn đáp luôn.

-Anh....__ Nó tức giận ko nói lên lời.__ Xong nó ôm chăn chiếu rải xuống đất.

-Cô làm j vậy?__ Hấn hỏi với vẻ mặt ngạc nhiên.

-Ngủ. Anh ngủ trên đó thì tôi sẽ ngủ ở đây.__ Nó đáp tỉnh bơ.

-Tùy cô.__ Nói xong hấn đến bên tủ lấy quần áo đi tắm.

Trong khi hấn đi tắm thì nó lấy máy ra sấy khô tóc. Với lấy con ipad ra lướt web 1 lúc rồi nó cũng ngủ quên mất. Hấn bước ra thì thấy nó đã ngủ từ lúc nào nhẹ nhàng hấn bế nó lên giường đắp chăn cho nó ngắm nhìn nó 1 lúc rồi hấn cũng về phòng mình và đi ngủ.

7. Chương 7

Chương 7:

Sáng hôm sau nó thức dậy cũng đã phải gần 7h30'. Nó cuống cuống thay quần áo làm vệ sinh cá nhân chải chuốt lại tóc tai rồi nó chạy xuống nhà. Thấy ông Quang nó chạy lại :

-Bác Quang ba mẹ cháu đâu?__ Nó vồn vã hỏi.

-Ah. Ông bà chủ đã bay từ sớm rồi.__ Ông trả lời nó.

-Zậy hả?__ Nó tiu ngui__ Mà sao mọi người ko gọi cháu dậy.__ Nó hỏi.

- ông bà chủ dặn đừng gọi cô chủ dậy sớm vì ông bà sợ cô vẫn còn mệt. Thôi cô chủ ra ăn sáng đi__ Ông bảo nó.

-Vâng.__ Nó bước đến bàn ăn thì thấy hấn đang ngồi đó ăn ngon lành nó ngạc nhiên như hiểu được ý nó hấn lên tiếng:

-Có j mà phải ngạc nhiên. Cô đúng là heo nên mới dậy muộn như vậy mà.

-Anh.....__ Nó tức giận bóp chặt lấy cái bát.

-Nhẹ tay thôi bẻ bát bây giờ cái bát đó đắt lắm đó__ Hấn mĩa mai nó.

-Anh mà cũng biết tiếc tiền sao?__ Nó mĩa lại__ Tôi tưởng đại công tử ăn chơi như anh thì ko biết tíieecs tiền chứ.

-Tùy xem người động vào nó là ai thì tôi ms tiếc.__ Hấn cũng ko vừa.

-Ah.. Ông chủ dặn cậu chủ phải đưa cô Bảo Ngọc đến trường đó__ Ông Quang lên tiếng khi thấy lửa giận đã bùng lên trong nó.

-Cháu cũng có xe mà__ Nó nhăn mặt khi nghe ông Quang nói vậy.

-Cô chủ ko mang xe theo mà.__ Ông nói.

-Ah.... Vâng cháu quên mất__ Nó tự cốc nhẹ vào đầu mình 1 cái.

-Đúng là trí nhớ tồi tệ__ Hấn buông 1 câu làm nó tức chết xong rồi đứng dậy bỏ đi.

-Cậu chủ phải chờ cô Ngọc nữa đấy__ Ông Quang gọi theo.

-Nhanh lên. Tôi ko có tính kiên trì đâu đấy__ Hấn quay lại.

-Ai cần....__ Nó lẩm nhẩm nhưng cũng vội vàng đứng lên chạy theo hấn ko quên chào mọi người.

Nó cùng hấn đi trên một con siêu xe màu trắng. Trên đường đi cả 2 ko ai nói j. Đến trường nó bước xuống xe hấn dặn nó:

-Ra về đợi tôi ở cổng trường.

-Ko cần. tôi đi cùng Sam cũng được__ Nó trả lời cho dù chân vẫn đang bước đều.

-Tùy cô.__Hấn đáp.

Nó bước đi trước những ánh mắt hình viên đạn do fans club của hấn dành tặng. Nhưng nó chả quan tâm nó vẫn bước đi rất hiên ngang. Thấy nhỏ Sam nó lên tiếng:

-Hey Sam. Sớm dậy?

-Mày mới là sớm đó. Thế nào hả cô dâu?__ Nhỏ Sam nói khóe nó.

-Mày thích chết hả? __ Nó giờ nắm đầm lên.

-Thôi xin mày đừng dùng bạo lực ở đây nữa nói xem thế nào?__ Nhỏ Sam nghiêm giọng.

-Sao là sao? Tất nhiên hấn một phòng tao một phòng rồi.__ Nó tỉnh bơ.

-Ồ thế ko phải..... ak?__ Nhỏ Sam ngạc nhiên nhìn nó.

-Ko phải j?__ Nó trở mặt hỏi con bạn nhìn đáng yêu chết__ Đây đừng bảo mày đang nghĩ j đó đen tối đó nhé. Tao chưa có làm j đâu__ Nó vội thanh minh.

-Đây tao có bảo j đâu. Chưa đánh đã khai đúng là có tật giật mình mà.__ Nhỏ Sam đắc trí nhìn nó.

-Ồ thì..... Thôi vào lớp đi__ Nó đánh trống lảng.

Vào lớp nó ko thấy hấn đâu nhưng nó cũng kệ quan tâm làm j mệt. Bản thân nó nó còn chưa lo xong thì hơi đâu mà lo cho người ngoài. Nhưng ko phải thế mà nó ko lo cho người khác đâu nhé. Châm ngôn của nó là “ thấy chuyện bất bình chẳng tha” vì thế nó mà thấy ai bị bắt nạt thì nó xẽ chả đứng yên đâu nó sẽ nhào zô giúp người ta cho dù ko wen bít. Nó vừa đặt chiếc túi xách xuống thì chuông điện thoại của nó reo lên. Nó lôi con vertu màu trắng sữa ra chạy ra ngoài chưa kịp alo thì cái giọng oanh vàng đầu dây bên kia đã cất lên:

-Chị 22222222!__ Người bên kia ngân dài chữ chị 2.

-Ồ.. Gia Nhi ak?__ Khỏi nói nó cũng biết cái giọng đó là của ai.

-Chị vẫn còn nhớ đến em đấy cơ ak?__ Con nhỏ tỏ vẻ giận dỗi.

-Thôi mà. Chị xl mà.__ Nó nói giọng ăn năn.

-Thôi được tạm thời vậy mà chị về nước lâu chưa?__con nhỏ nhẹ giọng.

-Cũng được gần tháng rồi.__ Nó bình thản nói.

-Cái j????????__ Nhỏ hét lên

-Bình tĩnh thủng tai chị bây jo.__ Nó vừa xoa tai vừa nói.

-Chị thật là về được gần 1 tháng rồi mà ko nói j với em. Chị chả coi em ra j cả!__ nhỏ (lại) giận dữ.

-Tại chị có việc bận mà. Nói chung là việc dài lắm hôm nào gặp chị kể cho.__ Nó phẩy phẩy tay nói.

-Khỏi mai kể lun. Mà chị học trường nòa vậy?

-Quý tộc lớp 11A2__ Nó trả lời.

-Mai em sẽ có bất ngờ giành cho chị__ Nhỏ nói.

-J thế?__ tính tò mò của nó lại nổi lên.

-Bí mật__ Con nhỏ tỏ vẻ bí mật

-Bật mí đi__ nó nài nỉ.

-Ko thui chị học đi em lo 1 số chuyện đã. Pipi chị iu nhé. Chụt__ Con nhỏ nói xong rồi đập máy luôn ko kịp để con nhỏ ú ớ.

Nó đi vào lớp bước tới chỗ nhỏ Sam tường thuật lại câu chuyện. Nhỏ cũng tò mò ko kém thôi thì rang chờ đến mai vậy. Rồi 2 đứa lại ngồi “8” được khoảng 5 phút thì trống vào lớp. Nó về chỗ ngồi. Thầy giáo bước vào nó đứng lên chào thầy rồi ngồi xuống nó lại nằm dài ra bàn. Nó lôi con Iphone ra ngenhacj cho đỡ chán. Đứng nghĩ nó lười học nhé. Vì nó qua Nhật du học nên nó đã học xong chương trình lớp 11 từ lâu rồi. Nó cứ nằm đấy nghe nhạc mặc kệ thầy giảng dạy. Nhỏ Sam cũng vậy tuy ko nghe nhạc nhưng nhỏ ta lạ ngồi chơi game. Hix. Nó đang mê man thì ‘rầm’ cánh cửa lại bật mở. Ko cần quay đầu thì nó cũng biết đó là ai. Nhưng nó ko ngờ rằng bên cạnh hần là con nhỏ Kim Ly. Nhỏ Sam thấy vậy khều khều nó:

-Mày dậy..!

-J vậy?__ Nó uể oải ngẩng mặt dậy quay lại nhìn. Nó cungc chả ngạc nhiên cũng chả có thời gian quan tâm đến hần thế là nó lại nằm xuống và phán 1 câu với nhỏ Sam đủ để bộ 3 và con nhỏ Kim Ly nghe thấy;

-Ko liên quan đến t. T đag buồn ngủ đừng có làm phiền tao.__ Nói xong nó lại thiếp đi.

Hần ngồi xuống thản nhiên trước khuôn mặt tức giận của ông thầy. Nhưng ông thầy ko dám làm j vì ông còn phải nuôi mẹ già con thơ ông chưa muốn về nhà húp cháo. Thế là ông cứ giảng dạy mặc cho lũ học sinh chả 1 ai nghe. Cũng như nó hần chả hứng thú j với cái môn văn này cả. Thế nên ngồi vào bàn 1 cái là hần lẩn dung ra ngủ (jong nó ghê). Cuối cùng chuông cũng reo đối với lũ học sinh này thì 2 tiết văn cứ dường như là 2 thập kỉ ý. Học xong mà đứa nòa cũng mặt mũi bơ phờ. Nhỏ Sam chạy đến bên đập nó:

-Đại tiểu thư dậy thui

-Xon 2 tiết rồi hả?__Nó mở mắt lấy tay che miệng(ngáp ý mà sợ ruồi bay zô hihi)

-Lâu rồi tiểu thư ah__ Nhỏ Sam lắc đầu nhìn nó.

-Hi.. Thôi tao đói rồi. Can teen thắng tiến__ nó nói to.

Chỉ chờ thế nhỏ Sam hí hửng cầm tay nó lôi đi. 2 đứa hồn nhiên ngây thơ mà đâu biết có tai họa sắp xảy ra.

Chương 8:

Do trên đường đùa nhau mà nhỏ Sam đuổi nó dẫn đến nó đi trước nhỏ Sam đi theo sau. Và “ ầm” nó đã lẩn trốn nguyên 1 xô nước có hòa với một ít sấu riêng (cái mùi mà nó ghét nhất). Nó đơ người nó ko biết làm j nó chỉ đứng yên ở đó thì nhr Sam chạy lại:

-Mày sao vậy? Trời cái của nợ j đây. Chẳng phải đây là mùi mà mày ghét nhất sao?

-Haha. Thật là kinh tởm. Ui chao cái j thế này?__ Cái giọng chua chat của 1 đứa con gái cất lên ko cần nói các bạn cũng biết là ai nhỉ?

-Cô phải cô đã làm cái trò này ko?__ Nhỏ Sam tiến tới hỏi.

-Phải t thì sao?__ Kim ly vênh mặt.

-Đây là nơi lịch sự đừng có mà xưng mày tao. Tôi ko muốn vì cái loại Như cô mà mất danh dự đâu đấy.__ Nhỏ Sam đập chất.

-Mày nói j? Cái con ô hợp kia?__ Nhỏ ly tức giận.

-Cô nói ai là ô hợp?__ Nhỏ Sam tức điên hét lên. Nó vẫn ko nói j vì nó còn sock.

-Mày đó con ranh.__ Một con nhỏ chanh chua khác nhảy lên xen zô.

-Chúng mày...__ Như đã ko dữ được bình tĩnh. Nhỏ Sam nhảy lên và “chát” con nhỏ kia đã lãnh trọn cú tát của Sam.

-Con khốn. Chị em đâu lên.__ Con vừa bị tát ra lệnh.

Tức thì một lũ khoảng 10 con nhảy lên xông vào đánh té tát nhỏ Sam. Đứa thì cào đứa thì cấu đứa dứt tóc. Nhỏ Sam ko làm được j vì hôm nay nhỏ đã chót mặc váy ko thể chống chọi được. Bọn đứng ngoài thì cổ vũ hội con Kim Ly một số đứa thì tiếc thương cho số phận của chúng nó vì đã lỡ dây vào đại tiểu thư của trường này. Nghe thấy tiếng hò hét nó chợt tỉnh suy nghĩ.

-Dừng lại__ Nó hét lên tức thì lũ kia liền dừng lại quay qua nó. Cùng lúc đấy bộ 3 của trường cũng đang theo dõi cuộc chiến.

-Sao? Ý kiến j?__ Nhỏ Kim Ly hất hàm hỏi.

-Sao cô lại gây sự với bọn tôi__ Nó vừa hỏi vừa chạy đến bên Sam thì thấy con nhỏ đang khóc tay giữ chặt áo vì hàng cúc vừa bị giật đứt 3 cái.__ Tao xl.

-Ko sao__Nhỏ cười với nó để cho nó yên tâm.

-Khoác tạm áo của tao nhé hơi có mùi chút. Gắng chờ t giải quyết xong t đưa mày về nhanh thôi. hi__ Nó dìu con bạn đứng lên cởi áo ra khoác lên cho Sam xong quay qua bọn kia với ánh mắt lạnh lùng.__ Tại sao?

Bọn kia gặp ánh mắt của nó thì cũng thấy sợ sợ nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh kim ly nói:

-Tại chúng mày dám tiếp cận với bộ 3 của bọn t.

-Ha. Tao tiếp cận với bộ 3 của chúng mày sao?__ Nó nhếch mép hỏi ko cần giữ phép lịch sự nữa.

-Đúng vậy. Ko tiếp cận thì chúng mày làm j?__ Nhỏ ly hỏi.

-Tao chả làm j cả. Tao chả tiếp cận bọn hần làm j. Có lẽ bọn hần thấy bọn t xinh nên ms đi theo thôi__ Nó trả lời. Tự tin ***.

-Cô ta cũng tự tin qua nhỉ?__Kevil đang đứng theo dõi cũng lên tiếng.

-Ha. Thế mà sáng nay tao thấy mày đi cùng anh Kevil đó.__ 1 con nhỏ giọng chua ngoa ko kém lên tiếng.

-Ôh. Vì cái đó mà chúng mày cho tao xơi nguyên chậu nước sấu riêng này hả?__ Nó hỏi.

-Ko chỉ có thế đâu.__ Vừa nói nhỏ Ly vừa tiến tới và “bóp” nhỏ cho nó xơi nguyên 1 cái tát. Vì nó tưởng nhỏ tiến tới làm j nên ko đề phòng. Nó ôm má điên lên nắm chặt tay dường như máu đã dồn hết lên não nó nói:

-Đây là cái tát đầu đời của tôi. Chính vì thế nên cô cũng đừng mong hưởng được sự khoan hồng từ tôi. Đánh tôi 1 cô sẽ được nhận lại 10 đó.

-Ôi! Thật vinh dự vì cái tát đầu đời của cô được dành cho tôi__ Nhỏ nhếch mép khinh bỉ__ Chúng mày lên.

Nhỏ vừa vẩy tay xong thì tức thì lại 1 lũ mắt xanh mỡ đỏ lao lên. Chúng thay nhau dỏ mấy cái ngón võ mèo như cào, cẩu, cắn, xé ra. Nó vẫn bình tĩnh làm cho tất cả mọi người phải ngạc nhiên kể cả bọn hắn. Chơi trò “ mèo vờn chuột” 1 lúc cùng bọn đấy. Cuois cùng nó cũng ko chịu được mấy cái trò này nữa. Nó liền đứng thẳng người dậy nó giơ chân đạp vào bụng của 1 con nhỏ khiến con nhỏ đó nằm lặn ra đất ôm bụng rên rĩ. Lại 2 con nhỏ khác xông vào nó liền ấn đầu 2 con nhỏ vào nhau đánh cốp vào nhau 1 cái rõ to. Trước khi 2 nhỏ đó ngất nó ko quên nói câu “ sorry”. CỨ thế nó đánh bại lần lượt mấy con nhỏ ẻo lả đó. “ Cô ta biết võ sao?”_ Hắn ngạc nhiên thầm suy nghĩ. Còn 1 người cuối cùng nó lộn 1 vòng đến ngay chỗ con nhỏ trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Mặc kệ sự run sợ của con nhỏ nó cười khinh bỉ:

-Sao muốn sử tôi thế nào đây?_ Nó vừa ngồi xuống vừa đưa tay lên cầm cầm con nhỏ.

-Mày tránh xa t ra. Đồ bums tuổi._ Nhỏ vẫn cố nói mặc dù người đg run cầm cập.

-“ Chát”. Cô nói ai bums tuổi hả?_ Nó hét lên.

-Mày đó._ Nhỏ cười nửa miệng.

-“ chát” Cô nói lại thử xem nào._ Nó hét to hơn khiến mọi người giật mình trong khi tay đang bóp chặt cầm con nhỏ.

-Mày dám đánh t?_ Nhỏ run sợ nhưng vẫn cố nói.

-“ Chát” Tại sao tôi ko giám?_ Nó cười khinh bỉ.

-Mày con khốn._ Nhỏ to mồm. Một thứ chất lỏng màu đỏ tanh tuổi từ từ chảy ra trong khóe miệng nhỏ.

-Có vẻ 3 cái tát vẫn chưa đủ với cô nhĩ vậy thì....._ Nó giơ tay đang định tát tiếp thì....

-Bỏ ra._ Nó nói lạnh lùng.

-Cô đánh vậy là quá đủ rồi đó._ Hắn lên tiếng.

-Ko can j đến anh. Bỏ tay ra trước khi tôi nổi giận._ Nó hét lên.

-Ko_ Hắn lạnh giọng

-Why?_ nó

-Bởi vì cô ta là bồ tôi_ Hắn đáp nhìn thẳng vào mắt nó.

-Ôh. Ra là vậy_ Nó cười chua chát_ Vậy thì tôi cũng nên cho bồ anh hưởng sự khoan hồng chứ nhĩ?. Giờ thì bỏ tay tôi ra anh làm tôi đau đó._ Nó nhả mặt.

-Ôh. Xin lỗi._ Hắn nhếch mép.

8. Chương 8

Nó xoa xoa cổ tay rồi nó đi thẳng vào can teen. Mọi người tưởng nó đã thôi nhưng ai dè nó đi ra trên tay 2 cây kem.Mọi người tự động rẽ đường cho nó đi. TRONG khi nhỏ kia đã đứng dậy và tiến lại gần hắn. Nhưng hắn ko cảm thấy thương xót j cả hắn chỉ hoi qua loa:

-em có sao k?

- Em đau lắm anh phải đòi lại công bằng cho em._ Nhỏ nhõng nhẽo.

Hắn chưa kịp mở mồm thì nhỏ Sam đã hét lên:

-Sally! Đừng làm thế.

Cả 2 quay lại thì bụp 2 cây kem vị sầu riêng trên tay nó đã được hạ cánh an toàn vào mặt nhỏ.

-Cô làm cái quái j vậy?_ Hắn hét lên.

-Đó là sự khoan hồng mà tôi dành tặng cho cô ta_ Nó cười khinh bỉ.

-“ chát”. Mày dám làm vậy với t sao? Con rác rưởi _ Nhỏ ly vung tay tát nó.

-Được lắm tôi đã tha cho cô mà cô ko biết điều lại còn dám tát tôi. Lần này thì đừng mong có sự khoan hồng ở đây nhé. Vừa nói nó vừa bước lên tát vào mặt con nhỏ. Con nhỏ kêu hần nhưng hần ko dám làm j vì biết nó đã giận thật rồi. Thấy con bạn mình đánh ác qua nhỏ Sam chạy tới:

-Mày đừng lại đi. Đánh nữa nó chết bây giờ.

-Mày bỏ ra.__ Nó hét lên.

-Mày đừng thế mà. Anh ý ko mún thấy mày như thế này đâu.__ Nhỏ Sam hét lên.

-..... Nó im lặng nó ko đánh nữa. Nó liền đẩy nhỏ ly ngã ra đất và giẫm chân lên bụng nhỏ.__ Cúi như cô may mắn lần sau đừng có dại mà đụng vào tôi. Sẽ ko còn nhẹ nhàng như thế này đâu.__ nó bước đi đến chỗ Way__ Anh giúp tôi đưa nó về nhé.

Ko kịp chờ way trả lời nó đã bước đi với 1 tâm hồn đau khổ. Để lại đây là sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. SAu khi nó đi mấy con nhỏ đàn em chạy đến đỡ Kim Ly dậy. Díu rít hỏi:

-Chị 222! Chị có sao ko?

- Chúng mày chết hết ở đâu vậy?__ Nhỏ hét lên.

-Nhất định tao sẽ trả thù.__ Kim Ly nói khi mọi người đã tản ra hết.__ Dám động vào princess ta đây thì ko yên thân đâu.__ NHỎ lẩm bẩm (bà này tự tin *** luyện)

SAu khi nó nhờ vả thì Way cũng đưa Sam về. Còn hần và Vic thì lại rủ nhau đi chơi bởi mặc kệ cho nhỏ Kim Ly đang đau đớn gọi tên hần. Về phần nó, vừa đi ra nó móc ngay con vertu ra gọi cho ai đó. Lúc sau nó ra ngoài cổng thì đã thấy con mui trần quen thuộc. Nó chào chú Ba- tài xế nhà nó rồi kêu chú bắt taxi về. Nó leo lên xe phóng thật nhanh nó đi đến cánh đồng cúc dại mà 2 anh em nó ngày trước vẫn thường đến. Nó ngồi tựa lưng vào gốc cây quen thuộc. Hít 1 hơi dài nó bắt đầu nhớ lại những kí ức ngày xưa. Có 1 con bé 12 và 1 cậu nhóc 13 đang trò chuyện:

oSally!__ Thăng nhóc gọi.

- J hả Rin?__ nó quay sang.

-Ăn nói với anh thế hả phải gọi là “anh” Rin__ Thăng bé bắt bẻ nhấn mạnh chữ anh.

-Ừ gọi__ Nó nhõng nhẽo.

-Thế thì em cứ ở đây 1 mình nhé anh về đây.__ Thăng bé vừa nói vừa đứng dậy phủi quần.

-Oa oa oa..... Đừng bỏ em mà. Hix. Huuhu.__ Con bé khóc òa lên.

-Thôi đừng khóc. Nha. Ngoan gọi anh đi anh sẽ ko bỏ em__ Thăng bé dỗ dành.

-Uk. Anh Rin. Hihi.__ con bé cười tươi.

-Uk. Thế có phải ngoan ko? Cứ làm anh phải đỡ đỡ chiều ra cơ. Phạt em vì cái tội đó__ Thăng nhóc tên Rin vừa nói vừa xông vào thọc lét nó.

-Hahahahaha. Em...haha....biết lỗi rồi...haha tha cho em đi__ Con bé vừa cười vừa nói.

-Thôi tạm tha cho em vậy.__ Thăng bé dừng động tác.__ Sally này!__thăng bé gọi.

-Dạ__ Con nhỏ quay sang nhìn.

-Anh yêu em__ thăng bé hét to.

-Ừa. Cái đó ai chả biết.__ Con nhỏ ko tỏ vẻ ngạc nhiên__ Em cũng yêu anh mà__ Nó cũng hét to.

-Vì thế em ko được bỏ anh đâu nhé.__ Thăng bé nhìn nó.

-Nhưng em còn phải lấy chồng mà.__ Con bé nhăn mặt.

-Thì anh có bảo ko cho em lấy chồng đâu. Ngốc__ thăng bé xoa đầu con nhỏ.

-Anh ngốc ý__ con bé chu môi đáng yêu.

-Em hứa đi_ thành nhỏ nói.

-Em hứa_ nó giơ tay thề thốt._ Anh cũng hứa đi.

-Uk. Anh hứa sẽ ko bao giờ bỏ em gái iu của nah. Hihi._ thành nhóc thề chắc nịch.

Nhớ đến đây nước mắt nó bắt đầu rơi nó hét lên:

-Anh đã hứa ko bao giờ bỏ em cơ mà. Sao anh ko giữ lời hứa vậy? Sao anh lỡ bỏ em mà đi. Anh thật độc ác lời hứa đó chả nhẽ ko có 1 chút trọng lượng j trong anh sao? Anh có biết em rất đau khổ ko? Em rất day dứt vì em vì em anh mới chết. Anh có biết ko? Bao năm qua em đã hi vọng rằng anh vẫn còn sống nhưng có lẽ đó chỉ là mơ mộng. Bao nhiêu hi vọng trong em đã vụt tắt anh có biết ko? Rin em ghét anh!!!!

Sau 1 hồi hét lên nó ngồi đó bờ vai nó run run. Nó khóc nó khóc thật nhiều. Nó cần một bờ vai để tựa vào đó. Nhưng giờ đây thì chả có ai cả. Nó đau khổ nó buồn bã. Cho đến khi nó ngất đi thì nó chả biết j nữa. Nhá nhem tối nó mới tỉnh dậy nó vội vàng đứng dậy đi về nó sợ mọi người lo lắng cho nó.

Ra đến xe nó thấy lạnh lạnh chợt nhận ra trên người chỉ còn chiếc áo ba lỗ mỏng manh. Nó ấn nút đóng trần lại rồi phóng nhanh về nhà. Vừa mở cửa ra nó đã thấy ông Quang đi đi lại lại nó lên tiếng:

-Bác Quang. Có chuyện j vậy?

-Ôi! Cô chủ cô đi đâu từ sáng tới giờ vậy?_ ông chạy cầm lấy tay nó hỏi han_ Mà người cô có mùi j vậy? Ngửi như mùi sầu riêng vậy? Ai làm cô chủ ra nông nổi này?_ Ông hỏi 1 thôi 1 hồi.

-Bác hỏi từ từ thôi. Cháu vừa mới đi dạo 1 tí cho khuây khỏa đầu óc. Còn cái mùi này hả? hi. Cháu bị người ta hắt vô người đó._ Nó trả lời ông từng câu 1.

-Ai? Ai đã hắt vào người tiểu thư vậy? Cậu chủ ko bảo vệ cô sao?_ Ông Quang mặt tỏ rõ thái độ bức tức.

-Cháu ko sao đâu. Cháu đã dạy cho cô ta 1 bài học vì cái tội dám đụng đến Diệp Ngọc cháu rồi. Vì vậy bác đừng lo lắng quá. Nha._ Nó cầm tay ông nũng nịu.

-Thôi được rồi. Cô chủ đi tắm đi_ Ông cười hèn nhìn nó.

-Yes. Sir_ Nó cười tươi nó ko lạnh lung với ông vì nó coi ông như người nhà vậy.

Đi đến cầu thang nó bắt gặp hần đang đi xuống. Hần buông lời mĩa mai nó:

-Ui chào! Cái mùi j mà kinh tởm vậy? Sao lại tha cái mùi chuột chết này về nhà thế cơ chứ. Mấy người đâu lấy nước hoa r a xịt quanh nhà cho tôi ngay._ Hần vừa nói vừa bịt mũi.

-....._ Im lặng.

-Chắc là có người thấy thơm quá lên mới xịt nó từ trên xuống dưới đây mà. Nhưng thích thì cũng phải biết giữ ý tứ chứ. Nhà đông người chứ có phải có 1 mình đâu mà làm vậy?_ Hần thấy nó im lặng thì cứ được đà lấn tới.

Nó ko nói j. Nó bước thẳng vào phòng. Vợ vội lấy bộ quần áo rồi phi vào nhà tắm. Nó gọi đi gọi lại nhiều lần thì tóc nó mới bay được hết cái mùi thơm “ nồng nặc” đầy của Sầu riêng. Xong nó chui vào bồn và ngâm mình trong đó. Nó suy nghĩ đến những lời nói của hần nó thấy hần thật đáng khinh bỉ. Sau 30’ ngâm mình trong bồn bây giờ người nó đã hết cái mùi của nợ đó và thay vào là mùi thơm thoang thoảng của sữa tắm pháp. Nó nhanh chóng mặc quần áo và bước xuống phòng ăn với vẻ mặt lạnh lung nhất có thể. Thấy nó hần lại bắt đầu:

-Người đâu mà lè mề dữ. Cô định cho tôi nhịn đói đấy ak?

-....._ Nó im lặng ngồi vào bàn ăn.

-Này cô bị điếc hả?_ Hần hét lên nó vẫn im lặng.

-Cô bị thiếu năng trí tuệ hả? Hay cô ko hiểu tiếng người?_ Hần mặt sất nó_ Cái loại người như cô ko xứng làm vợ của tôi_ Hần nhếch mép cười.

-“ choang”_ Cái bát trong tay nó hôn đất vỡ tan tành làm tất cả người làm trong nhà phải giật mình chạy ra_ Ngâm mồm lại nếu ko muốn tôi nổi điên_ Nó lạnh lung nói.

-Coi bộ cô có uy lực quá nhỉ? Cô là cái thá gì mà dám nói thế với tôi ngay trong ngôi nhà của tôi hả??_ Hấn nổi giận.

-Vợ anh. Ít nhất trên danh nghĩa tôi cũng là vợ anh. Và tôi có cái quyền được nói thế với anh._ Nó cười nửa miệng.

-Tôi ko chấp nhận cô_ Hấn hét lên._ Biền ra khỏi nhà tôi ngay_ Chỉ tay vào mặt nó.

-Muốn đuổi tôi hả? Vậy thì hãy hỏi ý kiến của ba mẹ anh đi nhé._ Nó nhếch mép đứng dậy bước đi để lại 1 cái đầu đang tức xẹt khói._ Cô tư ơi pha cho con 1 cốc nước gừng nhé. Cô mang lên phòng con nha.

-Dạ vâng thưa cô chủ._ Người đàn bà tên Tư vội chạy đi pha nước cho nó. Mọi người làm cũng tản ra nếu ko muốn bị hấn cho ăn vạ lây.

Nó bước lên phòng mà trong lòng ko khỏi tức giận hấn cũng vậy “ cô cứ chờ đấy” hấn nghĩ thầm. “ Anh là cái thá j chứ” nó nghĩ. Tự dưng nó thấy hơi lạnh nó nhảy lên giường quần chặt chần mà vẫn thấy lạnh. Người nó run cầm cập vậy nó sờ lên trán thì thấy nóng quá “ sốt rồi” nó nghĩ. Chờ cô Tư lâu quá nó đánh liều đứng dậy đi xuống nhà. Vừa đến cầu thang nó gặp hấn cũng đang bước lên.Nó lạnh lung trả nói j nó chỉ gọi to:

-Cô....._ Nó bắt ngờ xui may mà có hấn đỡ kịp ko nó đã phải khâu mũi ở đầu rồi.

- Đây cô làm sao vậy? Đây tỉnh dậy đi._ Hấn vỗ vỗ má nó._ Ông Quang gọi bác sĩ mau._ Hấn hét lên.

10’ sau bác sĩ đã có mặt ở nhà hấn. Ông vào khám rồi quay ra bảo với ông quản gia:

-Tiểu thư ko sao đâu. Chỉ là bị sốt do dầm nước lâu và ở ngoài trời lạnh thôi. Tôi đang chuyển nước. Ngày mai sẽ đỡ ko cần phải lo lắng quá.

-Vâng. Cảm ơn ông._ Vừa nói ông vừa bảo người tiễn bác sĩ Trung ra-bác sĩ của nhà hấn._ Cậu chủ đâu?_ Ông hỏi.

-Chúng tôi ko rõ bé cô chủ lên đây rồi cậu chủ về phòng thì phải ah_ 1 ng trả lời.

-Cậu chủ_ Ông Quang gõ phòng hấn.

-Chuyện j vậy chú Quang?_ Hấn hỏi.

-Cô Ngọc ko sao chỉ là bị sốt 1 chút ko có j đang lo ngại ah_ Ông báo cho hấn biết.

-Ko cần báo tôi ko wan tâm._ Hấn nói vọng ra.

-Vâng._ ông trả lời rồi bước đi.

Sau khi thay khăn cho nó mọi người đều đi ngủ hết. Chỉ còn 1 người là vẫn ngồi đó suy nghĩ. Và ko biết làm sao mà người đó lại mở cửa và bước vào phòng nó (hấn nhé bà con). Hấn ngồi xuống bên nó nhìn kĩ vào khuôn mặt nó. “ Cô ta thật đẹp giống y thiên thần vậy. còn đẹp hơn cả Linh

9. Chương 9

Đan nữa.” Hấn nghĩ. “ Trời mày làm j vậy? Sao lại đem Linh Đan ra so sánh với cô ta chứ” Hấn tự thưởng ình 1 cái cốc đầu và đang định đứng dậy thì:

-Đừng đi mà... Em xin anh_ Nó nói mê.

-Trời cô làm j vậy bỏ tay ra. Điên hả_ Hấn nói.

-Rin... đừng bỏ em... Rin ak... Em xin anh đó..huhu_ Nó vẫn níu tay hấn.

-Trời thì ra là nói mơ. Cô ta khóc sao? Mà Rin là ai nhỉ. Người iu cô ta chẳng?_ Hấn tự chấp vắn mình và cảm thấy lòng hơi nhói khi nghĩ nó có người iu.

Nó đã thôi ko nói mơ. Hấn nhẹ nhàng gỡ tay nó ra đặt vào trong chăn rồi bước về phòng mình với những suy nghĩ vẫn vơ

Nhân vật mới: Lưu Gia Nhi (Windy) 16t, cao 1m74 là chị em kết nghĩa đồng thời là cánh tay phải đắc lực của nó. Tính tình ngang ngược ko coi bọn con trai ra tí nào rất hợp ý với nó. Rất giỏi võ (hơn cả nó) là con gái ông trùm mafia.

Chương 10:

Sau khi nhai xong 2 tiết văn của ông thầy khó tính mà ko có nhiều chiến tranh xảy ra. Nhỏ Sam chạy đến gọi nó dậy và lôi cả 2 đứa xuống căng-teen. Vừa bước chân vào đến cửa căng-teen thì cái giọng chua như giấm của ai mà mọi người cũng biết đó vang lên:

-Ui! Cái trường này thành lập hội rẻ rách từ bao giờ thía?

-Biến.__ Nó nói.

-Nếu tao nói ko?__ Nhỏ ly nhơn nhơn nói.

-Tự biết hậu quả__ Sam nhếch mép.

-Ôi! Sợ quá. Chúng mày ra sân sau t nói chuyện__ Nhỏ hất hàm ra lệnh.

-Đi thì đi__ Windy vừa nói vừa kéo tụi nó đi. 3 đứa tung tăng nhí nhảnh như con cá cảnh.

-Đúng là cái lũ điên sắp chết đến nơi mà còn tỏ ra vẻ hồn nhiên.__ Nhỏ Kim ly nói giọng mỉa mai

Chúng nó ko nói j vẫn nói cười rất vui vẻ. Một lúc sau ko biết nó nói j mà nhỏ Windy nhà ta lôi con nokia N80 ra gọi cho ai đó:

- Đại tỉ có lệnh tập trung. Sân sau trường Kirin. Nhanh đại tỉ ọi người 10'.

-Vâng. Thừa tam tỉ.__ Đầu dây bên kia trả lời.

Bên chỗ hấn 3 người đang ngồi chơi thì có 1 tên chạy đến thở hồng hộc nói ko ra hơi:

-Anh.....học.....kevil..học!

- Có chuyện j? Từ từ nói anh nghe xem nào__ Hấn nhẹ nhàng nói.

-Nhỏ kim ly dẫn 3 học sinh mới vào lớp anh ra sân sau nói chuyện rồi ak!__ Tên này sau khi lấy lại được bình tĩnh nói với giọng lễ phép.

-Ôh. Có kịch hay để xem rồi. Let's go!__ Vic và Way cùng đồng thanh.

Nói xong 3 tên kéo nhau ra sân sau để kể tên nhóc vừa chạy vào đứng đấy ngơ ngác ko hiểu chuyện j đang xảy ra.

Tại chỗ của bọn nó. Vừa ra đến nơi nhỏ Kim Ly liền vỗ tay 3 cái tức khắc 1 lũ con trai con gái, bê dê đồng bóng khoảng 50 chục đứa kéo nhau ra xếp hàng. Chúng nó coi như sự xuất hiện của bọn kia ko có nghĩa lí j nên 3 chị vẫn tươi cười nói chuyện. Được khoảng 2 phút hơn chính xác 2' 32 giây thấy bọn nó coi mình như ko khí nhỏ Kim Ly tức giận rú lên:

-3 con kia! Ra đây tao pảo

-Đừng có mà giả cái giọng ra lệnh đấy ở đây. Chúng tôi ko phải ô sin hay người hầu nhà cô đâu.__ Sam nói.

-Ô hay. Thì tao có bảo chúng mày là ô sin hay người hầu của tao đâu. Mày tự nhận đấy nhé. Hahaha.__ Nhỏ kim ly đắc trí cười man rợ.

Biết mình nói hớ Sam liền im lặng thấy thế nó liền nhen tiếng cứu nguy:

- Chúng tôi là người hầu của cô hay cô là người hầu của chúng tôi hả? Nếu mún làm người hầu của chúng tôi thì về tu thêm 10 năm nữa đi nhá. Mà từng đấy thời gian tu luyện chỉ đủ cho cô kiếm được cái việc cọ nhà hay lau chuồng xí mà thôi. Haha.

-Mày.....__ Nhỏ ly tức giận nói.

-Sao?_ Nó cười nửa miệng hỏi.

-Mày thích chết hả?_ Nhỏ ly nói_ Đã thế thì tao sẽ ày toại nguyện. Chúng mày lên_ Nhỏ hét.

-Tép riu_ Windy nói.

Cả lũ đang xông lên thì chợt khựng lại vì có khoảng 10 chiếc mô tô phân khối lớn đang lao về phía chúng. Đồng loạt 10 chiếc xe dừng lại 20 người cưỡi mũ đứng ngay ngắn và tất cả cùng đồng thanh:

- Đại tử, nhị tử, tam tử!

-Chào mọi người!_ Nó nói với mọi người_ Stars._ Quay sang nhỏ kim ly.

Nó vừa dứt lời thì tức thì 20 người kia xông lên dần cho cái lũ ko biết trời cao đất rộng kia một trận tơi bời. Vì là 1 cái lũ ảo lả nên chả mấy mà đàn em của nó xử lí xong. Đến lúc này thì nhỏ ly tái mét, mặt cắt ko còn giọt máu ko dám mở mắt ra nhìn thử xem cái lũ sâu bọ kia thế nào. Nó cười khuỷu tiến lại gần nhỏ:

- Tôi chưa thích chết đâu đời còn dài mà. Thượng đế đã cho tôi sinh ra trong cuộc đời này thì hà cớ j mà tôi phải chết. Đúng ko? Nhưng nếu cô thích sự chết choc như vậy thì tôi đây cũng nào dám ngăn cản. Nhỉ?

-Màycon khốn. phụt_ Nhỏ ly **** nó và nhỏ nước bọt vào mặt nó.

-“chát” Mày vừa làm j với đại tử vậy?_ Windy tức khí xông lên.

-Hahaha_ Nhỏ kim ly cười lớn_ Đáng chết ! Đáng chết!

-Cô sinh ra trong cuộc đời này có lẽ là 1 sự nhầm lẫn lớn của thượng đế. Vì thế tôi sẽ giúp thượng đế xóa đi cái sự sai lầm vốn có này. Vào_ Nó vẫy tay.

Tức thì mấy đứa đàn em xông vào đâm đá nhỏ ly tui búi. Tụi ảo lả kia nhìn thấy cũng đành làm ngơ vì tụi nó chưa muốn chết. Nhỏ ly liên mồm **** rửa nó nó chỉ cười khuỷu tay cầm cái khăn lau mạnh lên mặt. Được 1 lúc nhỏ ly dường như ko chịu đựng được nên xỉu. Nhưng ko vì thế mà nó dừng lại nó kêu người mang nước đến, ko thwong tiếc dội thẳng vào đầu nhỏ Ly. Quả ko sai nhỏ Ly tỉnh dậy và típ tục buông lời phỉ báng nó. Nó ko quan tâm bước đến gần nhỏ Ly và nói:

-Cô biết GWS (great white shark hay còn gọi là cá mập trắng) chứ?

-Sao tao ko biết? Chỉ có mấy con què mùa như mày mới ko biết thôi._ Nhỏ nhếch mép mỉa mai.

-Thế cô có biết người đứng đầu nhóm đấy là ai ko?_ Như ko để ý đến sự mỉa mai nó hỏi tiếp.

-Sao lại có đứa ko hiểu biết như mày nhỉ? Để tao đây nói ày biết nhé. Người thứ nhất có cái tên là: Nữ thần(goddess), cô ta là đại tử của nhóm. Với sự thông minh nhanh nhạy và óc quan sát nhạy bén cô ta luôn là người thấu đáo tình hình rõ nhất. Tiếp theo là Ngọc nữ (pearl women) nhị tử của nhóm. Là cánh tay trái đắc lực của nữ thần, bên ngoài thì tỏ ra yếu điệu thực nữ nhưng thực chất bên trong lại là 1 con cáo gi....._ Nhỏ đang thuyết trình thì bỗng nó và Windy cười lớn:

-Hahaha._ Mặt cả 2 đỏ lên vì cười

-Mày cười cái j?_ Nhỏ Sam điên tiết.

-Uk. Thui ko cười nữa cô nói tiếp đi_ Nó quay qua nhỏ kim ly khi nhìn thấy cái mặt đỏ lên vì ngượng kia.

-Đúng là lũ điên.... Nghe tiếp đây với cái dáng vẻ đó cô ta đã diệt được bao nhiêu quân địch mà ko phải tốn nhiều sức lực. Và người cuối cùng là Gió thần (wind god) tam tử của nhóm và cũng là người nhỏ tuổi nhất nhóm. Nhưng ko vì thế mà sức thu hút của cô ta bị thu giảm vì cô ta rất giỏi võ hơn cả Nữ thần, nên cô ta là cánh tay phải đắc lực của nhóm... Nhưng họ chưa bao giờ để lộ mặt nhất là Nữ thần.

-Cô cũng có vẻ am hiểu quá nhỉ?_ Sam liền hỏi nhỏ.

-Trên cái đất nước này thì có ai ko biết đến GWS chỉ có lũ què mùa như chúng mày mới ko biết thui. Haha._ Nhỏ cười lớn cho dù mồm vẫn đang bị đau.

-Nếu thế thì tụi này cũng ko ngần ngại mà nói thẳng cho cô biết 3 người mà cô vừa nhắc đến chính là tụi tui đó. Sao? Bất ngờ ko?_ Nó mỉa mai hỏi.

-Ko. Ko thể nào sao lại thế chứ mày đang lừa tao phải ko? Hahaha mày mà là nữ thần thì tao là mẹ của nữ thần quá. Haha.__ Nhỏ Ly ko tin cứ cwoif 1 mình.

Ko nói j nó rút trong túi áo ra 1 chiếc móc có 1 chiếc răng cá mà chỉ người trong hội mới có nó ném thẳng vào mặt nhỏ Ly giận giữ:

-Vậy giờ cô đã tin chưa? Tin rồi thì tui đây cũng chả còn j để nói nữa. Chúng mày xử lí cho chị đừng đánh chết là được. Làm xong nhớ thu dọn sạch sẽ.__ Nó nói rồi bước đi.

-Vâng. Thưa đại tỉ.__bọn đàn em nói.

-Nữ thần xin tha..tôi bít lỗi rồi.__ Nhỏ Ly riu rít xin tha.

-Game over!__ Nó nói vọng lại.

10. Chương 10

Chương 11:

Nó khoát tay chuẩn bị bước đi thì có 1 giọng nói quá đỗi wen thuộc vang nên:

-Khoan! Làm j mà đi vội thế nữ thần?

-Các người__ Nó quay ngoắt lại ấp úng.

-Chúng tôi làm sao?__ Hấn vênh mặt hỏi.

-Đồ nghe lén__ Nó

-Hèn nhục__ Sam

-Vô liêm sỉ. Di nghe lén người khác nói chuyện__ Windy.

-Này ăn nói cho nó cẩn thận nhé! Ai nghe lén hả?__ Way mặt đỏ bừng tức giận.

-Các anh chứ ai.__ Sam đắc thắng.

-Cô..... Được đấy!__ Vic.

-Sao lại ko?__ Windy nói.

-Thôi ko tranh cãi vào vấn đề chính các anh muốn j?__ Nó hỏi

-Chả muốn j cả. Ah! Từ lâu chúng tôi đã muốn đo tài vs GWS. Mà hnay lại được gặp mặt ở đây thì quả là vinh dự quá.__ Hấn mỉa.

-Khỏi nói cái giọng mỉa mai đó. Đấu thì đấu.__ Sam.

-Khoan! Nếu thắng thì chúng tôi được cái j?__ Nó hỏi.

-Tùy các cô__ Way

-Mỗi tuần phải chấp nhận từ chúng tôi 1 điều kiện. Ok!__ Windy

-Nếu thua?__ Vic hỏi.

-Chắc j chúng tôi đã thua?__ Windy vênh mặt.

-Tự tin quá.__ Way.

-Ngược lạ.__ Nó nói ngắn gọn vì ko thích tranh cãi nhieu.

-Ok thôi. Bắt đầu nào.__ Hấn nói__ Các cô tự phân chia đi!__ Nhìn bọn nó.

-Tôi vs anh, Sam- Way, Windy- vic! Ok ko?__ Nó phân chia.

-Ok__ Tất cả đồng thanh.

-Thế lệ ai đo đất trước người đó thua.__ Nó nói tiếp.

-Tha cho nhỏ đi__ Nó hét lên bọn đàn em lập tức dừng tay.

-Cảm ơn Nữ thần.__ Nhỏ Ly riu rít.

-Lần sau thì nhớ điều tra kĩ trước khi động vào người khác nhé.__ Nó nói__ Thôi chúng ta bắt đầu nào__ Quay qua bọn kia.

Vừa dứt lời 3 đôi xông vào đám đá. Đến với đôi thứ nhất nào:

-Tôi sẽ ko nương tay đâu__ Hấn nói.

-Ai cần. Hứ__ Nó nói lại.

Đó là cuộc đối thoại ngắn giữa 2 người. Hấn tung những cú đá bằng chân rất ngoạn mục. Nó cũng ko vừa hấn ra cú nào nó đỡ cú đấy. Xong cũng đã đến lúc nó phản công nhằm lúc hấn ko để ý nó bay lên đá vào bụng hấn làm hấn loạn choạng sít ngã. Nó lại xông vào ngồi thụp xuống quét đất. Nhưng với sự nhanh nhẹn của người học võ hấn đã kịp thời nhảy lên thế là ko bị đo đất. Hi. Lúc này nhìn mặt hấn chả khác j con thú dữ. Hấn xông vào đánh nó liên tục làm nó đuối sức. Thế là hấn dung tay vật ngược ra đằng sau và kết quả là nó đã đo đất. Hấn cười ha hả trong khi nó đang tức nổ đom đóm mắt.

-Tôi bảo rồi cô ko bao giờ đánh thắng được tôi đâu. Haha. Trẻ con__ Hấn cười lớn trong khi nó im lặng.

Đến với đôi thứ 2 nào:

-Anh nương tay chút nhá.__ Sam nói.

-Ko__ Way trả lời cụt lủn.

-Đúng là cái đồ máu lạnh chả bít thương hoa tiếc ngọc j cả__ Sam nói.

-Haha. Cô thì hoa với chả ngọc cái j? Cáo già thì có.__ Way mỉa mai.

-Anh.....__ Nhỏ tức điên người.

Thế là nhỏ xông vào đánh đánh đám loạn xì ngầu hết cả lên. Way nhà ta thì vừa né vừa tránh vừa cười. Được 1 lúc thì nhỏ Sam đuối sức đứng còn kko nổi nói j là đánh nhau. Thế là Way nhà ta ko phải mất nhiều sức mà chỉ cần chạm nhẹ 1 cái là nhỏ Sam đã ngã lún quay ra đó rồi. hix.

Đến cặp thứ 3 nè:

Cặp này vẫn chưa có vẻ j là bất phân thắng bại cả. Cả 2 đều đánh rất hăng. Windy ra đòn rất nhanh và gọn làm vic ta nao núng nhưng ko vì thế mà lại chịu thua. Tên này cũng ra đòn lia lịa vừa đánh vừa đỡ. Nhỏ Windy cứ nhớn như đỡ đòn mà ko đánh trả làm vic ta điên lắm. Được 1 lúc nhỏ đã chán chơi rồi liền giở thế võ độc nhất vô nhị mới học được từ cha ra làm cho vic nhà ta đo đất 1 cách ko hề an toàn. Đó là mặt thì hôn đất, móng thì chống lên trời giống kiểu chồng chuối. Nhỏ Windy nhìn thấy thì cứ cười ha hả:

- Haha. Anh hun đất trông buồn cười quá.

-Cô... Hừ mặt tui mà có vết sẹo nào là cô “die” vs tui đấy.__ Vic giận giữ.

-Tui chờ đến ngày anh “kill” tui đấy. Mà anh có bít thế võ vừa rồi là j ko?__ Nhỏ Windy vênh mặt hỏi càng làm cho vic nhà ta tức hơn.

-Ko__ vic đáp

-“ Chồng móng hun đất” đó. Hahahaha.

Nói xong nhỏ chạy đến chỗ 2 đứa nó. Hí hửng hỏi kết quả:

-Sao rồi 2 tí?

-Thua rồi__ 2 đứa nó đồng thanh mặt ỉu xìu nói.

-Cái j?__ Nhỏ hét lên.

-Bộ cô điếc hả? Cô ta bảo thua đó__ Hấn trả lời.

-Oh no, no, can not be__ Nhỏ Windy nói như ko tin.

-Why can not be?__ Way hỏi.

-Hix. Huhu. Em hận 2 tỉ quá.__ Nhỏ hét lên.

-Hai tỉ xin lỗi mà. Tha lỗi cho 2 tỉ nha__ Chúng nó năn nỉ.

-Nhưng..... Thôi được. Dù j cũng chết để xem hấn làm j được em__ NHỎ nói .

-Cô mạnh mẽ quá đấy. Để xem tôi làm j cô nào__ vic cười đều nói.

-Việc j cũng được trừ việc.....__ Nhỏ vừa nói vừa giơ tay đặt chéo trước ngực.

-Haha. Cô nhìn lại mình trước khi nghĩ tôi sẽ làm j cô đi__ Vic cười mỉa mai.

-Anh.....__ Nhỏ tức lắm nhưng ko bít nói j.

-Thôi nào vào vấn đề chính đi__ Nó lên tiếng cắt ngang cuộc đấu khẩu.

-Thế các cô muốn sao?__ Hấn hỏi.

-Tùy__ Nó nói__ Nhưng nhẹ nhàng chút nhé, nhất là vs nó__ chỉ về phía Sam__ Vì nó là tiểu thư mà.

-Còn cô thì ko?__ Hấn nói mỉa.

-Tất nhiên là có nhưng ít ra tôi còn mạnh mẽ hơn nó.__ Nó tự tin trả lời.

-Được vậy bắt đầu từ tuần này nhé__ Way hỏi.

-Tùy__ Cả 3 thờ ơ đáp.

-Mày đề nghị trước đi__ Quay qua hấn.

-Được. Tôi muốn.....__ Hấn chưa nói hết thì chuông điện thoại của nó vang lên.

-Alooo! Ba ah?__ Nó nói.

-.....

-Sao? Được con sẽ đến ngay.__ Về mặt có vẻ lo lắng.

-.....

-Vâng chào ba.__ nó cúp máy.

(tg: úi cho tui nghe vs__ Sally: biến đồ trẻ con- tg: thic chết hả?- Sally: Tôi ms là ng phải nói câu đó đấy- tg: Xách dép chạy.)

Chạy nhanh về phía chiếc xe phân khối lớn của đàn em nó leo lên rô ga và phóng mất. Để lại bọn nó cùng những dấu ? to đùng.

-Cô ta đi đâu vậy?__ hấn hỏi

-Hỏi chúa để biết thêm chi tiết__ Way bồi thêm.

-Ba gọi ah? Xem nào__ Nhỏ Sam bắt đầu phân tích được 1 lúc nhỏ hét lên__ Tui biết nó ở đâu ùi.

-Ở đâu?__ Cả bọn sốt sắng hỏi.

-Bệnh viện__ Nhỏ nói.

-Why?__ Cả lũ đồng thanh tập 2.

-Cậu k bít sao? Hnay mẹ vợ cậu mỗ đó!__ Nhỏ nói ánh mắt như trách móc.

-Mẹ vợ chuyện j xảy ra vậy?__ Nhỏ Windy hỏi.

-Chuyện rất dài chị sẽ kể cho em sau. Bây giờ chị phải đến đó đây._ Nhỏ Sam nói và chạy đến chỗ máy cái xe.

-Em cũng đi. Dù j đấy cũng là mẹ nuôi em mà._ Nhỏ Windy chạy theo.

-Mày cũng phải đi chứ._ Vic nói.

Thế là cả lũ kéo nhau đi để lại lũ đàn em và nhỏ Kim Ly đang ngơ ngác ko hiểu chuyện j đang xảy ra. Nó lao nhanh trên đường mặc kệ gió tạt vào mặt rất buốt. Nhấn ga đến con số 140 làm mọi người đi đường **** rửa vì ko biết đến an toàn của người khác là j. Chưa đến 5 phút nó đã đến trước cổng bệnh viện. Dừng lại và cởi mũ bảo hiểm ra nó chạy nhanh lên phòng phẫu thuật. Vừa thấy nó ba nó kêu ngay:

-Ngọc! Ba nè_ Ông Phong gọi.

-Ba! Sao ba ko nói cho con biết sớm?_ Nó giận dỗi hỏi.

-Ba xin lỗi! Cũng tại mẹ con ko cho ba nói bà sợ con lo_ Ông ôm nó vào lòng nói_ Con đừng trách mẹ ghen.

-Con làm sao trách mẹ được_ Nó nói như sắp khóc

-Con gái ba ngoan lắm_ Ông xoa đầu nó.

Thế là 2 cha con ngồi đó chờ mà lòng như lửa đốt. Một lúc sau 5 người còn lại chạy vào. Lo lắng hỏi thăm tình hình. Nhỏ Windy nghe xong thì cứ bù lu bù loa hết cả nên mặc cho nó và mọi người hết mực khuyên ngăn và đe dọa.

Cuối cùng nhỏ cũng đã nín và cứ tự trách mình vì dù j bà Phương cũng là mẹ nuôi mà bà bị bệnh nhỏ lại chả biết j. Hix. Mọi người ngồi xuống hàng ghế xanh để chờ. Ông phong cũng nói cho nó biết Vic là em họ của nó làm tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Nhân lúc đấy nhỏ Windy hỏi Sam tất cả mọi chuyện:

- Uh thì @#%#@#@\$#....._ Nhỏ kể hết 1 hơi_ Đừng giận nó nhé. Bất đắc dĩ thui mà.

-Uhm. Bít thế đã xong vụ này rồi em giải quyết lun 1 thể._ Nhỏ Windy nói.

Thế là tất cả lại chìm trong im lặng. Nó ngồi cạnh ba nó mà như có lửa trong lòng. Hai ba con cứ nhìn nhau, hần ngồi cạnh mà cũng chả biết nói j hơn ngoài mấy câu an ủi. Đỡ phần nào hạnh phúc phần đấy. Cũng đã 11h trưa rồi, hần hỏi mọi người có muốn ăn j ko để hần đi mua. Nhưng ông phong và nó thì cứ lắc đầu làm mọi người cũng ko muốn ăn. Thế là hần cùng ba tên kia liền đi mua đồ uống. Hần đưa cho ông phong 1 hộp cà phê và chìa trước mặt nó lon cam vắt. Nó giơ tay đón nhận xong lại để ngay xuống cái ghế cạnh đó. Nó chả còn tâm trí nào để ý đến ăn vs uống nữa. Thấy thế hần cũng ko nói j nhiều vì biết nó đang lo mà. Sau 6 tiếng mà vẫn chưa thấy ca mổ có dấu hiệu kết thúc nó lo lắng kinh khủng. Thế là nước mắt nó bắt đầu rơi. Ba nó chần tỉnh và bảo rằng ko sao đâu nhưng nó vẫn cứ khóc. Thấy nó khóc thì 2 nhỏ kia cũng ko tài nào cầm nổi lòng mình nên cũng khóc theo làm 3 tên con trai bối rối. Ko bít nghĩ thế nào mà hần lại dang tay ôm nó vào lòng. Nó cũng ko kháng cự j mà cứ để yên như vậy vì nó đang cần 1 chỗ dựa. Nó cảm thấy thế này thật sự là rất an toàn và ấm áp. 1 tiếng sau bác sĩ bước ra vs khuôn mặt ko thể nào tươi hơn. Nó chạy nhanh đến chỗ bác sĩ ríu rít hỏi:

- Bác sĩ mẹ cháu..... mẹ cháu sao rồi?

-Cô bé yên tâm đi ca mổ rất thành công hiện giờ mẹ cháu đang được chuyển đến phòng hồi sức_ Ông bác sĩ mỉm cười.

-Cảm ơn bác sĩ_ Ông phong nắm tay ông bác sĩ.

-Ko có j đây là trách nhiệm của chúng tôi mà_ Ông ấy nói rồi bỏ đi.

Nó vui mừng nhảy lên ôm chầm lấy hần. Hần đơ người vì hành động của nó. “ Trời! Cô ta đang làm j mình thế này?” hần nghĩ thầm. Thế là mọi người đều cười rất tươi. Nó chạy nhanh đến phòng hồi sức cùng ba nó. Còn mấy người kia thì cùng nhau đi mua thức ăn.

11. Chương 11

Chương 12:

SAu 1 tuần cuối cùng bà Phương cũng tỉnh dậy. Tất thấy mọi người đều rất vui mừng. Nhất là nó và ông Phong. Do bà cũng khỏe nhiều rồi nên bác sĩ bảo ngày mai bà có thể ra viện. 2 người tất bật lo mọi chuyện từ A-z. Hôm sau 2 người đến sớm đón bà về nhà sớm. Bà rất vui vì mình cũng đã phải rời xa nhà hơi bị lâu rồi. Nó dặn dì Ba- giúp việc nhà nó làm món gà hầm ẹ nó ăn cho bổ. Nó dặn tất cả những j mà bác sĩ dặn nó. Xong nó chạy vào phòng mẹ nó nũng nịu. Nó đòi ở lại vs bà nhưng bà ko cho vì với lí do rất chi là cao cả phải về nhà chăm sóc “ chồng”. Nó phụng phịu ko muốn về và hấn cũng bảo với bà là cứ để nó ở đây nhưng bà cũng ko đồng ý. Thế là sau một hồi tranh cãi lại nó rốt cục cũng là người thua. VẬ sau khi dung bữa xong hấn lại trở nó về nhà. Nó buồn kinh khủng nhưng thui ko sao mẹ nó khỏe là được rồi. SAu khi về nhà nó phi ngay lên phòng tắm rửa và lặn kênh ra giường ngủ vì cả hôm qua nó có đc ngủ mấy đầu. Hấn cũng đi tắm rửa và sang ngay phòng nó thì thấy nó đã ngủ ngon lành. Hấn nhìn nó 1 lúc rồi cũng về phòng để đi ngủ.

SÁNG hôm sau, những tia nắng ban mai len lỏi vào phòng nó, những chú chim ca hát xôn sang hết cả khu vườn. Do ánh sáng của mặt trời mà nó ko thể ngủ được nữa. Nó vươn vai vào làm vệ sinh cá nhân chỉnh chu nhan sắc rồi bước xuống nhà. Xuống đến nơi thì thấy hấn đã đang ăn uống ngon lành rồi. Nó chào hấn:

- Good morning! Tối qua anh ngủ ngon chứ?_ và ko quên kèm theo nụ cười tươi như hoa của mình.
- Trời! Cô có bị chạm dây ko vậy?_ HẮN như ko tin vào tai mình.
- Sao anh cứ thích gây sự với tui vậy?_ Nó phụng phịu chu mỏ hỏi hấn.
- Oh. Giận rùi hả? thui cho tui xin lỗi nha. Tối qua tui ngủ ngon lắm. Còn cô?_ Hấn hỏi sau khi ra sức dỗ dành nó.
- Tất nhiên là ngon rùi. THui xong chưa đi học?_ Nó nói.
- Hôm nay lại muốn đi vs tui hả?_ HẮN ngạc nhiên tập 2
- Ko đi vs anh thì đi vs ma hả?_ Nó lườm hấn 1 cái rồi bỏ ra ngoài trước.
- Trời con nhỏ này hôm nay làm sao vậy?_ Hấn lăm bầm.
- Anh còn lải nhải cái j đấy? Có nhanh lên ko?_ Nó quát lên.

Nghe thấy thế thì hấn uống vội ngụm nwocs và chạy nhanh ra ngoài. Trên xe nó cười tươi như hoa. Luôn miệng nói chuyện vs hấn làm hấn tưởng nó mắc bệnh j. Thỉnh thoảng nó còn quay sang nhìn trộm hấn làm hấn tò mò hoài. Đến trường nó còn chờ hấn để được lên lớp cùng. Hihi. Hấn sướng tê hết cả người. Nhanh chân phi vào nhà để xe để người đẹp ko phải chờ đợi lâu. Xong xuôi hấn bước xuống xe vuốt lại tóc chỉnh sửa quần áo rồi chạy đến bên nó. Hấn vỗ vai nó:

- Đi thui.
- Đồ dê cụ_ Nó lf lười.
- Tôi làm j mà cô bảo tui thế hả?_ HẮN hỏi nó vs vẻ mặt ngu ngơ.
- Ai cho anh sờ vào người tôi? Thế chả là dê còn j?_ Nó vênh mặt
- Trời thế mà hôm trong bệnh viện tôi ôm cô suốt đấy có sao đâu?_ Hấn nói.
- O..... thì.... Thui đi nhanh nên chắc mọi người đang chờ đây!_) Nó đánh chống lảng.

Hấn chỉ biết cười khi trước cái mặt đang đỏ lên vì ngại của nó. “ Haha cho chết” Hấn cười thầm. Rồi cũng bước nhanh theo nó. Đi đến nửa cầu thang thì bỗng 1 lũ con gái vây quanh hấn. Nói vs hấn đủ điều nào là làm bạn trai em nhé, đi chơi vs em đi, cho em xin chữ kí..... làm hấn ko thể nào thở được. Hấn nhìn nó cầu cứu thấy thế nó cũng rat ay làm” Mĩ nữ cứu anh hùng”. Nó hét lên:

- Đây mấy người đang làm j vs chồng iu của tui vậy?

-Hả? Mà là ai?__ 1 nhỏ trong số đó có vẻ đánh đa shoir nó.

-Diệp Bảo Ngọc! Ok! Thỏa mãn chưa?__ Nó hỏi.

-Dạ.... ah... biết rồi à!__ Bọn kia sợ sệt

-Được rồi. Đi đi đừng làm phiền chồng iu tui nữa nha__ Nó đe dọa

-Vâng.__ Bọn kia trả lời.

Nói xong bọn kia cúp đuôi chạy nhanh (như chó ý nhỉ?). Nó thì cứ cười hihi vì ko ngờ sức ảnh hưởng của mình lại lớn vậy. “ Chắc cả cái trường này sợ nó hết quá. Nó đang mơ mơ màng màng hưởng thụ những ý tưởng tuyệt vời của mình thì bị hấn đập vào đầu:

-Làm j mà cứ mơ mơ màng màng vậy? Lại còn cười cười nữa chứ

-Kệ tui thắc mắc hoài. Mà đẹp trai cũng khổ nhỉ?__ Nó hỏi.

-Chuyện tui mà lị. Nhưng công nhận cũng khổ thật__ Hấn tự sướng.

-Tự mãn vừa thôi cha nội ah! Xấu lại còn chảnh__ Nó lè lưỡi chạy đi.

-Con nhỏ kia đứng lại__ Hấn hét lên chạy theo nó.

Thế là 2 đứa cứ đuổi nhau. Đến lớp thì nó thấy windy đứng ở đó khuôn mặt hầm hầm. Bức quá thế là nó phải phanh kít lại lập tức quay đầu và hậu quả là hấn ở đằng sau đâm sầm vào nó. 2 đứa ngã xuống mất chạm mắt môi chạm môi. Ủi trời ơi! Cả hai ngơ ngơ ko hiểu j 1s, 2s, 3s.... mọi người ồ lên . Học sinh tất cả các lớp ủa ra nhìn chăm chăm. Con gái thì tức ói máu còn con trai thì ghen tị nhưng ko ai dám nói j. Nó vội vàng bật dậy sắc mặt chuyển biến còn hơn tắc kè hoa. Mặt tối sầm nó quát lên:

-Nhìn cái j mà nhìn? Hay lắm ý mà nhìn

Công nhận tiếng hét của nó có uy lực thiệt mọi người tái mặt tản ra. Hấn cũng đứng dậy. Khuôn mặt cũng hơi đỏ nhưng hấn lại cứ cười mới lạ chứ. Nó thì ngại gần chết mặt đỏ bừng bừng nó bước vào lớp. Mọi người trong lớp cứ nhìn nó bùm miệng cười. Nó đã tức nay lại còn tức hơn nhưng nó ko muốn to tiếng với lớp lên thôi. Nhưng nhì thấy khuôn mặt đỏ au vì buồn cười của hai nhỏ bạn là máu nó lại sôi lên. Nó gần giọng:

- Thích cười lắm hả?

-O! Ko.... Ko... em có cười j đâu__ Nhỏ windy nói.

-Chết tiệt tất cả cũng là tại em đó__ Nó nói mặt dữ tợn.

-Ủi ui! Đại tỉ! Nhờ em mà 2 người mới.... được đó. Ko cảm ơn em thì thôi lại còn trách em nữa. Huhu__ Nhỏ giả vờ khóc.

-Đừng có lấy nước mắt cá sấu ra đây__ Nó nói.

-Thôi tha cho nó đi__ Sam chen vô.

-Cả mày nữa.__ Nó nhìn Sam

-O! O tao xin lỗi vì đã cười mày được chưa? Ok! Nhe. Đừng giận nữa mà__ Sam năn nỉ.

-Hừ.__ Nó quay mặt sang bên hấn thì thấy hấn đang cười__ Sướng lắm shay sao mà còn cười?

-Sướng chứ sao ko? Được hôn người đẹp mà__ Hấn nói.

Nó nghe hấn nói thì hơi đỏ mặt một tí rồi lại cười hihi. Bọn kia thấy khó hiểu nhưng thôi nó tha cho là được rồi. Nó đang cười thì hấn phán 1 câu xanh rờn:

- Tối nay tất cả đi bar. Ok!

-Ok__ Vic và Way đồng thanh

-3 người cũng phải đi đó__ Vic nói

-Sao tui tui phải đi?__ Bọn nó đông thanh (đag giả nai đấy thic quá lại còn)

-Điều kiện. Nhớ chưa?_ Way nói.

-Ồ! Nhớ_3 đưa lại đồng thanh.

-10h vẫn quán cũ. Ok!_ Hấn nói.

-Uhm._ CẢ bọn đồng thanh.

Thế là chuông reo vào lớp và bọn nó ngồi vào học ngay ngắn tự dưng được bữa chăm chỉ.

12. Chương 12

Chương 13:

Tối khi nó vừa bước xuống hấn đã quát ầm lên:

-Này sao ăn mặc thế kia?

-Ko thể này thì thế nào? Bình thường ở nhà tui vẫn mặc thế này có sao đâu?_ Nó thắc mắc

-Đấy là ở nhà còn đây là đi bar cô mặc như thế để có mà bọn nó vô vấp lấy ak? Lúc đấy tôi lại mất vợ xinh thì làm sao?_ Hấn tức giận nói.

-Khỏi lo. Chả ai động đến tôi đâu. Hihi. Đang lo lắng cho tôi ak?_ Nó cười cười cầm tay hấn.

-Cô bị điên hả? Ai them. Kệ cô đấy_ Hấn mặt hầm hầm đi ra ngoài xe.

Nó thấy thế thì cũng chạy theo. Ngồi trên xe hấn chẳng nói j cứ phi như bay mặt thì tối sầm. Nó thắc mắc ko biết mình mặc thế này thì có j mà sợ mọi người vô vấp. Hấn nói thế chỉ vì hôm nay nó ăn mặc mát mẻ quá. Nó mặc 1 chiếc áo ba lỗ màu trắng bó sát người cổ trễ + chiếc quần sooc xanh siêu ngắn khoe đôi chân dài miên man ko 1 chút tì vết và đôi anke boots cao gót. Mái tóc bông bênh mọi hôm thì nay được búi cao lên để lộ ra cái cổ trắng ngần. Trông rất cá tính và cũng ko kém phần sexy. Chả trách hấn lại tức giận như thế. Đến nơi hấn phanh kít 1 cái làm nó cúi luôn người vào người hấn. Nó hét lên:

-Này bị làm sao zậy? Ko biết lái xe ak?

Hấn ko nói j mở cửa rồi đóng cái rầm (nhẹ tay thui anh) đi thẳng đến chỗ bọn kia.

-Làm j mà mặt hầm hầm vậy?_ Vic hỏi Way thì chỉ cười cười

-Uh. Đúng rùi. Sally đâu?_ Sam hỏi nhìn dáo dác.

-Tao đây tao đây. Hi_ Nó cười.

-Chị làm j mà trông hấn ta có vẻ tức giận thế?_ Windy hỏi nhỏ.

-Hỏi chúa để biết thêm chi tiết._ Nó nhún vai.

-Đi thôi_ Hấn tự dưng quát lên.

Cả lũ lật đật theo hấn. 3 bọn hấn đi trước bọn nó theo sau. Khi bọn hấn bước vào lũ con gái hét ầm ầm lên làm 3 đứa nó rất khó chịu. Bọn hấn kệ mặt cứ lạnh tanh đi qua lũ con gái chọn chỗ ngồi quen thuộc và ngồi xuống. Vừa chạm móng thì ở đâu ra 3, 4 em tóc xanh tóc đỏ mặt mũi lòa loẹt chạy đến ngồi cạnh bọn hấn. Bọn hấn kệ bọn nó ngồi đấy và bắt đầu sờ mó mấy em kia. Bọn nó nhìn thấy thì cũng có chút khó chịu nhưng cũng cười khuấy mà bước vào. Chúng nó vừa chạm chân vào thì lũ con trai đã hò hét ầm ầm hết cả lên. Tất cả mọi người quay ra nhìn bọn nó. Toàn những cô gái xinh đẹp như thiên thần. Nó thì quỳn rũ, Sam thì chơi luôn cây màu trắng trông rất giống thiên thần. Windy thì cá tính mạnh mẽ khi khoác trên người tông màu đen. Sam nháy mắt làm duyên làm cho bao anh điêu đứng, máu mũi máu mồm cứ phải gọi là tuôn ra như suối. Nó thì chỉ nhếch môi, còn Windy thì lạnh tanh. Bọn nó chọn 1 chỗ ngồi khác bọn hấn kín đáo nhưng có thể nhìn thấy tất cả. Vẫy tay kêu phục vụ bọn nó kêu mỗi đứa 1 loại. Nó thì Wisky, Sam thì Vodka, Windy thì Cognac. Mỗi đứa 1 hương vị, 1 loại rượu khác nhau nhưng đều chung 1 đặc điểm đó là rượu mạnh. Sau khi uống xong nó đi nên chỗ khan đài. Bọn hấn trở mắt ko biết nó nên đấy làm j thì thấy nó đến gần cây cột và chuẩn bị múa. Hóa ra là nó múa cột bà con ah. Nó bắt đầu bằng

những chuyển động nhẹ nhàng, mềm dẻo. Càng về sau thì càng quyến rũ và sexy. Bọn con trai thì mắt cứ phải gọi là như sắp rớt hết ra khỏi tròng. Hấn thì ngạc nhiên tột độ vì ko ngờ nó lại biết múa cột và còn múa siêu là đằng khác. Cuối cùng nó kết thúc bài múa bằng một động tác rất chi là điệu nghệ đó là xoay trên ko 1 vòng. Nó bước xuống sân khấu trên trán lấm tấm mấy hạt mồ hôi. Mấy tên mê gái đang tiếc hùi hụi vì ko được chiêm ngưỡng người đẹp nhảy nữa thì lại thấy 2 người đẹp khác ra thế chỗ. Vâng đó chính là Sam và Windy. Hai chị nhà ta ko múa cột mà thay vào đó là những cái lắc hông điệu nghệ, mạnh mẽ quyến rũ. Nó ngồi đó nhìn hấn cười nhếch mép kiểu thách thức. Xong lại bước ra sân nhảy cùng 2 con bạn cho dù vẫn còn hơi mệt. Nhận được sự thách thức từ nó hấn nhếch mép ngoắc 2 thằng bạn rồi đi ra giữa sân nhảy. Tất cả mọi người đều tản ra cho 6 đứa bọn nó nhảy. Bọn nó kết hợp thật là ăn “ Rơ”. Nó lắc hông thì hấn cũng lắc theo. 3 đôi cứ chiếm lĩnh sân nhảy cho đến khi 3 đứa nó mệt quá ko đủ sức nhảy nữa thì mới dừng lại. Bọn nó bước về chỗ ngồi cũ, bọn hấn cũng vậy. Bọn hấn rất ngạc nhiên về bọn nó nhưng lại ko tỏ thái độ ra mặt để tránh việc chúng nó tự kiêu. Sau khi bọn nó về chỗ ngồi được 1 lúc thì có 3 thằng trông cũng bánh trai tiến tới làm quen. Một thằng có mái tóc như chào mào lên tiếng:

-Xin chào 3 em! Rất vui nếu các em cho bọn anh ngồi ở đây

-Ok thui. Thích thì ngồi đâu có ai cấm__ Sam nói.

-Cảm ơn em! Xin tự giới thiệu anh là Nhật, còn thằng này là Thiên, thằng này là Hiếu__ Hấn giới thiệu.

-Rất vui được làm quen với 3 người đẹp__ CẢ 2 đồng thanh.

-Quá khen__ Windy nói.

-Tôi là Sam, đây là Sally còn kia là Windy__ Sam cũng giới thiệu.

-Tên các em đẹp thật cái tên cũng giống như các em vậy__ Tên Thiên nịnh nọt.

-Mày nói quá chuẩn!__ Hiếu khen.

Nó nghe bọn này ngồi luyên thuyên mà thấy sồn cả da cả. Toàn cái lũ nịnh nọt, khoa môi múa mép. Chả làm được cái tích sự j cho đời. Nó toan đứng dậy định bước vô nhà vệ sinh thì bị cái tên có mái tóc chào mào giữ lại. Nó quát mắng:

-Bỏ tay tui ra. Định làm cái trò j vậy?

-Em đi chơi với anh nhe__ Hấn nói đều.

-Bỏ__ Nó hét

-Nếu anh nói ko?__ Hấn nói.

-“ Rắc” bụp..... Ko thì sẽ như thế này nè.__ Nó bẻ tay hấn kêu cái rắc rồi đập vào bụng hấn 1 cái làm hấn ngã lăn quay ra. 2 tên kia thấy bạn mình bị như vậy thì cũng ko nể nang j cho dù bọn nó có là con gái vậy tay gọi lũ đàn em ra và nói:

-Đúng là hoa hồng có gai

Dứt lời bọn kia xông vào. Bọn nó cười khuấy rồi xông vào tiếp trận. Được 5 phút thì cái lũ đàn em kia nằm la liệt trước vũng máu. Bọn hấn bước đến:

-Này 3 cô làm j mà đánh người ta máu mũi máu mồm tõe loe ra vậy hả?__ Hấn hỏi.

-Đụng vào bốn cô nương thì chỉ có con đường này mà thui__ Nó nói.

Xong xuôi nó quay đầu bước đi bọn hấn cũng bước theo. THẾ là buổi đi chơi của chúng nó kết thúc. Chúng nó chia tay nhau ai về nhà nấy. 2 tên kia thì hộ tống Sam và Windy về đến tận nhà. Hấn và nó cũng về nhà.

SÁNG HÔM SAU:

Nó dậy sớm hơn mọi ngày, VSCN xong nó bước ra ngoài vườn hít thở ko khí trong lành và tưới nước ấy chậu hoa yêu quý. Hấn hôm nay cũng dậy sớm, thấy nó tự dưng yêu đời thế thì cũng lấy làm lạ nhưng mà

thôi ko để ý nhiều. Sau khi ăn sáng xong nó lại cùng hấn đến trường. Hôm nay có tiết thể dục chúng nó đi thay đồ để chuẩn bị tập luyện. Đồ của con gái là chiếc áo phông màu trắng sọc đỏ và chiếc quần sooc màu trắng. Còn bọn con trai là chiếc áo phông màu trắng và chiếc đùi màu đen. Bọn nó ra sân và bắt đầu khởi động. Sau khi khởi động bọn nó bắt đầu vào cuộc chơi. Con gái thì chơi bóng chuyền, cầu lông.....Tuy là con nhà giàu nhưng trường này con gái cũng ko ẻo lả cho lắm. Ba đứa nó chả thích chơi mấy cái trò này bọn nó thích chơi bóng rổ cơ. Thấy bọn con trai đang đánh bóng rổ bọn nó tỏ ra thích thú lắm. 3 đứa nó chạy đến chỗ bọn hấn đòi chơi cùng nhưng bọn hấn lại phán 1 câu xanh rờn: “ Oắt con mà cũng đòi chơi bóng rổ sao? Ra chỗ khác cho các anh chơi”. Làm bọn nó tức nổ đom đóm mắt. Nó liếc Vic một cái bèn gót vì làm em mà ko biết trời cao đất rộng là j thì nhận lại được từ vic một cái nhìn thờ ơ càng làm nó sôi máu hơn. Bọn nó thách đấu vs bọn hấn. Bọn hấn cười khuấy rồi cũng đồng ý. Thế là bắt đầu trận đấu. Tất cả mọi người đều tập trung bu quanh sân. Bọn nó nhờ ông thầy thể dục làm trọng tài và thầy cũng đồng ý ngay. Một phần vì sợ và 1 phần cũng vì muốn xem thử 3 cô học trò này tài năng đến đâu mà giám thách đấu với 3 hoàng tử bóng rổ của trường như thế. Hiệp 1 bắt đầu: Bọn hấn tranh bóng rồi cho vào rổ của chúng nó lia lại. Chúng nó cũng chỉ tranh giành bóng hơi hợt cho nó có. Thế là hiệp 1 bọn hấn thắng. Đến hiệp 2 chúng nó phản công. Nó là người tranh bóng. Vì nó thấp hơn so với hấn nên người giành được bóng là hấn. Nhưng ko vì thế mà nó chịu thua. Với 1 động tác nhanh-gọn -nhẹ nó đã giật được quả bóng từ tay hấn và cho vào rổ một cách ngon lành. Tiếp theo đến lượt Sam thì quả bóng cũng được lọt rổ và Windy cũng vậy. Thế là hiệp 2 bọn nó thắng. Sang hiệp 3 cũng là hiệp quyết định. Hai bên tranh giành rất chi là quyết liệt. Bọn hấn cũng ko nhường bọn nó mà có nhường bọn nó cũng ko thêm. Tỉ số bây giờ là bọn nó 14 bọn hấn 13. Chỉ còn 1 quả nữa thôi là bọn nó sẽ thắng. Với 1 đường truyền hoàn hảo từ đứa này sang đứa khác thì quả bóng ko thể nào lạc ra khỏi quỹ đạo đấy được và cuối cùng quả bóng cũng vào rổ trước con mắt ngạc nhiên của 78 con mắt. Bọn nó vui mừng nhảy cẫng lên còn bọn hấn thì vẫn đứng ngơ ra đấy. Thế là bọn nó khoác tay nhau đi ăn mừng.

13. Chương 13

Chương 14:

Sau khi ăn mừng zui zẻ chở về nhà thì đã 9h30' nó thấy hấn đang ngồi xem đá banh ở phòng khách, mặt hầm hầm. Nó ko để ý nó vênh mặt tỏ ý đắc thắng. Hấn hỏi nó:

-Đi đâu giờ này mới về?

-Ồ hay tui đi đâu là việc của tui chứ_ Nó trêu trọc.

-Đi đâu?_Hấn quát lên.

-Anh có bị điên k vậy?_ Nó cảm thấy tức tức vì tự dưng hấn quát lên. Nói xong nó quay lưng bước đi thì bị bàn tay to khỏe của hấn giữ lại. Do mất thăng bằng mà nó ngã vào lòng hấn. Nó đỏ mặt ngượng ngùng định đứng dậy thì hấn ôm nó chặt cứng vẫn với cái giọng tức giận đó hỏi nó:

-Đi đâu?

-Ờ..... đi... đi ăn mừng._ Nó cúi gầm mặt trả lời.

-Về việc đánh thắng bọn tôi ý hả?_ Hấn hỏi giọng đã ko còn sự tức giận.

-Tất nhiên_ Nó phẫn khích ngẩng mặt lên thì cũng đúng lúc hấn cúi mặt xuống nhìn nó. Thế là chỉ còn 2 cm nữa thôi là 2 người “ mi” nhau. Mặt nó đã đỏ nay lại còn càng đỏ hơn. Nó đang định quay đi thì bất ngờ hấn cúi xuống và đặt lên đôi môi mọng đỏ của nó 1 nụ hôn ngọt ngào. Lúc đầu nó cũng đơ người nhưng lúc sau vì nụ hôn của hấn quá ngọt ngào lên nó cũng chủ động hôn lại hấn. Hai cái lưỡi quấn lấy nhau hôn say đắm. Được khoảng 3 phút thì nó ko thở được nữa nó nói:

-Ồ... ui...a (Bỏ tui ra)

Nghe thấy thế thì hấn cũng bỏ nó ra nó đỏ mặt phi thẳng lên phòng. Đến phòng nó đóng cửa cái rầm. Ngồi trên giường tim nó đánh trống thình thịch. Nó tự bảo: “ Tim ơi mày muốn rớt ra ngoài hả? Có thôi đập đi ko?”. Suy nghĩ 1 lúc nó quyết định đi tắm cho thoải mái thế là nó phi ngay vào nhà tắm mà quên mất ko mang quần áo. Hix. Hấn cũng vậy hấn đang tự thưởng mình một cái cốc và cũng ko hỉu sao mình lại hành

động thiếu suy nghĩ vậy. Ngồi đó 1 lúc thì hắn cũng bỏ lên phòng. Nhưng đáng ngạc nhiên thay ko phải phòng của hắn mà là vào phòng nó. Hắn mở cửa bước vào. Ko thấy nó đâu hắn biết ngay là nó đang tắm. Dừng lại ở chiếc giường hắn ôm con cá sấu của nó và nằm xuống lần qua lần lại. Sau khi tắm xong nó ms biết là mình ko mang quần áo. Thế là nó quần tạm cái khăn tắm lại và bước ra ngoài. Vừa ra đến ngoài thì nó thấy hắn đã nằm đấy nhìn nó chăm chăm và nó:

-AAAAAA!

Hết xong nó vợ lấy bộ quần áo để trên bàn và phi thẳng vào nhà tắm. Xong xuôi nó bước ra mặt vẫn còn đỏ vì ngại. Nó hét lên:

-Ai cho anh vô phòng tui vậy?

-Cho cô nói lại đây là phòng của ai?_ Hắn hỏi.

-Phòng của tôi_ Nó vênh mặt nói.

-....._ Hắn im lặng ngồi dậy tiến lại gần nó.

-Anh định làm j tui?_ Nó lùi dần.

-Thế vợ chồng thì phải làm j nào?_ Hắn nhếch miệng cười đều trong khi tay đang cởi cái cúc áo sơ mi.

-Ồ...anh.... Ko được tránh xa tui ra... xê ra... Tui còn trẻ với cả tui với anh chỉ giả vờ thôi mà. Anh làm thế thì sau khi bỏ anh tui làm sao mà lấy chồng được?_ Nó tuôn 1 lèo.

Hắn ko nói j tiến lại gần và bế bổng nó lên. Mặc kệ nó giãy giụa đâm thùm thụp vào lưng hắn. Hắn vẫn ôm nó bế nó và vút nó bịch cái lên giường. Hắn cúi xuống mặt sát mặt nó. Nó thấy thế thì nhắm nghiền mắt lại để 2 tay ra trước ngực.

.....30 giây.....

..... 1'.....

Chờ mãi mà ko thấy j nó đánh liều mở mắt ra thì thấy hắn đang ngồi cười lắc lẻo cạnh đấy. Mặt đỏ bừng nó lấy cái gối phang cho hắn 1 phát. Thấy hắn vẫn cười nó lại càng ném nhieu hơn. Đến khi ko còn thứ j nữa nó mới thôi ném. Hắn thấy thế thì tự dưng ôm chầm lấy nó làm nó ngã xuống giường. Nó hét lên:

-Làm trò j vậy buông tôi ra. Đồ dê xồm!

-Im nào_ Hắn quát nhẹ.

-....._ Thế là nó im lặng để cho hắn ôm.

-Nếu có 1 ngày tôi iu cô thì sao?_ Sau 1 hồi im lặng hắn cũng lên lời trước.

-Thì sao?_ Nó vắn hắn.

-Trả lời đi tui hỏi thật đấy._ Hắn nghiêm giọng.

-Tôi nghĩ điều đó sẽ ko bao giờ xảy ra_ Nó nói giọng đượm buồn.

-Why?_ Hắn hỏi.

-Vì..... trong tim anh luôn có bóng hình của Linh Đan cái cô gái mà anh đã yêu từ lâu ấy. Vì thế nếu anh mà yêu tôi chắc cũng chỉ là sự thay thế mà thôi_ Nó nói mà có 1 giọt nước mắt rơi ra. Nó đưa tay gạt nhanh giọt nước mắt. Nó cũng ko hỉu sao mình khóc nữa. Chả lẽ nó iu hắn rồi sao?

-Ko. Làm ơn đừng nghĩ như vậy mà?_Hắn bảo nó.

-Ko nghĩ vậy thì tôi phải nghĩ sao đây?_ Nó tự dưng đẩy hắn ra nước mắt rơi nhieu hơn.

-Sao em lại khóc?_ Hắn hỏi nó (đổi cách xưng hô nhanh vậy)

-Kệ tui_ Nó lấy tay gạt nước mắt nhưng mà nước mắt lại cứ rơi nhieu hơn.

-Có lẽ tôi đã yêu em thật rồi_ Hắn vừa lấy tay gạt nước mắt cho nó vừa kéo nó sát vào ngỏif mình.

Nó đơ người. Nó ko nghĩ chuyện này sẽ xảy ra đâu. Nó vẫn rất ngạc nhiên vì những lời hấn nói.

-Em sao vậy? Cảm động quá hả?_ Hấn lên tiếng làm nó ra khỏi những suy nghĩ.

-Đừng có lừa toi anh tránh ra đi._ Nó đẩy hấn ra.

-Sao em lại có thể nghĩ tôi lừa em hả?_ Hấn hét lên hai tay lắc lắc vai nó nhìn thẳng vào mắt nó.

-Anh có thể quên được cô ta sao?_ Nó hỏi hấn. Thấy hấn im lặng nó nở một nụ cười chua chát và nói tiếp_ Ko quên được phải ko? Thế thì làm ơn đừng có làm tôi đau khổ thêm nữa.

-Em ko được nghĩ tôi như thế. Tôi ko phải là loại đàn ông như vậy. Hiện giờ trong tim tôi chỉ có hình bóng của em thôi._ Hấn nói.

-Thật ko?_ Nó nhìn hấn bằng đôi mắt long lanh.

-Thật. 101% luôn_ Hấn giơ tay lên thề thốt.

-Nhưng nếu cô ta quay về thì sao?_ Nó hỏi vì nó chưa chắc chắn.

-Thì anh với cô ấy sẽ chỉ là bạn. Còn em mới là vợ anh cơ mà. Anh làm sao bỏ cô vợ xinh xắn thế này để yêu người khác được chứ_ Hấn nịnh nó.

-Nịnh đầm_ Nó cười vì hấn nhưng nó vẫn chưa được tin lắm.

-Em chưa tin anh phải ko? Coi như có cái này làm chứng nhé._ Hấn nói và đặt vào môi nó 1 nụ hôn nồng cháy trong khi nó vẫn còn đang ngơ ngơ.

-Em tin là được chứ j_ Nó đẩy hấn ra và nói._ Thôi anh về phòng đi em phải đi ngủ đây.

-Ko. Anh ngủ ở đây_ Hấn nói rồi với tay tắt cái đèn.

-Hả???????_ Nó ngạc nhiên thì bị hấn kéo xuống và ôm vào lòng. Nó dụi dụi đầu vào ngực hấn. Cái vòng tay của hấn thật ấm áp làm sao. Suy nghĩ lung tung 1 hồi nó cũng ngủ thiếp đi mất. Còn hấn, sau khi nói rõ với nó hấn thấy thật thoải mái. Ôm nó trong lòng mà hấn thấy thật hạnh phúc làm sao.

Sáng :

-Và ui! Dậy thôi!_ Hấn lay lay nó.

-Để yên nào_ Nó nói trong khi đang ngáp.

-Dám nói vs ck thế hả?_ Hấn nói_ Cho vk biết nè_ Hấn lấy tay cù léc nó.

-Hahaha..... Em.... Biets oy... đừng thọc nữa_ Nó cười.

-Nhanh anh dẫn em ra ngoài chơi_ Hấn nói.

-Yes. Sir_ Nó bật dậy vào làm VSCN.

Sau 15 phút nó bước ra ngoài. Hấn nhìn nó ko chớp mắt long thẳm nghĩ “ có phải em ko vậy zời?”. Nó thấy hấn nhìn mình thế thì khó chịu đả cho hấn 1 cái làm hấn kêu oai oái. Nó chạy nhanh vào xe. Hấn cũng chạy theo. Trên xe hấn cứ chọc nó làm nó cười toét cả miệng. Cứ thế vk ck nó sống thật hạnh phúc cho đến khi người mà nó ko mong chờ j đã về phá đám tình cảm của nó và hấn.

Các bạn thử đoán xem đó là ai và cô ta sẽ làm j nó nhé? Xin đón đọc chương sau.

14. Chương 14

Chương 15:

Mấy tháng sau:

-Tình cảm vk ck mày có vẻ tốt đẹp quá nhỉ?_ Way trêu chọc.

-Chả thế! Nhìn vk ck mày vui vẻ mà tao ghen tị quá ak_ Sam than vãn.

-Hihi. Chị em mình thuộc hội những người độc thân chị Sam nhỉ?_ Windy nói.

-Uk_ Sam đáp ỉu xiu.

-Ai nói vs em thế? Em chả có anh đây là j._ Vic vừa đến đã lên tiếng đính chính sự việc ngay.

-Haha. Thôi mọi người đừng than vãn nữa._ Nó lên tiếng.

-Uk. Mà được thế thì còn than vãn j nữa._ Sam móc.

-Tao thì sao?_ Nó hỏi.

-Có ڪ nên quên bạn bè chứ sao nữa._ Windy đáp hộ

-Em đúng là hủ chị nhất_ Sam nói.

-Mà này mà chưa tỉnh tò vs Sam hả?_ Hắc ghé nhẹ vào tai Way nói.

-Tỉnh tò_ Way nói lại.

-Uk_ Hắc nói.

-Ko tao thích tự do cơ. Tỉnh tò xong thế nào cũng bị quản lí ak! Tao ko thích_ Way nói.

-Pó chân vs mày._ Hắc lắc đầu.

-Ak..... Mà cái cô Linh Đan đây sắp về rồi đấy. Mày tính sao đây? Mày mà bỏ chị t là tao giết sống đấy nghe chưa?_ Vic nói.

-Tao phải nói bao nhiêu lần nữa nhỉ? Tao vs cô ấy jo chỉ là bạn thui. Còn Sally ms là vk của t._ Hắc nói trong tức giận.

-Hạ hỏa. Hạ hỏa. Way kiểm hộ tui xô nước vs._ Nó nói.

-Để lm j?_ Cả bọn đồng thanh.

-Dập lửa ý mà. Haha_ Nó cười.

Mọi người nghe thấy thế thì ai cũng cười. Tuy nghe Kevil nói thế nhưng nó ko hề yên lòng tí nào. Dù j Linh Đan cũng đến vs hắc trước nó. Nó lo sợ tình cảm của hắc dành cho nó bây giờ chỉ còn là tạm thời. Song nó lắc đầu lia lịa vì nó phải tin vào hắc chứ. Ông bà Đinh cũng đã về nước được vài ngày. Nghe nói tình cảm của cả 2 đứa đang tiến triển tốt đẹp thì cả 2 nhà đều rất vui vẻ.. Nó và hắc cũng đã bước sang 1 tuổi mới. Cái tuổi 18 đã có nhiều suy nghĩ chín chắn hơn, tâm sinh lí cũng khác hơn cái tuổi 17. Và đặc biệt là cách bộc lộ tình cảm cũng khác hắc trước..... Hôm nay, nó và hắc lại phải dậy sớm để đến trường. Vì hôm nay là ngày bắt đầu học kì 2 của lớp 12. Cả lũ hẹn nhau trước cổng trường. Hắc và nó vừa đến đã bị lôi đi ngay lên lớp. Chúng nó ngồi tụ tập vào “ 8888888888” vs nhau mặc kệ ấy tên con trai kia đơ như cây bơ ở đấy. Bọn nó đang huyền thuyên thì Kim Ly từ đâu chạy vào:

-Chị 2! Hôm nay lớp mình có mem ms nè. Nghe nói là con gái á_ Sau cái sự việc đấy (ai ko nhớ thì xem lại mấy chap trước) Kim ly đã gia nhập vào bang hội của bọn nó. Và bọn nó cũng vui vẻ đồng ý.

-Ai hả chị Ly?_ Windy hỏi.

-Chị cũng chả biết. Chỉ nghe thầy hiệu trưởng nói thế thôi. Vs cả gia đình cô ả này cũng có vai vế trong xã hội lắm thì phải._ Kim Ly nhìn bọn nó nói.

-Thế hả? Thôi kệ lúc đấy khắc biết_ Nó tỏ vẻ ko quan tâm.

Thế là bọn nó lại tiếp tục sự nghiệp cao ڪ. Nhỏ Ly cũng nhảy vô “ 8” cùng. Chúng nó cứ bàn về mấy cái shop ms mở. Mấy hãng thời trang nổi tiếng đang ra mắt thị trường. Hay là những hang nước hoa nổi tiếng..... vv và vv... Còn về bên chỗ bọn hắc:

-Mày đoán xem con bé mới vào lớp mình là ai?_ Way khơi chuyện.

-Sao tao biết._ Hắc nói.

-Hỏi chúa để biết thêm chi tiết_ Vic cười.

-Khỏi. Hối “ hói” ko cần hỏi chúa đâu__ Way nói.

-Ừa. Haha. Trông thế này mà khôn__ Hấn và vic cùng xoa đầu Way.

Bọn hấn cười rôm rả làm cả lớp nhìn chăm chặp. Ngượng quá nên bọn hấn ai về chỗ lấy. Đúng lúc đó chuông reo vào lớp thế là bọn nó cũng tản ra trở về chỗ cư trú của mình. Cô CN lớp nó bước vào:

-Xin chào các em! Sau 1 học kì chúng ta đã gặp lại nhau và bây giờ lớp chúng ta sẽ có thêm 1 thành viên mới. Em vào đi__ Quay quahọcj sinh ms.

- Chào. Tui là Hồ Linh Đan. Ba tui là Hồ Tinh nhà kinh doanh nổi tiếng. Ai ko biết thì nên google mà gõ.__ Linh Đan giới thiệu vs về mặt nhìn mà thấy ghét.

Cả lớp nhìn nhỏ đó mắt chữ A mồm chữ O (trừ 7 người). Nó nhìn Đan nhếch mép cười khuấy. Lòng thầm nghĩ “ cô cũng tầm thường zậy thôi sao? Dùng tiền để làm mây làm gió ak?”. Còn hấn thì hấn vẫn còn đang ngạc nhiên vì không ngờ cô nư cũ của mình lại học ở trường này. Và đặc biệt là lại học ở ngay chính cái lớp mà hấn đang ngồi. “ Cố tình sao?” Hấn nghĩ.

Thấy ko khí lớp có vẻ căng thẳng nó đứng lên:

-Chào! Rất hân hạnh được tiếp đón bạn. Bạn Hồ Linh Đan.__ Nó nhấn mạnh tên ả.__ Minh là Diệp Bảo Ngọc- lớp trưởng 12A2__ Nó giới thiệu.

-Khỏi. Ko quan tâm.__ Ả nhếch mép khinh thường.__ Em muốn về chỗ.__ Quay qua nói vs cô giáo bằng giọng hách dịch.

-Em ngồi chỗ kia nhé.__ Cô chỉ tay về chỗ Kim Ly.

-Ko. Em thích ngồi chỗ đó cơ.__ Ả chỉ tay về chỗ Gia Bảo.

-Ko được rồi. Chỗ đó đã có Bảo Ngọc rồi__ Cô giáo nói.

-Em muốn ngồi chỗ đó__ Ả gần giọng.

-Muốn là được sao? Cô nghĩ mình là ai?__ Sam lên tiếng.

-Tôi ư. Đại tiểu thư nhà họ Hồ.__ Ả vênh mặt tự đắc.

-Ôh. Zậy ak? Đại tiểu thư nhà họ Hồ ly cơ đấy__ Sam nói.

-Cô...cô...__ Ả tức xì khói mặt đỏ bừng bừng.

-Ui. Đúng là hồ ly biến khỉ. Nhìn cái mặt cô ta tức cười quá.__ Windy nói làm cả lớp cười ồ lên.

-Lũ các người cứ chờ đấy..... Gia Bảo, em muốn ngồi vs anh__ Ả nói.

-.....__ Kevil nghe gọi tên mình thì giật mình__ Ko được, chỗ này đã có Bảo Ngọc ngồi rồi.__ Keil nói going giặc.

-Cả anh cũng hòa theo bọn chúng ư?__ Nhỏ tức xì khói.

-Ko phải.....__ Hấn đang định giải thích thì nó cướp lời.

-Một là về chỗ ngồi cô giáo đã phân 2 là ra khỏi lớp ngay cho tôi. Đừng có mà làm phí thời gian của chúng tôi vì mấy cái chuyện vớ vẩn của bạn__ Nó hét.

-Mày là cái thá j mà quát tao?__ Ả nói

-Thứ nhất tôi là lớp trưởng của cái lớp này. Thứ 2 tôi là hội phó hội học sinh. Vì thế nên tôi có quyền được “ dạy” bạn vì những cái chuyện ko đâu của bạn. Thứ 3 tôi nhắc nhở bạn 1 điều. Đây là trường quý tộc là nơi giành cho các công tử,tiểu thư. Zậy nên đề nghị bạn ko có những cái cách xưng hô ko đúng vs yêu cầu của trường.__ Nó tuôn 1 tràng.

-Mày.... Mày..... mày sẽ ko được yên ổn ở cái trường này đâu__ Ả tức xì khói nói vs nó.

-Vâng. Tôi chờ.__ Nó cười đều rồi ra hiệu cho cô giáo vào tiết mới. Ả kia tức tối đi về chỗ ngồi. Lúc qua chỗ Sam thì bị Sam đưa chân ra ngăn làm khuôn mặt hồ ly của ả đập xuống nền nhà. Ả hét lên:

-Con nào?

-Con này nè!_ Sam nói_ Ủi chao cái mặt hồ ly bị đập xuống sàn ừi. Này bạn có sao ko? Cho mình xl nhá. Tại cái chân mình dài quá với cả ai bảo bạn đi mà ko thèm nhìn cái mặt cứ hếch lên trần nhà như thế thì có ngày rụng răng chứ chả chơi á_ Sam trêu đùa.

-Oh... haha.. Quá đúng... xem nào rụng cái răng nào chưa zậy?_ Nhỏ ly chạy lạ chỗ ả giả vờ hỏi thăm_ Ủi sút mất mảnh rùi. Thế này thì sao cần người được nữa.

-Hahahaa...._ Cả lớp cười ầm lên.

-Cả lớp trật tự cho tui. Còn Linh Đan bạn về chỗ ngồi của mình đi_ Hấn quát lên làm cả lớp im bất còn nhỏ Đan thì nước mắt ngấn nước mắt dài quay trở về chỗ ngồi.

Thế là tiết học bắt đầu. Nó ngồi đó theo dõi chuyển biến sắc mặt hấn. Còn hấn thì thỉnh thoảng quay sang nhìn nó vì thấy nó cứ nhìn chằm chằm vào mình. Sam, Way, Windy. Vic thì ngồi tám. Kim Ly thì ngồi nghĩ trò để dọa ả kia. Còn ả Đan thì lại ngồi nhìn hấn và nó. ả cứ nghĩ ngợi hoài ko biết vk của Gia Bảo là ai. “ Chả lẽ là con nhok kia? Cũng xinh xắn đấy chứ? Nhưng ko bằng ta. Haha” ả cười thầm trong bụng (tự kỉ gớm). 2 tiết học trôi qua trong chốc lát. Cô giáo giảng bài cứ việc giảng bài. Học sinh ngồi “ 8” cứ việc tám. Chuông vừa reo ngay lập tức ả kia đã chạy lại chỗ hấn. Nhảy chồm lên ôm cổ hấn.

-Anh Bảo anh có biết là em nhớ anh lắm ko?_ ả nói.

-Em cứ bỏ ra rồi mình nc_ Hấn cố gỡ tay ả ra. Xong hấn nhìn sang chỗ nó thì chỉ thấy nó nhếch mép cười 1 cái rõ nhạt. Nó nói vs bọn kia:

-Mày ơi! Tao đói xuống căn- teen ăn đi.

-Ừa đi. Mấy người có đi ko?_ Sam hỏi.

-Tất nhiên là có_ Cả lũ đồng thanh.

-Ly ơi! Đi ko?_ Nó hỏi.

-Đi đi tui có chiện rồi. hihi_ Nhỏ cười gian.

-Thế tụi này đi đây_ Windy nói.

-Chờ anh vs._ Hấn từ đâu nhảy xổ ra khoác tay qua vai nó.

-Sao ko đi cùng Linh Đan của anh nữa hả?_ Nó dài giọng trêu.

-Giận đó nha_ Hấn nũng nịu.

-Giận đi. Ta đây ko sợ_ Nó nói.

-Được giận luôn_ Hấn nói xong tay bỏ ra khỏi vai nó chạy đến chỗ 2 tên bạn thân trí cốt. Mặt ko chút sắc thái biểu cảm. Nó cười vì cái tính trẻ con của hấn. Ra đến căn- teen chúng nó ngồi vào cái bàn vẫn thuộc về quyền của bọn nó đã từ lâu. Nó và 2 nhỏ kia lăng xăng chạy ra khuôn về 1 đóng thức ăn nào là bánh dứa, cô ca, socola nóng, capuchino, bim bim..... Làm 3 chàng nhà ta choáng ngợp. Bọn nó để thức ăn xuống bàn và ngồi xuống. Nó vừa định hạ bàn tọa xuống thì.....

Giới thiệu nhân vật mới:

- Hồ Linh Đan: 18t là người yêu cũ của hấn. đã bỏ hấn sang Pháp du học bây giờ quay trở về nhằm phá hoại tình cảm của hấn với nó. Là đại tiểu thư nhà họ Hồ. Tính cách thì kiêu căng coi thường người khác.

15. Chương 15

Chương 16:

Thì... bụp... cái bàn tọa của nó nó tiếp đất ko an toàn làm nó ê hết cả móng + do đưa tay ra sau chống nên cái tay của nó bị trật. Khuôn mặt của nó tái mét vì đau nhưng nó ko khóc. Còn ả Đan sau khi đẩy nó song thì nhảy vào chỗ nó ngồi cạnh hấn ôm cứng lấy tay hấn. Hấn nhẹ nhàng gỡ tay ả ra nhưng ả ko bỏ thế nên

hắn buộc phải mạnh tay dùng hết lực để gỡ cái bàn tay đó ra khỏi người. Bọn kia thì trong lúc hắn gỡ tay ả đã chạy đến bên nó đỡ nó lên và đau xót nhìn vào cái tay của nó. Sam và Windy đang định lên dạy cho con nhỏ “khốn nạn” dám làm nó ra nông nỗi này 1 trận này thì bị nó cản lại với 1 câu nói wen thuộc: “quân tử báo thù 10 năm chưa muộn”. Thế là 2 đứa tạm tha cho ả. Hắn chạy lại hỏi nó rồi rít sau quay lại nhìn ả bằng 1 ánh mắt sắc lạnh, khuôn mặt ko chút biểu cảm như tảng băng Nam cực làm ả lạnh cả sống lưng. Xong lại nhận được từ bọn nó cái nhìn bén gót như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Mắt ko trông hả? Bà lão 80 kia?_ Vic nói.

- Cái j cơ? Cậu bảo ai là bà lão cơ?_ Ắ tức điên ruột.

- Đồ mặt trơ trán bóng_ Windy nói.

- Lũ chúng mày....._ đầu ả xì khói.

- Im mồm đi. Flies map (đồ con ruồi)_ Sam nói.

Ắ tức nồng lộn vì ko cãi lại được bọn nó. Xong ả lại cười nhếch mép như muốn nói: “đây chỉ là hỏi thăm thui còn nhieu trò nữa cơ chúng mày cứ đợi đấy”. Hắn bế nó xuống phòng y tế mặc cho nó giãy giụa kêu ca vì “ngại”. Nhưng lại nhận được cái ánh mắt nghiêm nghị của hắn làm nó im re. Xuống đến phòng y tế hắn hét to gọi cô y tế vì ko thấy cô đâu. Nghe tiếng hét “long trời nổi đất” của hắn thì cô y tế lật đật chạy ra tay vẫn còn ngoáy ngoáy. Xong nghe bọn nó trình bày xong thì bà cô vội vàng vàng chạy lại cầm tay nó lên. Nhẹ nhàng xem xét xong phán 1 câu xanh rờn “em bị trật tay rồi”. Làm bọn nó nản gần chết ai chả biết là nó bị trật tay nhưng vấn đề là ở chỗ chữa cái tay kia cơ. Thế là bà cô cầm tay nó lên và “khắc” 1 phát tay nó lại trở về trạng thái ban đầu cho dù vẫn hơi đau. Hắn bảo nó lên về nhà nghỉ ngơi nhưng nó ko chịu nó muốn vào lớp hơn tại vì về nhà thì chán lăm. Sau 1 hồi tranh cãi thì phần thắng đã thuộc về nó. Thế là hắn bắt

đắc dĩ phải cùng nó và hội bạn lên lớp. Lên đến lớp nó lại đụng mặt ả Đan. Ắ ngồi đó cười sung sướng:

- Ấy! Vẫn còn lên đk đây cơ ah?

-Tất nhiên! Người tốt luôn được thượng đế bảo vệ mà. Chị 2 có sao ko zậy?_ Nhỏ Kim Ly nhảy ra.

-Ko sao đâu. Tui chỉ bị trật khớp thui. Bây giờ tay trở lại bình thường rồi nè_ Nó vừa nói vừa giơ tay ra để cho nhỏ Ly xem.

-Haha._ Tự dưng ả cười to_ Ko sao đâu chỉ vô thăm phòng y tế chút thui mà_ Ắ nói.

-Hừ. Ắ kia nghe rõ đây. Từ nay tôi- Trịnh Kim Ly này tuyên bố quyết đấu với cô- Hồ Ly Tinh àh nhầm sorry... Hồ Linh Đan_ Nhỏ Ly tuyên bố hung hồn làm cả lớp ai cũng ngơ ngác ngác. Xong sau khi hiểu ra sự việc thì lại cười ầm cả lên.

-Được. Rất có trí khí. Tui ủng hộ_ Windy nói.

-Ko hổ danh là bạn tui được duyệt_ Sam cũng để thêm.

-Lũ chết bầm kia im hết mồm coi._ ả hét lên_ Còn con ranh kia. Mày hãy tự lượng sức mình trước khi thách đấu vs tao_ Chỉ tay vào mặt nhỏLy.

-Ui sợ wa_ Nhỏ lấp sau lưng nó_ Khỏi! Ta đây đã quyết định thì cấm có lải nhải nhiều. Thế nhé từ mai chúng ta sẽ bắt đầu cuộc chơi_ Sauk hi đùa nhỏ bước ra vs cái khuôn mặt nghiêm nghị.

Ai cũng phì cười. Nó thấy ngày xưa nhỏ Ly xấu xa bao nhiêu thì giờ lại tốt bụng và nghĩa hiệp bấy nhiêu. Nó thầm cảm ơn thượng đế vì ngài đã ban cho nó những người bạn tốt thế này. Còn hắn sau khi chứng kiến những sự việc đã xảy ra. Hắn... đã ko thể nào chấp nhận được Linh Đan với những việc làm đó. Hắn ko ngờ người mà hắn vẫn luôn dành 1 phần nhỏ của trái tim để nhớ đến giờ lại ra nông nỗi này. Thủ đoạn, kiêu căng, độc tài, phát xít. Không giống với cô gái nhỏ yếu điệu, ngoan hiền, biết zâng lời của ngày xưa nữa. Bất giác hắn thở dài thườn thượt rồi trở về chỗ ngồi. “Em đã khác xưa quá nhiều”. Nó sau 1 khoảng khắc ngắn ngủi đã kịp nhận ra cái hành động đó của hắn. Nơ 1 nụ cười nhẹ đủ làm chàng gió và nàng gió xao xuyến “Có lẽ đã đến lúc anh cần phải chọn lựa”. Chuông reo cả lớp vào học. Nhỏ Ly đành đành chiến cuộc đầu mồm để vào chỗ ngồi. 4 người kia cũng thôi xem kịch. Nó lơ đãng đưa mắt nhìn cái cây cổ thụ ko

biết đã có từ đời nào thì bắt gặp ánh mắt khinh bỉ của ả Đan dành cho nó. Nó nhếch mép cười nhạt. Xoay đầu nhìn hần thì thấy hần đang gối đầu lên tay ngủ ngon lành. “ Không biết em có giữ được anh mãi mãi bên mình ko nhỉ?”. Nó buông 1 câu hỏi nghi hoặc. Lời nói nhẹ nhàng nhỏ nhẹ đủ để mình nó nghe. Xong lại thở dài thườn thượt. Cuối giờ.

-Anh về trước đi. Em sẽ đi bộ__ Nó nói.

-Sao?_ Hần ngạc nhiên.

-Sao là sao? Em sẽ đi bộ. Em muốn dạo một tí.__ Nó nói.

-Hôm nay em nổi hứng hả? Tự dừng lại đòi đi dạo__ Hần trêu chọc.

-Uk. Đổi gió tí. Anh về trước đi ko ba mẹ lo. Bảo ba mẹ tí em về.__ Nó nói rồi chạy nhanh đi để lại hần ở đó.

-Anh đi vs em__ Hần hét theo nó nhưng ko kịp nữa rồi nó đã mất hút vào dòng người kia.

Nắng vàng ươm.....

Gió mơn man đôi má.....

Tóc bay.....

Lá rụng.....

Đầy đường.....

Bất chợt.....

Mưa rơi.....

Cơn mưa đến thật nhanh. Dòng người kia hối hả tìm chỗ tránh mưa. Nó cũng vậy chạy nhanh tìm 1 mái hiên nào đó. Giơ tay hứng lấy những hạt nước mưa trong veo. Mím cười thích thú. Nó thích mưa. Những cơn mưa phùn mùa xuân, hay những cơn mưa bất chợt của mùa hạ, mạnh mẽ của mùa thu và lạnh giá của mùa đông. Mưa thật đẹp. Mưa gột rửa tất cả. Mưa làm cây cối xanh tốt..... Nói chung nó thích ah ko rất thích mưa. Nó thích cả cái câu “ Sau cơn mưa trời lại sáng” nữa. Thật là có ý nghĩa. Rồi cơn mưa bất chợt cũng tạnh. Để lại những vũng nước nhỏ. Mọi người cũng tản dần. Rồi có 1 chú bé kêu lên:

-Mẹ ơi cầu vòng kìa.

Đúng rồi những cơn mưa như thế này mà lại trong tiết mùa hạ nữa thì chắc chắn sẽ có cầu vòng. Nó ngẩng mặt lên nhìn theo hướng chỉ của thằng nhox vừa nãy. Đẹp thật. Nó lôi quả I phone ra và chụp lại hình ảnh của cầu vòng. Xong tự cười vì hành động ngớ ngẩn của mình. Nó lại bước đi tiếp mà ko biết rằng đằng sau có người đang theo dõi mình:

-Điều tra về con nhỏ đó cho ta__ Một cô tiểu thư giọng chanh chau ra lệnh.

-Vâng thưa tiểu thư__ Người đàn ông mặc áo đen cúi đầu kính cẩn.

“ 1 hành động điên rồ. Một ngày ko xa mày sẽ chết dưới tay tao.” Cô tiểu thư nắm chặt tay với nụ cười man di mọi rợ. Nó sải những bước chân dài chắc khỏe đi trên phố. “ Đẹp thật” Đó là lời ca ngợi nó của những tên hấu gái. “ Cặn bã, rác rưởi, hấu sắc” Nó nghĩ. Rồi “ bịch” nó ngã xuống đất. Nó thâm **** rửa kẻ nào đã làm nó phải ngã. Hôm nay nó thật xui xẻo mà. Nó đang định cho kẻ xấu số đã đụng phải nó 1 trận thì:

-Cô bé ko sao chứ?_ Thật ngọt ngào kèm theo là cái tay đang chìa ra.

-Ồ... ừm... ko sao.__ Nó đứng dậyphủi phủi quần áo.

-Xin lỗi cô bé nha__ Cái giọng ngọt ngào ấy lại vang lên.

-Ko có....__ Nó ngẩng mặt lên. Rồi tự dừng nó chết sững. “ Giống quá! Đôi mắt ấy. Có phải ko??????? Ai nói cho tôi biết với” Nó suy nghĩ.

-Này!_ Người thanh niên trước mặt lay vai nó__ Cô bé ko sao chứ?_ Khuôn mặt hiện rõ vẻ lo lắng.

-A.... Um... ko sao... Xin lỗi anh__ Nó nói sau khi lấy lại bình tĩnh.

-Thế ak. Vậy tôi đi đây. Quên tôi là Joo. Rất vui khi được gặp cô bé__ Người thanh niên tên Joo nói__ Hẹn gặp lại....

-Chào. Tôi là Bảo Ngọc__ Nó cũng hét lên. Thật kì lạ. Nó ko biết sao mình lại nói tên ột người ko quen biết chứ.

Thôi về nhà đã. Thế là nó bước nhanh về nhà. Nhưng cũng ko quên được ánh mắt của người con trai tên Joo đó. Nó quá giống với ánh mắt của anh. Đẹp rất đẹp. Vừa về đến nhà cả nhà đã xúm xít vào xem nó có sao ko? Nó cười xuề rồi xoay 1 vòng ọi người xem. Thấy nó ko sao cả nhà mới yên tâm cho nó lên phòng. Vừa lên đến phòng lại gặp ngay hấn:

-Có biết bây giờ là mấy jo ko hả?__ Hấn hét khuôn mặt hầm hầm đầy sát khí.

-19h24' 37 giây__ Nó thản nhiên nhìn đồng hồ.

-Gừ.. Em có biết là về trễ bao nhiêu phút rồi ko? 2h30' rồi đó__ Hấn nói mà mặt chẳng khá lên được tí nào.

-Ôi. Ông ck iu quý của em. Em có phải trẻ con đâu mà. Anh sợ em bị bắt cóc hả?__ Nó trêu hấn.

-Ừa. Anh lo cho em lắm bít ko?__ Bất chợt hấn kéo nó ôm vào lòng.

-Rầu. Em bít rầu. Em mắc mưa chứ bộ__ Nó cũng vòng tay ôm lấy hấn.

-Hả? Thế có ướt tí nào ko?__ Hấn thả nó ra rồi sấm soi.

-Trời. Ko seo. Ko có ướt tí nào á__ Như để mình chứng nó từ từ xoay người cho hấn xem.

-Ừa. Mà rầu là j đó? Từ ngữ em ms sáng chế hả?__ Hấn thắc mắc.

-Rầu là rồi đó. Em học của bọn trẻ bán vé số đó. Thấy hay hay lên học. Hj__ Nó cười nhăn răng phô hàng răng trắng đều thẳng tắp.

Hấn cốc nhẹ vào đầu nó 1 cái. Rồi nó đi tắm thế là hết 1 ngày. Hôm sau, khi bọn nó vừa đến lớp thì đã nghe thấy tiếng cười man di mọi dợ của Kim Ly và tiếng hét thất thanh của ả Đan:

-Ôi! Cha mẹ ơi cứu con. Chuột... hix...hix... chuột....

-Hahahaa__ Bọn nó thấy thế cũng cười.

Trời nhỏ Ly nhét đầy chuột vào ngăn bàn của ả Đan làm ả sợ chết khiếp. ả Đan thấy hấn đến thì chạy lại ôm chầm lấy hấn. Nụ cười của bọn nó tắt ngấm thay vào đó là những cái lườm huyết dữ kủ. Hấn nhanh tay gỡ ra và chạy nấp sau lưng nó. ả Đan thấy thế thì khóc bù lu bù loa lên. Làm cả lớp vừa tức vì bị tra tấn lỗ tai vừa ko nhịn đk cười. Nhỏ Ly bước ra trong khi vẫn đang ôm bụng vì cười nhiều:

-Cô ngậm mồm vào đi. Mất vệ sinh quá. Fly nó bay đầy mồm bây giờ.

-Mày.....mày dám thả chuột vào ngăn bàn tao...__ ả tức xì khói.

-Sao ko? Đây chỉ là trò mở đầu. Giao lưu ý mà. Mấy em chuột này dễ thương ghê cơ__ Nhỏ vừa nói vừa cầm đuôi con chuột (chuột bạch bà con ạ) sấn đến chỗ ả.

-Tránh xa tao ra... Anh Bảo cứu...cứ...u..em__ ả lắp bắp hét lên.

-Thôi nào Ly đùa thế đủ rồi__ Nó lên tiếng thế là nhỏ Ly bỏ con chuột xuống.

-Đừng nghĩ tao sẽ cảm ơn mày vì hành động này. Chúng mày đều là lũ thối tha hết__ ả vênh mặt nói sau khi đk nó cứu thoát.

-Thối tha ư?__ Cả lũ hét lên.

16. Chương 16

Và cùng vs hành động đó là đứa nào cũng nhanh tay cầm lấy cái đuôi chuột hô to.. 1...2...3 và bụp đồng loạt chuột hạ cánh an toàn vào người ả làm ả sợ quá xỉu luôn. Khổ mấy anh chàng hám gái thi nhau tranh giành đôi bé ả xuống phòng y tế để ghi điểm trong lòng người đẹp.

Các ngày tiếp theo đều là những trò đùa do Kim Ly bày ra: Ngày thứ 2: Trong ngăn bàn của nhỏ đầy những em sâu đang thi nhau ngoáy ngoáy cái đuôi chào đón chủ của chúng. Ngày thứ 3: Sau khi chuông reo ra chơi ả Đan cố đứng dậy mà ko đk và do giằng xé mạnh mà xoay một phát cái váy xê làm 2 tà. Làm ả xấu hổ mà ko có cái lỗ nào để chui xuống. Hi đó là công sức mà nhỏ Ly đến sớm để đổ keo lên ghế. Ngày thứ 4: ả đã rất cẩn thận khi bắt 1 đứa con gái cùng lớp ngồi xem có j ko. Ko thấy j thế là ả ngồi phịch xuống 1 cái vàcái ghế gãy làm 3.... Ngày thứ nnnnnn..... Nhỏ Ly đã nghĩ ra rất nhiều kế và ả đều mắc lừa... ả tức xì khói mà ko có cách nào để trả thù. Hoặc những kế hoặc mà ả nghĩ ra đều bị Ly và bọn nó bắt thóp hết. Thế là mấy hôm nay chúng nó được cười thoải mái mà ko mất tiền để coi.

17. Chương 17

Chương 18:

Vừa về đến nhà là nó đã xấp sếp ngay đồ đạc để sang Nhật. Kệ mọi người hỏi j nó chỉ lắc đầu rồi bảo khi nào giải quyết xong thì nó sẽ kể cho. Mọi người cũng đành bó tay chờ đợi. Hắn đòi theo nó sang Nhật nhưng nó từ chối liền. Nó bảo đây là việc riêng của nó nó ko muốn ai can thiệp thế là hắn phải ở nhà. Sau khi xin phép pama chồng nó phi vội ra sân bay. Nó vừa vào đến nơi thì cũng là lúc giọng cô tiếp tân vang lên:

-Xin chào quý khách! Chuyến bay từ việt nam sang nhật bản sắp khởi hành. Quý khách hãy chuẩn bị.....

-Phù! May quá vừa kịp._ Nó lấy tay vuốt nhẹ tóc qua 1 bên rồi sải bước đi vào bên trong. Lên đến máy bay nó chọn 1 chỗ trống và ngồi xuống. Nó vừa nhắm mắt vào thì chợt có 1 giọng nói trầm ấm, nhẹ nhàng của 1 người con trai vang lên:

-Xin lỗi! Tôi có thể ngồi đây ko?

-Ok. Xin mời_ Nó nói nhưng cũng ko mở mắt ra.

-Thanks_ Người đó nói.

Nó im lặng ko đáp trả. Nó miên man nhớ lại cuộc nói chuyện vừa nãy của nó với thư kí Jun.

Quay lại trước đó 1 tí nè.

-Xin chào! Tôi là Sally!

-Sally tôi Kim Jun đây. Cô hãy mau sang đây nhanh lên có chuyện xảy ra rồi

-Có chuyện j vậy?

-Công ty của chúng ta đang gặp phải 1 số vấn đề rất rắc rối. Có lẽ nó sẽ không trụ được bao lâu nữa. Tôi ko thể giải quyết được vấn đề này. Cô hãy mau đến đây đi.

-Ai?

-Hả?????????....ak... Theo thông tin tôi đã điều tra thì đây là do tập đoàn “ crystal” đã dìm hàng chúng ta.

-Được. Tôi sẽ sang ngay.

Kết thúc hồi ức.

Bất chợt nó thở dài 1 cái. Một cái thở dài nào nê chứa đầy sự phiền hà và mệt mỏi. “ Cô sẽ phải hối hận vì những j mình đã gây ra cho tôi.” Nó nắm chặt tay mặt đỏ lên vì tức giận.

-Này nhok! Em sốt hả?_ Người con trai ngồi bên cạnh nó hỏi.

-Sốt?_ Nó quay sang hỏi.

-Uk. Nhìn mặt em đỏ bừng lên thế kia còn j__ Người đó nói ánh mắt có chút lo lắng.

-Haha__ Chợt nó cười lớn xong thấy mọi người đang nhìn mình với con mắt ko mấy vui thì nó cúi đầu__ Xin lỗi! Trời tui ko có sao đâu á! Chỉ là bực quá lên mới thế thôi.

-Thế hử?__ Người đó tiếp tục hỏi.

-Uk. Mà sao nhìn anh wen wa ha__ Nó nhìn người đó rồi suy nghĩ.

-Anh là.....__ Người đó đang định trả lời thì...

-A.... anh là Heo phải ko?__ Nó chợt reo lên như phát hiện ra 1 cái j đó mới lạ.

-Hả?????__ Anh ngậy người sau đó cốc vào đầu nó 1 cái.

-Đau__ Nó lấy tay xoa xoa trán.

-Hừ. Thế là còn nhẹ chán đấy. Này nhok nhớ kĩ tên anh nha. Anh là Joo chứ ko phải Heo đâu__ Anh nhăn mặt nhớ lại cái biệt danh nó mới đặt ỉn.

-Ak.... Ak... nhớ rồi. Trí nhớ dạo này tồi tệ quá.__ Nó lắc lắc đầu.

-Uk. Mà này sao em lại sang Nhật zậy?__ Anh tò mò.

-Giải quyết chút công việc__ Nó đáp__ Còn anh?

-Công ty gặp chút rắc rối lên sang giải quyết__ Anh cười.

Nó như ngậy người trước nụ cười đó “ Sao cái j cũng giống zậy nè? Từ ánh mắt cho đến nụ cười. Trời ơi! Có ai nói với con là ko phải đi”. Nó cứ ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào anh mà suy nghĩ. Nhột trước ánh mắt của nó nên anh lại cốc lên đầu nó 1 cái rõ đau. Nó hét toáng lên:

- Nè. Anh làm cái trò j zậy hả?

-Suyt bé mồm thooy__ Anh đưa tay bịt mồm nó.

-Ồ... a...y__ Nó nói (bỏ ra đi) thế là anh liền bỏ tay ra.

-Này. Lành làm gáo, vỡ làm môi lồi thôi là cho ăn liên hoàn chương đó nhá__ Nó quắc mắt nhìn anh

-.....__ Anh đang định phản công thì giọng 1 cô tiếp viên vang lên:

-Xin quý khách vui lòng trật tự__ Bà này nói mà mắt cứ nhìn chăm chăm vào anh.

-Được rồi. Xin lỗi__ Anh nói rồi cười nhẹ với bà đó 1 cái làm bà xít nhảy dù để vô bệnh viện tiếp máu.

Thế là anh và nó lại ngồi huyền thuyên một lúc đủ về các thể loại như về công ty về cuộc sống sinh viên của nó hay..... Rồi 1 lúc nó cũng ngủ quên và ko biết do vô tình hay cố ý mà cái đầu của nó ngã vào vai anh ngủ ngon lành. Anh cười nhẹ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nó. Một chút kí ức nhỏ len lỏi bay qua bay lại trong đầu anh với hình ảnh của 1 cô bé 12t với 1 thằng nhok 14t đang nô đùa với nhau. Hình ảnh cứ chập chờn bay qua bay lại làm anh cảm thấy choáng váng. Anh mở to mắt lắc đầu lia lịa để xua đi cái cảm giác khó chịu này. Sau 1 lúc anh cũng thiếp dần vào giấc ngủ.

-5’ nữa máy bay sẽ hạ cánh. Tất cả mọi người hãy thắt dây an toàn cẩn thận.....__ Tiếng cô tiếp viên vang lên làm cho nó và anh tỉnh ngủ. Nó cựa mình vươn vai ngáp ngáp dài. Không ngờ cái tay của nó dài quá đập bộp phát zô mặt anh luôn.

-Này nhok làm cái trò j đấy?__ Anh nhăn mặt lấy tay xoa xoa chỗ vừa bị nó đập phải.

-Ôi sò-rí nha. Tui ko có cố ý đâu á. Tha cho tui nha__ Nó giương ánh mắt năn nỉ về phía anh.

-Được rồi. Tha cho nhok đó. Thui thắt dây an toàn zô đi__ Anh nói sau khi véo mũi nó 1 cái.

:” Lại véo mũi. Sao toàn những cử chỉ quen thuộc zậy nè?”__ Nó lại ngẩn người suy nghĩ. Anh thấy nó zậy thì liền đưa tay qua khua khua trước mặt nó. Nhưng chả thấy nó có phản ứng j nên anh liền hét lên:

-Này!

Nó giật mình ngơ ngác quay qua nhìn anh. Ánh mắt như muốn hỏi: “ có chuyện j?”. Anh thấy nó vậy thì nãy nê thử dài 1 cái tỏ vẻ ko hài lòng. Nó thấy thế thì cũng hơi ngạc nhiên suy nghĩ xem mình đã làm j mà anh lại như vậy. Nhưng suy nghĩ mãi cũng chả tìm ra đáp án lên nó thôi ko nghĩ ngợi nữa. Nó quay sang anh:

- Này Joo! Tên thật của anh là j?

-Sao nhok lại wan tâm?_ Anh quay sang hỏi nó.

-Ah. Ukm thì chỉ là quan tâm chút thôi mà. Mà sao ý kiến ak? Có nói ko?_ Sau 1 hồi ấp úng nó cũng hỏi được anh.

-Haizzzzzzzzzz_ Anh thử dài_ Tên việt của anh là Triệu Nhật Huy. Năm nay anh 22t đang là tổng giám đốc của tập đoàn “ GEM”. Ok. Em còn vấn đề j cần hỏi nữa ko?_ Anh giới thiệu 1 loạt và kết luận với nó bằng 1 câu hỏi.

-Triệu Nhật Huy?_ Nó thắc mắc.

-Uk_ Anh gật đầu.

-Anh là con trai bác Triệu. Triệu Khắc Ân?_ Nó lại 1 lần nữa hỏi.

-Uk._ Anh lại gật đầu

Nó lại ngồi đăm chiêu suy nghĩ. “ Bác Triệu có con trai sao? Sao hồi nhỏ mình ko thấy nhỉ? Hồi nhỏ mình toàn chơi với An An thôi mà. Mà theo mình được biết thì An An lại là con 1 ko có anh chị em j hết thì lấy đâu ra ông Joo này nhỉ? Haizzzzzz giải quyết xong vụ này phải về hỏi cho ra nhẽ mới được” Nó thầm suy nghĩ.

-Máy bay đã hạ cánh kính mời quý khách ra ra ngoài_ Tiếng cô tiếp viên vang lên.

Nó và anh vội vàng đứng dậy bước xuống khỏi máy bay. Nó cùng anh đi ra ngoài. Nó ngó nghiêng tìm kiếm thì thấy cái bảng to dùng ghi chữ “ Diệp Bảo Ngọc or Sally”. Nó kêu khê lên 1 tiếng “ Kim Jun” rồi nhanh chóng bước về người có tên đó mà quên mất chào anh. Thấy nó quên mình thì anh thử dài ngao ngán lắc đầu 1 cái rồi cũng bỏ đi về phía người quản lí. Nó và anh chàng quản lí Kim Jun vừa đi vừa bàn công việc. Nó thường hay nhăn mặt khi kim Jun nhắc đến tên ả Linh Đan. Cuối cùng cũng về đến khách sạn nó vội cất hành lí tắm rửa rồi xuống ăn trưa cùng quản lí Kim. Trong lúc ăn 2 người cũng ko ngừng bàn về vấn đề đó. Nó thử dài rồi buông 1 câu kết luận:

- Ngày mai tui sẽ đến gặp bà Victoria. Có lẽ bà ấy sẽ giúp được chúng ta.

-Đúng vậy. Dù j bà ấy cũng là mama nuôi của cô mà. Bà ấy lại còn rất quý cô nữa chứ._ Jun gật đầu tán thành.

-Được. Tôi sẽ gặp bà để nhờ vả. Dù là ko thích nhưng có lẽ tôi phải phá lệ thôi. Chả nhẽ để công ty chúng ta gây dựng bao nhiêu năm nay mất trong tay kẻ khác sao?_ Nó gấp miếng cá hấp lên vừa ăn vừa nói.

-Đúng vậy

Nói xong 2 người tập trung vào ăn uống. Vì đã mệt và quá đói nên nó ăn trông rất ngon miệng. Phương châm của nó là “ dù có chết cũng phải ăn” nên dù có việc j xảy ra đi chăng nữa thì việc ăn vẫn được đặt lên hàng đầu. Trừ 1 số trường hợp quá cần thiết hay là bắt buộc dĩ.

Ở Việt Nam:

Bây giờ đã là 9h tối. Hấn cứ đi đi lại lại trong phòng. Từ lúc nó đi hấn thấy thời gian trôi như chậm lại. Mới có 1 ngày mà cứ như là gần 1 năm ý. Hấn khổ sở chông chờ cuộc điện thoại từ nó. Nhưng mãi mà chả thấy cả. Hấn chật vật cứ ôm con gấu bông của nó lăn qua lăn lại trên giường rồi thỉnh thoảng lại dăm vào con gấu bông vô tội đó vài cái. Nhìn gương mặt của hấn thật là trẻ con quá đi mất. Hấn thử dài tối lui đang định đi ngủ thì chuông điện thoại reo lên.

Có lẽ nào... Em vội quên đi

Có lẽ nào... Em đưa mùa thu đi

Có lẽ nào... Mùa thu chẳng còn lại gì, trong tâm trí em

Có lẽ nào... Em buông anh đi xa mất

Có lẽ nào... Anh không phải người mà em yêu nhất

Có lẽ nào... Anh phải tự nhủ rằng chỉ là 1 giấc mơ

Anh mất em rồi...!

(Thu cuối)

Hắn vội vội vàng vàng cầm cái máy lên. Không thềm nhìn xem người gọi là ai. Giọng gấp gấp nghe đến tội:

- Alooo!

- Em nè_ Đầu dây bên nói.

-Hứa? Em nào?_ Hắn ngớ người.

-Trời! Còn em nào nữa?_ Nó thở dài bất lực vì ông ck của mình.

Hắn nghe thấy thế thì cũng vội bỏ cái điện thoại đangg kể trên tai xuống. Nhìn vào màn hình điện thoại rồi khẽ reo lên:

- A! Vk iu anh chờ em mãi. Sao bây giờ em mới chịu gọi cho anh hả?_ Xong lại giận dỗi luôn.

-Ôi ông ck yêu quá ak nhầm iu đầu của em đang giận hả?_ Nó trêu đùa.

-Ai thềm. Xí_ Hắn nói.

-Thôi nào giận j thì bây giờ em gọi cho anh nè. Mới xuoogns máy bay được có 1h30 chứ bộ._ Nó nói.

18. Chương 18

Thế rồi cả hai cứ ngồi nói chuyện 1 lúc lâu thật lâu phải tầm 1 tiếng chứ chả ít. Hắn cứ ngồi than vãn rằng nó đi thì hắn buồn lắm. Tối ko có người để ôm thấy thật là chống trãi làm sao. Nóa nghe thấy thế thì chợt bật cười vì cái tính trẻ con của ông ck. Tưởng ổng nhớ mình vì cái j hóa ra sau khi nghe đk lí do thì cảm thấy thất vọng tràn trề. Sau đó nó vội cúp máy bảo hắn đi ngủ đi vì mình có chút việc bận. Nó cùng quản lí Jun đi ra đến công ty chuẩn bị 1 số chiến lược quan trọng để lật đổ tập đoàn lớn “ crystal”. Tất nhiên ko chỉ riêng công ty nó mà còn phải nhờ vào cả tập đoàn “ HX” tập đoàn của mama nuôi nó. Bà Victoria 1 doanh nhân thành đạt với tập đoàn thời trang lớn nhất nước Nhật và rất có sức ảnh hưởng lớn với nước ngoài. Nhờ vả bà thật là 1 quyết định đúng đắn không hề sai lầm. Mới sang chưa nghỉ ngơi được nhieu mà nó đã phải làm việc cật lực rồi. Trên đường đi nó lại ngắm nhìn những cây hoa anh đào thuần túy tinh khiết, đẹp và trong sáng mà lại nhớ về những kỉ niệm của mình ở đây. Bất chợt nó mỉm cười 1 cái. Những kỉ niệm cứ kéo về ào ạt không có điểm dừng. Nó cứ mỉm cười hoài suốt dọc đường đi làm quản lí Jun ko khỏi tò mò nhưng cũng ko nên tiếng hỏi vì ko muons xen vào chuyện riêng của người khác. Cuối cùng cũng đến công ty. Nó bước ra mọi người đã đứng chờ nó sẵn ở cửa. Ai cũng cúi rạp đầu chào nó. Nó khẽ nhăn mặt 1 cái rồi cũng mỉm cwofi chào mọi người:

- Chào tất cả mọi người!

-Chào giám đốc_ Tất cả cùng lên tiếng.

-Mọi người ko cần phải như vậy đâu. Tôi không thích sự chào đón như thế này đâu_ Nó cwoif nhẹ rồi nói.

-Được rồi thưa giám đốc_ Tất cả lại đồng thanh.

Nó không nói j chỉ mỉm cười rồi bước vào. Tất cả cũng bước theo sau. Ai cũng quý mến vị giám đốc trẻ tuổi tài 3 này của mình bởi 1 lẽ: tuy còn rất trẻ nhưng cô nhok này đã làm nên rất nhiều kì tích giúp công ty vươn lên phát triển mạnh mẽ hơn.

-Tôi trở về đây vì chút rắc rối của công ty chắc mọi người đều biết cả chứ?_ Nó hỏi sau khi đã ngồi lên chiếc ghế của tổng giám đốc.

-Vâng. Chúng tôi đều biết__ Một người nói.

-Tốt. Vậy bây giờ chúng ta sẽ bàn kế hoạch tác chiến với tập đoàn “ crystal”__ Nó nhấn mạnh chữ “ crystal”

Thế là mọi người ngồi vào bàn bạc nghiêm túc. Một lúc sau nó cười thỏa mãn với ý kiến của tất cả mọi người. Ai cũng vui vẻ nhìn nó. Dù có giúp được j hay ko thì mọi người vẫn phải đóng góp ý kiến của mình theo lối “ tự do dân chủ”. Sau đó nó về nhà tắm rửa và cùng mọi người đi ăn tối tại 1 nhà hàng nổi tiếng mang cái tên “ black roses”. Một nhà hàng với chủ đạo là 2 màu trắng và đen. Tuy nhìn vào trông thật trắng trẻo lạnh lẽo nhưng đây lại là 1 nhà hàng rất được mọi người ưa thích. Bởi bề ngoài rộng lớn, đẹp dễ và sang trọng thì người phục vụ còn tận tình chu đáo luôn đặt “ khách hàng lên trên đầu làm người ta cảm thấy ưa thích. Chủ yếu các hoa ở trong nhà hàng này đều là hoa hồng đen đúng với cái tên của nó. Bọn nó bước vào trong đến 1 cái phòng rộng lớn đã được quản lí Jun đặt trước. Tất cả mọi người quay quần quanh chiếc bàn dài có bàn xoay tròn ở giữa. Buông mấy câu bong đùa, hơi thăm rồi ai nấy đều cúi mũi vào ăn. Nó cũng ăn rất nhiều. Vì lâu lắm rồi nó mới được ăn cùng các đồng nghiệp thế này thì rất chi là thoải mái. Ăn xong nó thanh toán rồi cùng mọi người lật đật kéo nhau về đi ngủ để lấy sức ngày mai chiến đấu bảo vệ công ty.

19. Chương 19

Chương

Kế hoạch tác chiến đã được bày ra trước mắt và giờ chỉ chờ để tiến hành. Hôm nay nó cùng quản lí Kim Jun trực tiếp đến gặp bà Hoàng thanh vân- chủ tịch tập đoàn Crystal. Một số vấn đề cần được giải quyết rõ ràng. Có như vậy mới tác chiến được. Theo lời của bà victo thì tập đoàn của bà đang có kế hoạch hợp tác với công ty crystal để làm 1 dự án lớn nhất về thời trang và đá quý. Cuối cùng cũng đến được tập đoàn của công ty này. Nó cười nửa miệng. Chà! Cũng hoành tráng đấy chứ. Vì sao lại đi nuốt 1 công ty nhỏ bé như công ty của nó nhỉ? Phải chăng vì lời đề nghị của cô con gái cưng Linh Đan. Hừ nếu thế thì thật là ko chấp nhận được. Thật ko công bằng. Nhờ vào sức lực của cha mẹ. Ha. Được thôi nếu cô đã muốn “ chơi bẩn” thì sally này cũng ko giữ kè làm j. Nó bước vào trong công ty đi thẳng đến chỗ nhân viên gần đó nhất.

-Xin lỗi. Có thể cho tôi hỏi phòng của bà chủ tịch ở tầng số bao nhiêu ddwwocj ko ah?__ Khuyến mãi thêm nụ cười chết người.

-Ah. Oh. Cô cứ đi thẳng lên tầng thứ 12 sẽ nhìn thấy thư kí của chủ tịch.__ Anh chàng này ngơ ngơ ngẩn ngẩn trước nụ cười mê hồn đó của nó.

-Thanks you__ Nó nói rồi quay đi.

-Ko. Ko có j__ Anh chàng vẫn đang chìm đắm trong mộng đẹp.

Nó lên thang máy đi thẳng đến tầng số 12. Dừng bước trước bàn cô thư kí nó nhỏ giọng nói:

-Xin chào! Tôi muốn gặp bà chủ tịch.

-Cô có hẹn trước với bà chủ tịch ko ah?__ Cô thư kí hỏi.

-Ko

-Vậy thì xin lỗi bà chủ tịch rất bận ko có hẹn thì ko thể gặp được__ Nói xong cô ta lại cúi xuống ghi chép tiếp.

-Cô cứ bảo có người tên Sally muốn gặp__ Nó kiên nhẫn.

-Được. Vậy cô chờ chút.__ Thư kí đứng lên gõ cửa phòng bà chủ tịch.

-Vào đi__ Bên trong vang lên tiếng của 1 người phụ nữ có vẻ đã đứng tuổi.

-Thưa chủ tịch. Có cô Sally xin gặp ah!__ Cô ta cúi đầu cung kính.

-Sally?

-Dạ. Vâng.__ Cô ta gật đầu.

-Đc. Mời cô ta vào.__ Bà nói miệng nở một nụ cười giả nhân giả nghĩa “ Cuối cùng cô cũng đến. haha”

Cô thư kí bước ra ngoài cúi đầu cẩn thận mời nó vô. Nó cũng mỉm cười đáp lại cái gật đầu rồi bước vô. Vừa nhìn thấy bà chủ tịch nó đã lên tiếng:

-Xin chào!

-.....__ Bà ta từ từ xoay ghế quay người lại__ Chào.

-.....__ Nó ko nói j. Bà ta cũng ko nói j cả hai người đứng người ngồi cứ gườm gườm nhìn nhau. Một lúc sau nó lên tiếng:

-Bà có thấy mình quá bất lịch sự ko? Khách đến mà cũng ko mời ngồi ah?

-Oh. Vậy sao? Tôi nghĩ đối với những người nhỏ tuổi hơn mình thì ko cần có phép lịch sự.__ Bà t nhếch mép.

-Chà. Bây giờ tôi mới biết đến cái nghịch lí đó đấy. Bà đã ko lịch sự thì tôi cũng chẳng cần giữ kè đâu nhỉ? Đối với người vô học thức thì mình cũng ko cần có học thức làm j. Đúng ko quản lí Kim?__ Nó vừa nói vừa ngồi xống cái ghế salon ở gần đó.

-Vâng thưa cô__ Quản lí Kim gật đầu.

-Mày.....__ Bà ta tức giận nghiêng răng trèo treo. Lần đầu tiên giám có người nói năng với bà ta như thế. Lại còn là con nhãi vất mũi chưa sạch nữa chứ.

-Ấy. N ổi giận là nhanh già lắm đấy. Àh. Mà wen. Bà cũng đã già rồi lên cần j giữ nhan sắc nữa nhỉ? Haha__ Nó thấy châm chọc bà ta quả là 1 niềm vui lớn.

-Mày.... Hừ. Ko đùa với nhãi ranh nữa. Cô có việc j cần nói với tôi. Có thì nói mau công việc của tôi bận rộn ko rảnh để ngồi buồn dựa lê bán dưa chuột với cô__ Bà ta nhăn nhin.

-Vậy sao? Tek thì tôi cũng vào vấn đề chính luôn. Tại sao bà lại muốn nuốt cái công ty bé nhỏ của tôi?__ Nó nhìn thẳng vào mắt bà ta.

-Vì sao ư? Haha. Cô phải biết rõ chứ.__ bà ta cwoif lớn sau đó trừng mắt nhìn nó.

-Chà! Đúng là mẹ nào con đấy. Thâm hiểm độc ác y chang nhau. Nói chuyện với những loài rắn độc như bà tôi cảm thấy mình ko đủ trình. Vì thế..... tạm biệt. Nhưng bà đừng nghĩ rằng tôi sợ bà mà đi khỏi đây nhé. Chúng ta sẽ gặp lại nhau vào 1 ngày ko xa.__ Nó đứng lên bước về phía cánh cửa và “ rầm” cánh cửa được đóng lại theo 1 cách thô bạo.

“ Con ranh mày cứ chờ đấy! Mày sẽ chết dưới tay tao. Lúc đấy thì đừng mong được tao tha thứ nhé”. Bà ta nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ thầm. Mặt hầm hầm sát khí tỏa ra ngùn ngụt. Cô thư kí vì vậy mà sợ hãi ko dám vào gặp bà ta rằng sắp có cuộc hẹn lớn. Sợ bà ta nổi điên lên thì cô chỉ còn nước thôi việc. Nhưng ko nhắc có khi lại còn chết sớm hơn. Thế là sau một hồi suy đi tính lại. Cô ta cũng quyết định nhắc nhở bà ta.

-Thưa chủ tịch! 10’ nữa có 1 cuộc gặp mặt lớn với đối tác là công ty HX ạch.__ Khép nép, run rẩy bước vào báo cáo.

-Được rồi.__ Bà ta nói__ Cô ra ngoài đi.

-Vâng__ Cúi đầu lễ phép bước ra.

Thế là ba ta dẹp chuyện đó sang 1 bên để đi gặp đối tác. Dù j vẫn phải làm ăn trước rồi ms tính kế sau. Công ty bé nhỏ đó sẽ dễ dàng thu phục được thôi. Cầm theo sổ tài liệu bà ta bước ra ngoài. Và nhà hàng ” black róa chính là điểm đến li tưởng của các nhà đầu tư. Đến nơi bà ta nhanh chóng bước vào. Ngồi chờ thêm 5’ thì đối tác đến. Hnay, bà victo còn dẫn theo 1 cô gái trẻ ăn mặc rất đẹp, phong cách của giới trẻ ko thể nhầm lẫn vào đâu. Bà ta nhìn cô gái này rất wen nhưng chưa nhìn rõ mặt nên ko thể biết được cô ta là ai. Vâng khỏi dự đoán đó chính là cô nag sally của chúng ta.

- Chào bà!__ Nó nhí nhảnh cí đầu ra về ễ phép.

- Tại sao? mày lại ở đây__ Bà ta mặt cắt ko còn hột máu.

- Ấy vô duyên. Sao chỉ tay vào mặt tôi thế. Có duyên thì gặp lại thôi_ Nó cười toe trả lời.
- Hừ. Chào bà_ Bà ta thay đổi 180 độ quay sang chào bà vic to.
- Vâng chào bà._ Bà victo cũng đáp lễ.
- Mời bà ngồi._ Bà ta chỉ tay vào chiếc ghế đối diện.
- Thôi khỏi. Tôi đến đây chỉ vì muốn nói cho bà biết rằng. Tôi sẽ ko đầu tư vào dự án tời trang và đá quý sắp tới của bà nữa._ Bà victo từ chối và giáng thẳng vào đầu bà ta 1 câu nói.
- Lí do. Bà có thể cho tôi biết lí do ko?_ Bà ta cố gắng bình tĩnh để hỏi.
- Lí do là.....

=====

Cảm ơn mọi người trong suốt thời gian qua đã ủng hộ tg. Yêu mọi người nhiều.

20. Chương 20

Kế hoạch tác chiến đã được hoàn thành giờ chỉ còn chờ thời cơ để thực hiện .Sắp tới đây tập đoàn to lớn “crystal” sẽ sụp đổ hoàn toàn .Một tập đoàn với nhiều năm kinh nghiệm và bốn ba trên thương trường ko ngờ sẽ sớm tan nát trong tay 1 con nhóc mới bước sang tuổi 18 được mấy tuần .Và vũ khí bí mật của con nhóc chính là “ pháp luật”. Hôm nay,nó cùng quản lý Kim Jun đến thương lượng với tập đoàn “crystal” .Nếu bà ta không ddowngf ý thu hồi lại cái tin “sát nhập các công ty nhỏ có tiềm năng “vào tập đoàn của bà ta thì nó bắt buộc dĩ phải ra tay.Ngồi trên xe mà đầu óc nó cứ nghĩ mông lung đi tận nơi nào nơi nào .Nó đã cố tình diện 1 bộ quần áo hết sức là teen và ngẫu .Cái quần thì rách te tua + cái áo ba lỗ tinh nghịch và cái áo ghi-lê bằng bò lừng .Hờ hờ.Nó sẽ cho bà ta thấy thế nào là sức mạnh của giới trẻ...Cuối cùng cũng đến nơi ,nó cùng quản lý Jun bước xuống .

-Won! Cũng to đấy chứ ,quả là thiên hạ không thổi phồng lên tí nào _Dù đã sống ở đây mấy năm nhưng nó không hề mấy may chú ý đến mấy cái tập đoàn to lớn này ngoại trừ “ HX” của mẹ nuôi nó – bà Victo

-Bây giờ cô mới biết là quá muộn màng .Hãy về xem lại cái tầm hiểu biết hạn hẹp của cô đi_tên Jun ra về ta đây héch héch cái mặt lên trời.

-Vậy ah? Thế thì trước đây tôi phải xem xét lại xem có nên giữ anh lại làm việc cho tôi nữa không đây_ nó tỏ vẻ bất cần tay xoắn xoắn mấy cái ngón tóc xoa trước ngực .

-Ấy ,ấy, đại tiểu thư ak! Cô rộng lượng bao dung đừng nên chấp vặt những kẻ tiểu nhân như tôi_tên Jun không nhèo chạy theo nó cầm tay lay lay năn nỉ

-Chấp vặt?_ nó dừng bước quay mặt sang hỏi

-Chết ,chết tôi nhớ mồm_ vừa nói hần vừa lấy tay vả vả vào mồm

-Ha ha_nó phì cười _ tạm tha cho anh _rồi bước tiếp

Tên này biết điều nên cũng nhanh chân chạy theo .Vào đến bên trong nó không cần hỏi han ai đi thẳng đến cầu thang máy bấm số 11. Nó biết rằng phòng chủ tịch tập đoàn sẽ nằm ở vị trí cao nhất vì của nó và mẹ nuôi cũng thế mà

Đoán không sai lên đến tầng cuối cùng nó thấy 1 cái bàn với cô “ thư ký chủ tịch “ đang ngồi chỉnh ỉnh ở đó. Nó huýt tay Kim Jun. tên này hiểu ý đi đến bên cô thư ký cười giả lả :

-Chào em!

-Vâng.chào anh! _ cô thư ký mắt chớp chớp mồm đớp đớp nhìn tên Jun. J chứ tên này cũng thuộc vào “hạng trai đẹp” nhưng mỗi tội hần sinh ra để lựa chọn cái giới tính thứ 3.Vì thế hần “miễn dịch” với đàn bà và con gái.

-Anh muốn gặp chủ tịch của em_ hần chống 2 tay xuống bàn mặt cúi sát cô thư ký làm cô ta đỏ mặt cúi đầu e thẹn mãi mới thốt ra 1 câu:

-Anh có hẹn trước không ak?

-Ko_ Hần ta trả lời thẳng thắn

-Rất tiếc....._ cô ta chưa kịp nói hết câu thì

-Chụt.Tiếp anh nhé_ hần ta đã nhanh chóng kiss một cái lên má cô ta.

Cô ta ngỡ ngàng ,bàng hoàng và sung sướng . J chứ được 1 người đẹp trai lai tây -ấy lộn, hàn quốc chính gốc 100% như anh đây hôn quả là 1 niềm vui lớn với gái già như cô ta. Vì vậy cô ta gật đầu cái rụp kèm thao từ “vâng” và nhanh chóng đi vào thông báo. Cô ta vừa đi khuất thì lập tức nó ôm bụng cười nắc nẻ . Còn tên Jun cũng đang ôm bụng nhưng không phải để cười mà đang làm động tác nôn ọe. J chứ ,cứ diễn kịch kiểu này thì hần có nước chết sớm . Nó thấy thế đi lại vỗ vỗ lưng hần và nói :

-Anh quả là cao thủ trong giới lừa tình.haha

Ngay lập tức anh ta lấy lại phong độ vuốt vuốt tóc hất mặt nói :

- Tôi biết mà

-Hừ. Đồ tự sướng,đồ 2 phai,xăng pha nhót- dầu pha cháo, bê đê, đàn bà,.....mà cứ tỏ ra mình manly lắm không bằng_ nó lẩm bẩm **** rửa.

-Này! Cô nói gì đó_ hần nghe thấy nó lẩm bẩm thì hỏi ngay

-Tôi có nói j đâu_ nó làm bộ mặt tỉnh bơ vô(số) tội

-Rõ ràng tôi....._ chưa nói hết câu thì cánh cửa mở ra cùng với gái già là cô thư ký với nụ cười tươi tắn luôn trực sẵn trên môi.

-Chủ tịch mời 2 người vào ah! Cô ta cung kính .Nó lập tức lấy lại vẻ nghiêm túc ,lạnh lung mà những người trên thương trường cần phải có. Đi thẳng đến phòng chủ tịch nó không 1 chút lo sợ và ngần ngại.Kim Jun cũng nhanh chóng bước theo nó. Ngay lúc đi cqua cô thư ký thì cô ta lại nhanh tay chặn hần lại giọng nhỏ nhẹ,e thẹn,cúi đầu hỏi:

-Cuối tuần anh có rảnh ko em mời anh đi xem phim.

-Xin lỗi . nhưng thú thực tôi không có hứng thú với gái già_ Xong tháo tay cô ta a lạnh lung bước đi.Nụ cười trên môi gái già chợt tắt ngấm thay vào đó là 1 khuôn mặt tái mét, u ám đến đáng thương.

Về phần nó không cần gõ cửa ,xông thẳng vào luôn bên trong .Nó biết thế này là mất lịch sự nhưng đối vs những người như bà ta thì phép lịch sự tối thiểu ko cần có. Nó nhếch mép đứng lại trước bàn chủ tịch giơ tay:

-Xin chào bà chủ tịch! Hoàng Thanh Vân

-Xin chào quý cô trẻ tuổi. ko hay cô có thể cho tôi biết danh tính được không?_ Bà ta ngẩng mặt đưa đôi mắt sắc lạnh không chút thiện cảm nhìn nó.

-Này bà! Nhìn vừa thôi cháy áo tôi bây giờ _ Nó không hề thấy khó chịu trước cái này mà còn tỏ ra vô cùng thích thú

-Oh.vậy thì rất xin lỗi quý cô.Tôi cũng rất mong ánh mắt của mình có thể thiêu rụi mọi thứ trên người cô đó_ bà ta khiêu khích khê khằng nhưng hàm ý thì thật sâu xa và lời nói không kém phần cay nghiệt.

-Nhưng rất tiếc năng lực + tuổi già sức yếu làm bà không thể nào thực hiện được cái việc đó đâu.Vì thế hãy tự liệu sức đừng lên làm việc quá sức vs tâm với của mình. Chúng có thể trở lên thật vô nghĩa và hại chết bà bất cứ lúc nào đấy_ Nó nhếch miệng bình tĩnh đối đáp.

-Có những việc nếu biết cách sắp xếp và làm chúng theo đúng quy trình thì cái gì cũng có thể được coi dễ dàng như là câu “ gao xay ra cám”_ bà ta cũng xoáy lại nó.

-Không nhất thiết phải theo như lời bà nói . “ Cám cũng có thể vo viên để trở lại thành hạt gạo” và điều quan trọng đó chính là “ quy trình” cũng có lúc không đi theo đúng được quỹ đạo của nó_ nó cũng không kém cạnh mà đắp lại bà ta.

-Điều đó không hề quan trọng .Uy quyền và tiền bạc luôn luôn là 1 vũ khí tối cao và chúng rất đáng sợ_ bà ta chuyển sang vấn đề về quyền lực.

-Nhằm,bà lại nhằm rồi, Đúng là tiền và quyền có thể mua được. Nhưngpháp luật thì còn cần phải xem xét đó.

Nó nói rồi xòe tay ra sau .tên Jun hiểu ý liền lấy một bản dạng văn bản ra đưa cho nó . Nó cầm chặt trong tay rồi đưa cho bà ta. Rất nhanh chóng bà ta đưa tay ra cầm lấy. Nó vẫn giữ chặt ,bà ta giằng mạnh nhưng tuổi già sức yếu làm sao thắng nổi cái tuổi “ bẻ gãy sừng trâu” . Nó liền cúi xuống nói nhỏ vs bà ta” hãy nghiên cứu thật kỹ lưỡng nhé .Nó rất là hay đó và tôi đã phải mất rất nhiều công sức để tìm kiếm nó . Vì vậy hãy trân trọng.” nói xong nó buông tay ra làm bà ta bật ngửa về sau như chiếc bập bênh lên xuống. Nó mỉm cười chìa tay vẫy vẫy rồi đi ra . Được mấy bước quay lại:

-Bà đừng nghĩ mình đã thắng nhé!tất cả sẽ còn phía sau _ xong xoay mặt bước đi

-Con ranh. Mày được lắm . Tao sẽ làm ày phải chết trong tay tao. Diệp Bảo Ngọc_ bà ta nghĩ rằng **** rửa . Nhưng tưởng nó sẽ ko nghe được. nhưng tưởng vẫn chỉ là chữ “ tưởng” và “ Tưởng Giới Thạch” cũng đã chết từ lâu rồi. Nó chỉ cười và nói 3 chữ “ tôi sẽ đợi” . Nó bước đi trả lại cho căn lầu sự tĩnh lặng và 1 cái đầu toan tính đến đáng sợ.

21. Chương 21

Chương :

Tối hôm đó nó quyết định đi dạo để xả stress.Và cái đuôi Kim Jun cũng quyết phải đi theo cho bằng được cho dù nó tìm đủ mọi cách để từ chối. Nhưng cuối cùng cái đuôi đó vẫn chiến thắng.Thế là nó làm bộ mặt méo xẹo trông đến thê thảm để đi chơi.Trái lại với vẻ ủ rột của nó tên này lại vui vẻ hết sức.Hắn cứ kéo nó chạy hết chỗ này đến chỗ khác.Ăn hết cái này đến cái nọ làm cho nó mệt muốn lả luôn. Mệt thì mệt nhưng mà cả 2 lại rất vui. Bất giác nó lại nhớ đến ông chồng đáng yêu đang ở nhà của mình. Và nó phì cười. Tên Jun thấy nó cười thì lấy làm ngạc nhiên.

- Này ! Cô làm sao thế???

-Chả làm sao cả - Nó thờ ơ quay qua ngắm nhìn cảnh vật.

- Nói cho tôi biết đi muk...Tên này vẫn cố năn nỉ.

- Không - Nó thẳng thừng từ chối.

- Hay để tôi đoán nhé.Uhm...Tôi nghĩ có 3 khả năng - Hắn vừa sờ cằm vừa nói.

- Khả năng 1??? - Nó tò mò.

- Cô đang tưởng tượng ra một giấc mơ đẹp...và...cô là nhân vật nữ chính. Một nàng công chúa xinh đẹp, kiêu diễm và...- Hắn lấp lửng.

- Và...thế nào nữa?? Nhân vật nam chính là ai?? Nếu tôi đoán k nhầm thì ng đó là anh - Nó nói mà da gà da vịt sồn hết cả lên. Gì chứ cho dù đàn ông trên thế gian này die hết thì nó cũng k mơ tưởng đến cái tên thuộc giới tính thứ 3 này đâu.

- Bingo!! Cô cũng thông minh đấy. Tôi sẽ là chàng bạch mã hoàng tử đẹp trai lung linh rạng ngời, còn cô sẽ là một nàng công chúa xinh đẹp. Chúng ta sẽ là một cặp đôi trai tài gái sắc bước ra từ thế giới cổ tích. Và lúc đó chắc chắn chúng ta sẽ phải tham gia mấy cái chương trình ở đất nước cô đang sống như là bước nhảy hoàn vũ, cặp đôi hoàn hảo hay là đi thi Vietnam got tallen cũng được - Hắn cứ đứng đấy luyên thuyên mà k biết rằng nó đã lĩnh đi từ lúc nào, đến lúc nhận ra thì nó đã mất tiêu ở xó xỉnh nào rồi. Hắn hét lên :

- Sally !!! Cô đâu rồi. Tôi còn chưa nói hết 2 khả năng còn lại mà.

Xong hẳn lại vội vàng chạy đi tìm nó.

Nó ở trong thấy hẳn nao loạn như thế thì tự cười một mình. Quay đầu lại thì “rầm”...đầu nó đâm phải một cái vật thể gì đó cứng đến lạ thường. Nó lấy tay sờ sờ đầu rồi kêu lên :

- Má ơi !! Ai trồng cột điện ở giữa đường thế này???

- Cột điện?? Đây nhóc tôi..... - Tên này chưa kịp nói hết thì nó đã nhảy dựng lên.

- Ồi cha mẹ ơi, cột điện biết nói.

- Đây!! Nhóc ngẩng mặt lên nhìn xem tôi là ai mà dám kêu cột điện hả? - Người kia tức giận ra lệnh.

- Hả??? - Nó từ từ ngẩng mặt lên - Joo ! - Nó ngạc nhiên tột độ

- Cốc - Anh gõ đầu nó một cái đau rồi nói - Ai cho e kêu cái tên vàng ngọc của anh ra như vậy hả?

- Vàng ngọc?? Có mà vàng nổi thì có - Nó lẩm bẩm.

- Em đang nói cái gì vậy? - Anh hỏi.

- K có j - Nó ngó lơ.

Cùng lúc đấy tại VN

- Gia Bảo ah ! Đi đi mà. Em năn nỉ a đó - Ắ hồ ly cầm tay hẳn lay lay trưng ra cái bộ mặt ” nghìn lớp son phấn” nom mà muốn ọe.

- Tôi phải nói bao nhiêu lần nữa bạn mới hiểu nhỉ? - Tôi bạn. Vì thế bỏ cái tay bạn ra, đừng lm phiền tôi nữa - Hẳn lạnh lùng hất tay ả ra làm cho ả lão đảo suýt té

- Anh...anh - Cô ta ré lên

- Đây! Mặt dày. Cô có thôi ngay đi k hả? Đừng có lợi dụng lúc chị hai tôi đi mà ông ẻo vs anh rể nhá. Nói cho cô biết cô...k đáng 1 xu - Kim Ly chạy lại chỗ hẳn vênh mặt nói.

- Đúng. Đồ k đáng 1 xu - Sam và Windy cũng ns theo

- Chúng mày nói cái gì hả? K đáng 1 xu à. Hừ. Tao cho chúng mày chết - Ắ nói rồi hùng hổ nhảy vào túm tóc Kim Ly. Nhỏ Ly cũng k kém cạnh mà bật lại nhiệt tình. Thế là 1 cuộc xung đột giữa 2 cô nàng danh giá.

- Con ranh. Dám **** bà ah? Mày chết đi. Chết đi này - Mỗi câu nói là 1 cái dụi tóc hay một cú tát, cào, cào, cắn, xé mà ả Đan dành tặng nhỏ Ly

- Đây ! Mày chữa hoang với thằng nào mà sinh ra được tao vậy hả? Hồ ly tinh..Nhỏ Ly vừa tránh né, vừa phản công, vừa đốp lại nhiệt tình những câu nói của ả Đan.

- Mày.....Ắ Đan tức giận k nói lên lời

- Đây thì mày với chả tao này - Sau câu nói đấy là ” xoạc”. Cái váy màu vàng chóc của ả Đan rách làm 2. Và 1 cái dạp làm ả ngã xõng xoài ra đất. Nhỏ Ly cùng với Sam và Windy đứng cười hả hê sung sướng vì chiến lợi phẩm ms thu được. Còn ả Đan thì từ mặt tái mét xotg lại chuyển sang đỏ bừng -> Xanh. Chuyển biến trên khuôn mặt làm ả ko khác j một con tắc kè bông.Một lúc sau như biết ngại nhỏ mới hét âm lên rồi khóc nức nở. Hẳn cảm thấy thương xot cho ả lên mới với lấy cái áo khoác khoác lên người ả rồi đỡ ả đứng lên. Ắ ta thấy hẳn quan tâm đến mình thì được đà lần tới nũng nịu xà vào lòng hẳn. Ra về ầm ục xục xục nói:

- Bảo ah! A phải lấy lại công bằng cho em.

- Đồ hã-m tài. Đồ tâm thần phân liệt. Gái già ko biết ngại. Có phải mày thích trọc đầu ko hả? Để bà đây giúp đỡ may nhá_ Kly bực tức giở giọng dân chợ búa hùng hổ xắn tay áo chuẩn bị xoog vào.

- Thôi đùa thế là đã quá đủ rồi đó Kly. Em mà giúp nữa là trường mình chuẩn bị thành lập hội ” trọc kute” là vừa đấy_ Way cột nhà vừa cười vừa nói.

- Hoho. Hay là thế nhỉ? Sẵn tiện đây tôi xin thông báo. Bạn Hồ Ly Tinh ái nhầm Hồ Linh Đan của chúng ta sắp thành lập hội ” trọc kute”. Ai có nhu cầu thì hãy đăng kí tại đây._ Ly nói to về mặt hồ hởi.

- Móm. Im mồm ngay cho tao. Mà thíc thành lập hội ” răng lợi” hả_ Á Linh Đan cũng mạnh miệng cãi lại.

- Cái con bố lung hàng dưới mẹ lay hàng trên kia. Lần này thì mày chết chắc rồi_ Ly xông vào cùng với cái nắm tay trông thật hùng dũng mạnh mẽ Isao.

Tiếp sau đó thì khỏi nói mọi người cũng biết. Nhưng thôi cứ kể cho nó có vậy. Cú đấm vừa chạm vào mồm của LĐan thì mọi người xung quanh đã nghe thấy 1 tiếng hét chói tai và kèm theo đó là 1 dòng máu đỏ tươi trào ra khỏi miệng với chiếc răng lung lay sắp rụng.

- Ôi! Mẹ ơi. Mồm mày làm = xi măng cốt thép hay so mà cứng tek. Phồng cả tay tao lên rồi. Quả này lại phải đi “thăm mĩ tay thôi”_ Kly cầm cái tay xuyết xoa mà ko để ý đến nạn nhân đang nằm la liệt một đồng ở dưới đất kia.

- Huhu. Tao sẽ kiện mày. Mày dám làm rụng răng t. Ôi bố mẹ ơi. Cứu con. Chảy máu quá trời ne._ Á Đan bù lu bù loa lên làm ọi người ko khỏi thương xót. Có 1 số đứa có thiện ý còn nói rằng:” Sao ko bay luôn hẳn hàng tiền đạo đi nhỉ?”

Quay trở về với nó nào:

- Em dám bảo lời nói của anh là vàng nổi hả? Đây thì vàng này._ Anh vừa nói vừa đưa tay thọc léc nó.

- Ôi_ Nó cũng nhảy dựng lên rồi tiện tay ” vơ” luôn 1 chùm tóc của anh.

- Au. Đau quá em vừa làm j anh thế này?_ Anh nhảy dựng lên. Tay xoa xoa mảng tóc vừa bị nó làm thối.

- Haha. Tóc...haha...tóc của anh.. Bị jwj rồi..haha._ Nóa ôm bụng cười nắc nẻ như con bệnh.

- Huhu. Từ thời cha sanh mẹ đẻ đến jowf đâu có ai dám giựt tóc của a đâu. Em là ng đầu tiên đó. Bắt đền em đó- A ôm mặt giả vờ khóc.

- Được thôi. Vậy chúng ta đi ngắm hoa nào._ Nó nắm tay anh chạy đi với suy nghĩ: ” nhất định mình phải mang chỏm tóc này đi xét nghiệm mới được. Nhờ đâu lại có phép màu xảy ra”. Nó ôm ý tưởng đó đi chơi vs anh rất vui vẻ.

Chuong:

Sáng hôm sau:

- Julie! Đã có kết quả chưa?_ Nó xông vào phòng làm việc của cô bạn Julie- cô bạn thân cùng trường trong 3 năm nó học ở đây.

- Từ từ nào sally! Lzj mà vội vàng teek.?_ Bạn Julie cứ bình tĩnh mà ko biết rằng lòng sally của chúng rta đang nóng như lửa đốt.

-Nhanh nào, mình ko có tâm trạng để đùa đâu_ Nó nhăn mặt, nhăn mũi nói bằng giọng khó chịu.

- Rồi, rồi. Đây thưa cô nương. Giống nhau đến đáng ngờ. Hai người bị thất lạc hả?_ Julie vừa đưa cho nó bản kết quả bản xét nghiệm vừa hỏi.

Nó không nói j chỉ cầm nhanh lấy tờ giấy. Mắt nó như nhòe đi. Đây có phải là sự thật ko vậy? Thật trùng hợp, thật ngẫu nhiên. Không, không, đây là sự thật, ko phải là trùng hợp, ko phải là ngẫu nhiên. Nó vui mừng -> độ rơi cả nước mắt. Những giọt nước mắt hạnh phúc. Julie thấy nó khóc thì hoảng sợ chạy tới lay tay nó:

- Đây bồ! Bồ làm sao zj?

-_ Im lặng.

- Đây!_ Vẫn cố gắng lay.

-....._ Vẫn im lặng.

-..... Nhéo_ Một cái nhéo má làm cho nó bừng tỉnh giấc mộng.

-Ái! Bỏ bị điên hr? Sao nhéo má tui. Bỏ có vấn đề về thần kinh phải ko? Số của 4T là bao nhiêu nhĩ?_ nó vừa la vừa lôi cái điện thoại ra giả vờ bấm.

- Bỏ bị điên thì có. Thấy bỏ cứ như ngwf trên mây ta đây mới ra tay giúp bỏ tỉnh mộng. Ai ze bỏ lại lấy ón trả ơn. Hứ_ Julie xỏ 1 tràng.

- Ô. .. Vậy hả? Vậy thật cảm ơn bỏ à nha. Mà này đây có phải là sự thật ko zậy?_ Nó ngẩng đôi mắt to đăm nước lên hỏi Julie với 1 niềm hy vọng to lớn.

- Sure. Phòng của mình làm ăn rất có uy tín mà._ Julie gật đầu chắc chắn xong nhân cơ hội quảng bá phòng khám của mình lun.

- Cảm ơn cậu. Julie. Hsau mình sẽ mời cậu đi ăn. Bjo mình phải đi đây. Bye, bye!_ Nó bật dậy nhoén miệng cười chạy đi xog ko quên vớ lấy bản xét nghiệm.

Nó lấy điện thoại ra tìm số của Joo. Đây rồi. Nó nhấn nhanh nút xnh. Miệng lẩm bẩm: " Nghe máy đi, nghe máy đi anh trai". Đáp lại sự nhiệt tình và mong mỏi của nó là giọng 1 nữ nhân: " thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời ko liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau..."

- Chết tiệt_ Nó bực tức nắm chặt cái điện thoại trong tay. Xong lại bật lên gọi lại khoảng chục lần nữa nhưng vẫn chỉ là câu nói quen thuộc đó._ " Ôi điên lên mất thôi". Tek là niềm vui của nó đã bị dập tắt. Nó bực mjhnh ko thèm gọi nữa bắt taxi chạy thẳng về nhà.

Về phần joo. Lúc nó gọi thì anh đang ngồi trong phòng họp. Mà phong thái làm việc của anh rất rõ ràng: " lúc tôi đang họp thì ko nên làm phiền" nên nó mới ko gọi được cho anh.

- tổng giám đốc. Tập đoàn" crystal" ngày càng lấn áp các công ty nhỏ bé như chúng ta. Họ cậy mình có kinh nghiệm lâu năm và uy quyền to lớn lên đã quyết định công ty chúng ta cũng thuộc vào top 1 trong 5 công ty trẻ có nhiều nhân tài (Hơi nổ) để sát nhập vào tập đoàn của họ_ Một nhân viên nữ lên tiếng.

- Đúng vậy. Việc gấp rút chúng ta phải làm bây giờ chính là: " làm tek nào để ko bị sát nhập vào tập đoàn đó" _ 1 nam nhân viên đầu hói nói.

Này!_ anh hét lên làm mọi người giật nảy mình. Phòng họp im phăng phắc_ Caaujh đang hỏi tôi đấy hả? Tôi là giám đốc hay ccauj là giám đốc hả?Tôi bỏ tiền thuê anh về để anh hỏi lại tôi hả?_ Joo phun 1 tràng dài và kết thúc cuối câu toàn là 1 chữ hả làm cho tên kia sợ xanh mắt mèo.

- O...ơ.. Tổng giám đốc_ hần run run nói.J chứ joo đã nói với toàn hữ hả tek này thì chỉ có nước thôi việc.

Tôi.... Làm sao hả?_Anh cố làm bộ mặt nghiêm trọng nhất có thể nhưng thực ra trong lòng lại thấy buồn cười vô cùng.

- xloi. . Mong anh tha cho. Tôi vẫn còn mẹ già con hthow ở nhà. Anh mà cho tôi thôi việ thì vợ con tôi để đyá ai nuôi. Vì vậy tôi khẩn khoản cầu xin anh_ Tên đầu hói rít cầu xin cứ cái đà này thì đầu hần trục hết mất.

- Thì để hàng xóm nuôi hộ chứ sao. Hhaa_ Anh ôm bụng cười lẫn lộn còng mọi người thì cứ phải gọi là trố mắt nhìn nhau. Ko ai có thể tin được đây là vị giám đốc trẻ tuổi tài cao nghiêm túc thường ngày của họ_ Anh làm j mà mặt tái mét thế kia. Tui chỉ đùa 1 tí thôi mà._ anh nói sau 1 tràng cười man rợ.

Đùa.. Đùa ư..Trời ơi vị tổng giám đốc cao cao tại thượng của mọi người cũng biết đùa ư? Mọi người meo mắt nhìn nhau dở khóc, dở cười.Anh tăng hăng 1 cí rồi lấy lại bộ mặt nghiêm nghị. Nói:

- E hèm. Kế hoạch tôi đã nghĩ ra hết rồi. Mọi người chỉ việc xem và thực hiện theo thôi. Thư kí " lyy" phát cho họ bản kế hoạch đi_ Anh nói.

- Vâng . Cô thư kí đứng lên đi phát bản kế hoạch.

- Mọi người hãy nghiêm cứu kĩ nhá. Buổi họp kết thúc_ Anh nói rồi bước ra khỏi phòng. Mọi người cúi chào rồi cũng đi ra với bản kế hoạch trên tay. Vừa ra ngoài anh đã bật ngay điện thoại lên:

- Trời 12 cuộc gọi 3 tn. A đầu này có việc j phải ko ta?__ Anh nghĩ thầm. Mở tn r addocj: " nhận được tn thì gọi lại ngay cho e"

- Thật sao?__ Anh hét như ko tin vào tai mình.

- A xem đi__ nó nhắp ly cà phê đẩy bản xét nghiệm về phía anh.

Anh mở ra xem mắt lồi to như ốc nhồi. Tình trạng giống y xit nó. Mỗi tội anh ko khóc mà thôi.

- Anh có em gái hả? Sao ko nhớ nhỉ?__ Anh vẫn chưa thích nghi với hoàn cảnh này được. Tự dưng sao lại có 1 cô em gái từ trên trời rớt xuống như thế này bảo sao anh ko ngạc nhiên được. Từ thừa trí kim đến giờ anh đax bao giờ nghe ba mẹ nhắc đến mình có em gái đâu. Ngoài bà chị chằn kia ra thì anh chưa bao giờ.

- Chắc là do di chứng của vụ tai nạn.__ Nó bình thản nói.

- Tai nạn.__ Anh hỏi lại.

__ uk. Nói chung em là e gái của anh và a là a trai của em. Ok__ nó toe toét cười.

- Hở.__ Mặt anh dần ra trông đáng yêu vô cùng.

- Thôi bjo em có việc. Hẹn gặp lại sau. A trai iu dấu. __ Nó đứng dậy.

- Em đi đâu- Anh hỏi.

__ Tập đoàn " crystal"__ Nó nhấn mạnh với 1 nỗi căm hờn khó tả.

- Anh sẽ đi cùng. Vì đó cũng là đối thủ của anh__ Anh cũng đứng lên đi theo nó.

Thế là 2 anh em nó vi vu trên con siêu xe màu đỏ chói. Trên xe nó cười ko ngớt. Làm anh cũng vui lây. Anh cảm giác như đang nhớ ra được điều j đó. Cuối cùng cũng đến nơi. Hai anh em nó nắm tay nhau bước vào làm ọi người nhìn muốn rớt con mắt. Vẫn như lần trước nó xông thẳng đến phòng của bà ta mà ko thèm hỏi han ai. Cạch. Cánh cửa mở ra.

- Chào bà. Bà suy nghĩ thế nào rồi. Đáp án là.....__ Nó hỏi với cái mặt ngông nghênh.

- Đáp án của tao là.....

22. Chương 22

Chương:

- Đáp án của tao là..... Ko bao giờ dù mây có giở trò j đi chẳng nữa thì mây cũng chỉ là một cái lông bé nhỏ bay trong đất trời bao la này mà thôi.__ Bà ta vừa nói vừa làm động tác xoè tay ra thổi phù 1 cái.

-Có phải bà quá tự tin ko vậy? Vậy thì hãy chống mắt lên mà xem cái long này sẽ xử trí bà như thế nào nhé__ Nó ghẹo mặt thách thức.

-Được thôi. T sẽ chờ.__ Bà ta cũng tự tin đáp lại.

-Ok thôi. Ah. Nhân tiện xin gthiệu đồng minh của tôi Joo tổng giám đốc công ty A&A. Một trog số những công ty bà có ý định " sát nhập"__ Nó cố tình nhấn mạnh chữ đó.

-Xin chào__ A lạnh lung nói.

Bà ta nghe thấy có nhân vật ms liền ngẩng mặt lên xem (nãy giờ toàn cúi đầu). Ôi chao. Đại mỹ nam, đại hotboy, đại.... ko biết dùng từ nào để miêu tả về anh nữa. Bà ta cứ phải gọi là căng cái con mắt éch lên để nhìn anh. (Già rồi còn **, đòi phi công trẻ- máy bay bà già đây mà). Cái mồm thì cứ há hốc ra. Cảm tưởng nước miếng sắp trào ra khỏi miệng.(Ghê quá). Anh nhìn thấy biểu hiện của bà ta thì nhúu mày khó chịu. Dẫu tự vẫn biết mình rất đẹp zai nhưng có cần phải bày tỏ thái độ phấn khích quá như thế này ko? Anh ghét nhất là mấy bà già có ck có con rồi nhìn thấy trai đẹp mà cứ ngẩn mình ra ngẩn. Cái đó người ta gọi là lăng lơ ko chung thủy vs ck con đây mà. Ko biết ông ck nào vô phúc mà gặp được bà ta đây.

-E hèm. Nó khê hăng giọng__ Bà ko cần tỏ thái độ phần khích quá như vậy đâu bà Hoàng thanh vân ah__ Nó cố nín cười vì cái mặt ngu ngơ của bà ấy.

-Mày nói j__ Bà ta rú lên như con điên xổng chuồng vì câu nói của nó.

-Bà bị nặng tai hả?__ Cái mặt nó cứ căng căng lên vẻ thách thức.

-Mày.....__ bà ta giận tím mặt ko nói lên lời.

-Lại còn mắc chứng nói lắp nữa chứ. Thật khổ than cho cô con gái iu hồ Ly Tinh ái nhầm hồ Linh Đan của bà. Sao lại có 1 người mẹ thế này cơ chứ.__ Nó típ tục công kích.

-Mày... con ranh biến ngay cho khuất mắt tao__ Bà ta mãi mới nói ra được 1 câu.

-Ấy. Bình tĩnh nào. Bà mà tăng huyết áp là tôi ko khêh nể cái than heo của bà vô bệnh viện đc đâu đấy__ Nó lại tiếp tục chọc ngoáy bà ta mà ko thêm chú ý đến a đag sắp nổ tung đầu vì cuộc đối đáp đầy ngang nghạnh của cô em gái bướng bỉnh.

-Hừ... hừ... __Bà ta vuốt vuốt ngực để xuôi đi cơn tức.

-Hihihi. Thôi chào bà nhá. Tôi đi đây. Cuộc chiến bắt đầu.__ Nó nháy mắt rồi nắm tay anh đá rầm cái cửa bước ra ngoài.

-Nhẹ nhàng thôi nào. Con gái con đũa mà thế đấy__ Anh nhanư mặt nhắc nhở nó.

-Ok. Anh trai iu vầu__ Nó gơ tay kiểu tuân lệnh.

Anh chỉ cười ko nói j nữa. Rồi kéo nó ra khỏi toà nhà. Tiến thẳng về chiếc xe đua màu đỏ chói lọi. Anh dẫn nó đi ăn ở mấy quán cóc. Thức ănư ngon tuyệt làm cho nó cảm thấy thoải mái ngoại trừ việc mọi người cứ bàn r a tán vào như: “ Trười nhìn xem kìa, họ đẹp đôi quá..... Đi xe hơi mà vô ăn quán cóc hả?...” Còn rất nhiều câu nữa làm nó cảm thấy khó chịu. Thế là nó liền bắt anh trả tiền rồi kéo nah đi ngay chỗ khác. Điểm đến tiếp theo của anh và nó chính là công viên. Nó cùng anh đi dạo và hồi tưởng lại những chuyện cũ.

-Anh còn nhớ ko? Hồi nhỏ em rất thích ăn kem. Ăn nhieu đến nỗi răng sún cả lại mà em vẫn thích ăn.__ Nó hỏi anh.

-.....__ Anh suy nghĩ 1 lúc rồi lắc lắc đầu tỏ vẻ bất lực.

-Uk. Ko sao. Dần dần rồi anh cũng nhớ ra thôi.__ Nó mỉm cười dù trong lòng có chút bất mãn.

-Em sún răng là do bị anh đầu độc đó. Vì thế bây giờ anh phải đền bù cho e. A đi mua kem cho e đi__ Nó làm bộ mặt cún con đanhá lừa anh.

-Tuân lệnh tiểu cô nương. ^__^__ Anh mỉm cười chạy đi.

Nó đứng đó cười tươi. Làm chim phải ghen tuông nắng phải hờn dỗi chuyển đi chỗ khác vì vẻ đẹp của nó.(jống chuyện kiều.) Ko biết số phận sắp tới của nó thế nào đây.

Sáng hôm sau:

-Kim Jun. Nhanh gửi cái này đến viện kiểm soát đi.__ Nó chỉ vào cái đồng giấy bên cạnh__ Thư kí Oh mang cái này đến toà soạn nhanh. Bất cứ bằng giá nào cũng phải đưa được tin này lên trang đầu của mọi tờ báo.__ Nó bận rộn phân chia công việc.

-Vâng__ Cả 2 người cùng đồng thanh.

Bên anh:

-Thư kí Lyy. Đã gửi giấy mời sang các công ty khác chưa?__ Anh ko ngẩng đầu hỏi cô.

-Rồi thưa tổng giám đốc.__ Cô Lyy cung kính trả lời.

-Good. Gọi giám đốc masuwa lên tôi gặp__ Anh nói típ.

-Vâng.

Cô Lyy lập tức nổi máy với giám đốc Masu. 3' sau:

- Chào tổng...

-Anh ngồi đi_ Chưa chờ anh ta nói hết anh đã cướp lời._ Kế hoạch tôi giao anh đã bắt đầu triển khai chưa?

-Dạ rồi. Tôi đang chờ kết quả ah._ Anh ta gật đầu chắc lịch.

-Được rồi anh xuống đi._ Anh mỉm cười.

-Vâng._ Anh ta lui xuống ngay.

Trở lại bên nó:

- Anh đã điều tra được thêm j chưa?_ nó hỏi.

-Thưa cô. Theo thông tin của Aka- gián điệp nằm vùng- tôi đã biết thêm rằng ko chỉ buôn lậu mà công ty “ Crystal” còn buôn bán vũ khí. Thêm vào đó nữa họ đã lấy chì để làm giả vàng và bạc. Ko những thế họ còn giết người để bịt đầu mối về những vụ làm ăn phi pháp của mình._ A ta báo cáo 1 lèo.

-Được rồi. Tốt lắm a cố thu thập thông tin tiếp cho tôi .Nhưng phải thật chính xác nhá_ Nó nháy mắt.

-Vâng. Cô cứ yên tâm. Jone đã làm việc thì rất uy tín._ Anh ta gật đầu mỉm cười.

Nó ko nói j nữa vì nó tin tưởng tài năng của người này. Người này ko thấy nó nói j cũng biết ý đi ra ngoài. Nó nắm chặt tay “tôi sẽ sớm trả thù. Trả tất cả những j mẹ con bà đã làm cho tôi. Hừ”. Đúng lúc đó chuông điện thoại reo lên:

- Aloo!

- Cưng của anh đã ăn chưa?

-Ấy quên mất. Mãi làm việc em quên ăn mất rồi._ Nó lắc lắc đầu.

-Thật là ẩu quá. Anh cũng chưa ăn nữa cơ.Hjhjhj_ Anh cười nói.

-Thế còn chê em. Thôi em đi ăn đây. Bụng nó đnag biểu tình nè.

-Uk. Ngon miệng nhé

-Anh cũng vậy.

“ Rụp” nó cắt máy phi ngay xuống căng-tin công ty ăn cơm.

Hôm sau:

-Trời đây là thật sao? Tôi thật ko giám tin vào mắt mình nữa._ Một nười lắc lắc đầu.

-Tòic ững vậy. Sao họ lại có thể làm ăn trơ tráo như vậy cơ chứ._ Người khác nói.

Cứ như thế mỗi người một câu bàn ra tán vào về chuyện tập đoàn lớn hang đầu Nhật Bản buôn bán, nhập lậu trang sức, quần áo, tất tần tạt về thời trang.

-Chủ tịch làm thế nào đây._ Nhân viên 1 tập đoàn hỏi.

-Còn làm thế nào nữa. Huỷ ngay hợp đồng cho tôi_ Ông ta hét lên_ Hừ đã làm ăn bẩn thỉu còn muốn lồi ta chết cùng hả?

Bên phía tập đoàn “crýtal”:

-Xin chào chúng tôi ở bên tổ giám định. Có người gửi đơn tố cáo tập đoàn làm ăn phi pháp nên chúng tôi đến để kiểm tra._ 1 người nói.

-Mấy người đang nói cái j vậy?_ Giám đốc điều hành hỏi.

-Xin vui long hợp tác_ Anh chàng bên tổ giám định tiếp tục nói.

.....

Bên việt nam:

-Thật là sững sốt mà.__ Sam nhảy lên nói.

- Thật ko ngờ nhà cô lại làm ăn 1 cách bẩn thỉu như vậy đó Linh Đan ah__ Uindy cũng nhảy vô

-Thật là đáng tội chết mà__ Kly cũng bồi vô.

-Đúng. Thật là tội lỗi__ Vic thấy thế cũng nói.

-Thế này thì chỉ có phá sản mà thôi__ Ủy kết luận.

Duy chỉ có hần là im lặng từ đầu tới cuối. Phải chăng đây là do cô vợ bé nhỏ của hần làm ra. Cũng đáng thôi làm ăn phi pháp như thế thì bị vạch vôi là đúng. Á Linh Đan tím mặt hét lên:

- Chúng mày im mồm hết cho taooooooooooooooooo.....

Chương:

- Xin chào bà Jen (thanh vân) bà có thể cho chúng tôi biết những tin tức kia có phải là sự thật ko ah?__ Một cô phóng viên hỏi.

-.....__ Im lặng.

-Đúng vậy bà hãy cho chúng tôi biết đđó có phải là sự thật ko ah?__ Một anh chàng khác lên tiếng vừa nói vừa chìa cái máy thu âm về phía bà ta.

-.....__ Im lặng. Hoàn toàn im lặng. Bà ta ko nói 1 lời nào. Khuôn mặt biểu lộ rất nhiều sắc thái cảm xúc. Cầm giận, điên tiết, muốn giết người.... tất cả đều có.

-Xin mọi người tránh ra__ Mấy tên vệ sĩ ra sức ngăn cản nhưng ko thể địch lại được làn song của các vị phóng viên. Do chen lấn xô đẩy nhau nên họ vướng chân vào nhau và ngã rầm. Một cô phóng viên trẻ tuổi tiện tay quơ quạng lung tung tìm điểm bám nhưng ko ngờ lại lồi theo bà Jen ngã chềnh ềnh ra đó làm bà ta điên người quát âm ỉ lên:

-Lũ khốn kiếp tao sẽ làm cho cả lũ chúng mày xuống gặp diêm vương.

Tất cả đều ngơ ngác. Ko ai có thể ngờ rằng vị chủ tịch của 1 tập đoàn to lớn lại có thể nói ra những từ ngữ mất hình tượng như thế này. Nhanh chóng họ đứng dậy. Cái máy ảnh trên cổ được phát huy hết tác dụng. Tách.. tách... âm thanh của những chiếc máy ảnh phát lên thật vui tai. Cách đó ko xa. Nó cùng anh đang đứng tận hưởng quang cảnh có 1 không 2 này với cây kem trên tay. Sau khi đánh chén xong cây kem của mình. Nó mỉm cười với ông anh trai. Một nụ cười ma quái rồi nhanh tay cướp luôn cây kem của anh ăn ngấu nghiến. Anh chả biết nói j hơn là trưng bộ mặt đáng thương ra đó. Chợt 1 phóng viên la lên:

- Oh. Kia có phải là tổng giám đốc Joo của công ty A&A và cô Sally của DAISY ko?

-Đúng rồi. Nhanh lên.__ Thế là các paparazzi lại chạy nhanh về phía anh em nhà nó. Lúc đó nó vẫn hồn nhiên như cô tiên vừa ăn kem vừa cười với anh.

-Xin chào. Tôi là phóng viên đến từ Cô có thể cho chúng tôi biết người gửi văn kiện đến viện kiểm soát có phải là cô không ah?__ Anh chàng phóng viên xoắn 1 tròng làm nó méo mặt.

Nó méo máo nhìn anh rồi trả lời nhát gừng:

-Đúng là tôi. Nhưng sao tin tức lại lan truyền nhanh thế nhỉ?

-Oh. Vậy cô có thể cho chúng tôi biết vì sao cô lại tố cáo tập đoàn to lớn Crystal ko ah?__ Anh ta tiếp tục tra hỏi.

- Ah vâng tôi làm vậy chỉ là để cho nhân dân có thể yên tâm mua được hàng tốt có chất lượng. Đất nước loại bỏ được những đường dây buôn bán lớn, hạn chế được những việc làm sai trái và 1 phần cũng vì công ty của tôi.

-Vậy cô không sợ bị trả thù sao?

-Cũng sợ chứ. Nhưng vì sợ mà ko làm thì đó ko phải là tôi.__ Nó tự tin nói.

“Mày tự tin lắm sao? Mày ko sợ chết đúng ko? Vậy thì tao sẽ làm ày biến mất vĩnh viễn khỏi thế gian này luôn. Vĩnh viễn.” Người đàn bà với bộ váy đen sang trọng đang đứng đó nhìn nó với một sự căm thù tột cùng. Đám phóng viên cứ dai như đĩa đói bám chặt lấy nó và anh làm cho cả hai cảm thấy nghẹt thở muốn chết. Sức chịu đựng như đã đi quá giới hạn anh không thể nhân nhượng được nữa. Anh nói to, ngữ khí giọng nói mang đầy băng tuyết:

-Chúng tôi ko còn j để nói nữa mong mọi người tránh ra. Không thì đừng có trách.

Đám phóng viên nghe vẻ cũng biết điều. Thấy khuôn mặt anh đã đổi màu xám xịt thì liền biết đường mà tránh sang 2 bên. Lời nói của anh quả thật là rất có uy lực nha. Anh uy nghiêm cầm tay nó tiến thẳng đến chỗ chiếc siêu xe rồi phóng vụt đi. Đám phóng viên đứng ngẩn ngơ nhìn theo làn khói đen. Định bụng quay lại phỏng vấn tiếp bà Jen thì chỗ đó đã thật trống trơn. (ngu thế bà ấy đi từ lâu rồi). Chúng nhìn nhau tiếc hùi hùi rồi từng đoàn 1 kéo nhau ra về (hơi quá).

-Bằng mọi giá phải làm cho con nhóc đó mất mạng nghe chưa?_ Người phụ nữ áo đen nói.

-Bà yên tâm. Thế còn....._ Người đàn ông đeo kính đen, mặc đồ đen, đi giày đen nói chung là tất cả cùng đen đưa tay ra mấy ngón đầu xoa xoa vào nhau ý hỏi tiền.

-Đây. Cầm lấy một nửa. Khi nào xong việc tôi sẽ đưa nốt._ Bà ta vút một cộp tiền dày khoảng mấy nghìn đô la cho người đàn ông áo đen._ Nhớ làm ăn cẩn thận. Nó không chết thì nhà ngươi sẽ phải chết_ Bà ta đưa ánh mắt sắc lạnh của mình nhìn thẳng vào người đàn ông.

-Được thôi. Ngày mai báo chí sẽ đăng tin: “Sally! Cô giám đốc tài ba của công ty DAISY đã lìa đời khi vừa mới ở cái ngưỡng tuổi 18 vì tai nạn giao thông”_ Hắn nói rồi cười đắc trí đi ra.

Bà ta nhếch môi: “số mày cũng chỉ đến thế mà thôi” rồi bật cười hahaha.

Trên xe anh nó cười hoài làm anh cảm thấy nó hơi điên điên. Anh nhíu mày nghĩ ngợi. Một lúc sau anh vỗ tay cái bốp làm nó giật mình thức tỉnh. Xong nó hét lên:

-Cẩn thận.

Anh nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Để tay lại vô lăng rồi liền quẹo ngay tay lái. Kít. Chiếc xe đổ ngay sát vỉa hè. Hú hồn. Sít nữa thì cả hai đi gặp diêm vương rồi. Nó đánh cái bốp vào tay anh:

-Này mạng em quý lắm đấy nhá.

-Em tưởng mỗi mạng em quý thôi hả? Mạng anh còn quý gấp đôi em nè._ Anh cũng ko vừa.

-Hứ._ Nó phụng phịu quay mặt đi.

-Đổi rồi hả?_ Anh quay sang.

-Hứ. Ai thèm đổi với người đứng._ Nó cố làm căng.

-Thế thì thôi vậy. Người đứng đang định mời cô nương đi ăn. Nhưng mà cô nương lại nói như vậy thì thôi luôn nghen._ Anh quay mặt đi chỗ khác_ Nghe nói có nhà hàng shushi mới mở. Rất đông khách. Chắc ngon lắm đây phải đi ăn mới được_ Nói xong anh còn ực 1 cái làm nó thêm muốn rõ rãi.

-Ăn hả? Được thôi chúng ta đi nào. _ Nó vui vẻ bắt anh lái xe.

Anh chỉ cười. Cô em gái của anh đúng là dễ dụ thật. Anh liền phi ngay đến nhà hàng mới đó. Để xe bên đường. Hai anh em dắt tay nhau sang. Thật đúng là đẹp hết chỗ chê. Phong cảnh đẹp mắt thế này không biết thức ăn sẽ ra sao đây. Không để cái đầu phải suy nghĩ nhiều. Nó lập tức nắm tay anh lôi vào. Chọn 1 cái bàn gỗ gần chỗ cửa sổ. Nó và anh ngồi xuống. Cả hai ngồi đúng phong cách Nhật Bản. Anh thì ngồi kiểu khoanh chân còn nó thì phải ngồi kiểu quỳ. Hừ. Ai cũng ngồi thế chả nhẽ nó lại ngồi xồm ah? Thế thì mất mặt lắm.

-Xin hoan nghênh quý khách đến với nhà hàng chúng tôi. Xin mời quý khách chọn món ah__ Một cô phục vụ người Nhật mặc bộ kimono ra chào hỏi.

-Ukm. __ Nó cầm quyển menu lên__ Cho tôi món này, món này, món này, món này và món này nữa.

-Vâng. Quý khách chờ một chút. Sẽ có ngay ah__ Nói rồi cô ta duyên dáng quay đi

-Ăn được hết không?__ Anh hỏi.

-Anh sợ tốn tiền hả?__ Nó vênh mặt thách thức.

-Tất nhiên là không. Dù em có muốn ăn cả cái nhà hàng này thì anh cũng đủ tiền chả. Vì thế em cứ việc ăn thôi. Không cần lo vấn đề tài chính đâu.

-Vậy thì ok. Ăn nào__ Nó nói rồi bắt đầu ăn.

Anh cũng ăn nhưng không nhiều bằng nó. Anh ăn 1 thì nó đã ăn được 10 rồi. Sức công phá thật là lớn quá a. Cứ thế không lâu sau bàn ăn đã được dọn sạch sẽ. Nó ngồi xoa xoa cái bụng đang căng tròn vì lo của mình. Còn anh thì lại ngồi nhìn em gái chăm chú. Nó cảm thấy nhột nhột. Quay lên thì lại bất gặp phải ánh mắt ưu thương của anh. Nó liền lè lưỡi rồi đứng dậy chạy đi. Anh cũng đứng dậy rút ví thanh toán rồi đi theo nó.

Lúc ra đến ngoài, anh thấy nó đã sang được nửa đường. Bỗng từ đâu 1 chiếc xe con màu đen lao đến với tốc độ nhanh. Anh liền hét lên:

-Sally. Coi chừng.

Rồi chạy thật nhanh đến đẩy nhanh nó ra. Chiếc xe tông vào anh không quá mạnh nhưng cũng đủ làm anh bất tỉnh. Người anh văng ra xa đầu đập xuống đường. Máu từ trán anh bắt đầu chảy ra. Nó chết sững. Chiếc xe đen như vẫn chưa thoả mãn được với mục tiêu đề ra. Rất nhanh lùi ngay chiếc xe ; ại hòng cán được cả hai anh em. Nó nhanh mắt hiểu ra ngay được ý đồ của đối phương. Liền chạy đến bên anh rồi ôm chặt anh và lẩn mấy vòng. Người xem bắt đầu đổ đến. Chiếc xe con sợ bị phát hiện liền nhanh chóng chạy vút đi. Nó ôm ngay lấy anh ngồi bật dậy hét lớn: “Anh”. Tiếng hét thê lương của nó tan vào tiếng còi hú của xe cấp cứu. Nắm chặt tay. Nó nhủ thầm nhất định sẽ tìm ra kẻ cố tình hại chết nó.

- Điều tra ngay hộ tôi chủ chiếc xe mang biển số.....3492.....

Chương:

Trên chiếc xe cấp cứu nó không rời tay anh một giây một phút nào. Đôi mắt đầm nước cứ nhìn anh mãi không thôi. Trời vẫn xanh mà sao trong lòng lại cảm thấy đau đớn thế này. Đây có phải là do ông trời trừng phạt nó không? Chỉ là làm việc tốt thôi mà. Cuối cùng chiếc xe cấp cứu cũng đỗ xích trước cổng bệnh viện. Các y bác sĩ nhanh chóng đỡ anh từ trên cáng xe xuống. Chiếc xe nhanh chóng được đẩy đi. Dọc hành lang, tất cả các bệnh nhân và y tá nữ đều đứng lại ngẩn ngơ nhìn chiếc xe màu trắng chuyển động dần về phía cái phòng có ba chữ: “ phòng cấp cứu”. Phải chăng họ thấy thương cảm cho chàng trai có khuôn mặt baby. Nó không để ý đến xung quanh. Thẩn thờ, ngồi phịch xuống chiếc ghế gần đó. Nó bắt đầu suy nghĩ kẻ muốn hại nó là ai. Cùng lúc đó:

- Sao? Thất bại ư? Có cái chuyện nhỏ như con kiến thế mà cũng không làm được. Hừ. Như đã nói. Nó không chết thì nhà người... sẽ-phải-chết.__ Người đàn bà với bộ đồ đen tàn nhẫn nói. Rồi ngay lập tức đập máy.

Lúc sau lấy chiếc điện thoại đen ra gọi cho ai đó nói đúng bảy từ rồi cũng đập máy luôn:

-Xử nó đi. Nhớ phải sạch sẽ.

Vị bác sĩ trẻ bước ra. Khuôn mặt bơ phờ sau ca phẫu thuật gần 3 tiếng. Anh ngẩng mặt nhìn cô bé đang cúi đầu ngồi ở hàng ghế xanh kia. Đường như quá nhập tâm vào việc j đó mà cô không biết có ai đó đến gần mình. Anh bác sĩ nói:

- Cô gái! Xin yên tâm. Ca phẫu thuật rất thành công.

Lúc này nó ms ngẩng đầu lên. Đôi mắt đỏ vẫn còn vương vài giọt nước. Nó gật đầu không nói lên lời.

-Chúng tôi sẽ chuyển bệnh nhân sang phòng đặc biệt. Sau 1 tiếng nữa cô có thể vào thăm__ Nói xong vị bác sĩ quay đầu bước đi. Tiếng nói của cô gái nhỏ rất nhẹ bay đến tai anh:

- Cảm ơn!

Thế là nó lê đôi chân nặng trĩu đến trước cửa phòng đặc biệt. Xong một bong đèn 200V loé lên trong đầu nó “ ko thể để anh nhìn thấy bộ dạng thê thảm thế này được”. Rồi lại quay ngời bước từng bước nặng nề đến nhà vệ sinh. Tạt nước vào mặt nó cảm thấy rất dễ chịu. Bất giác bàn tay nắm chặt lại. “ Nhất định phải tìm ra”.

Cùng lúc đó:

-Chúng mày giết tao?__ Tên mặt sẹo sợ hãi hỏi.

- Đúng.__ Tên đầu đàn nói. Tay cầm con dao__ “ Phập”

- Á...á__ Kẻ xấu số hét lên. Tiếng hét như vang trời lở đất. Bỗng bàn tay hắn đã đứt ra. Máu chảy. Đầy bàn tay người đàn ông. Một số giọt bắn lên áo ông __ Lũ khốn.

-.....__ Người đàn ông mặc đồ đen không nói j. Chỉ từ từ rút cây súng Tokarev. Một loại súng phổ biến ở nước Nga. Nhích môi và nhắm thẳng đầu tên mặt sẹo. “Đoàng”. Viên đạn ghim ở ngay giữa trán. Máu phụt ra. Từng dòng xối xả tuôn xuống. Tên mặt sẹo mắt mở to. Tay chống xuống bãi cỏ. Vậy là hắn đã chết ngời.__ Đứng trách tao.

-Dọn sạch sẽ đi. Nhớ đừng sơ hở j.__ Người đàn ông vút cây súng xuống trước tên mặt sẹo. Căn dặn lũ đàn em rồi khoan thai bước đi. Từ trog túi quần ông ta, rơi ra 1 chiếc dây chuyền bằng bạc.

-Đốt nó thôi__ Lũ đàn em bảo nhau. Rồi cầm lấy can dầu đổ xung quanh kẻ xấu số.

“ Tách” ngọn lửa xanh nhanh chóng được bật lên. “ Phừng” và rồi lan toả. Kẻ xấu số bắt đầu cháy thui. Mùi thịt người cháy thật kinh tởm. Khét lẹt bay loạn trong không khí. Mấy tên đàn em nhanh chóng lùi ra xa. Một số đứa không chịu được nôn thốc nôn tháo. Những kẻ có sức chịu đựng cao thì chỉ đưa tay lên bịt mũi. Một lúc sau, tất cả đã thành than. Chúng mới yên tâm mà rời khỏi đây đi về. Trong bóng tối, chiếc dây chuyền loé sáng. Nằm trog cùng với đồng tro tàn. Gió bỗng đến, mùi do bay lên. Loạn xoạn, tứ tung, không rõ phương hướng. Mùi cháy khét cũng theo thể mà bay đi. Những con quạ đen thì nhau đáp xuống. Kêu lên những tiếng rợn người. Chiếc vòng cổ gần như bị che lấp hoàn toàn bằng bụi than. Cách đó không xa bàn tay với chiếc nhẫn cũng nằm trog tro. Hình như lũ đàn em đã không để ý đến.

-Nhanh lên!__ Tiếng một người con trai.

-Mùi gì kinh quá vậy sếp__ Một tên đồng đội đưa tay lên bịt mũi.

-Sao không khí ở đây u ám quá vậy trời. Lại còn thấy cả mùi máu tanh nữa chứ.__ Tên này sợ hãi. Răng đánh lập cập vào nhau. Dẫm phải thứ j đó. Hắn cúi xuống. Một chiếc đầu lâu__ A’... Mẹ ơi...__ Hắn sợ quá hét toáng lên.

-Bình tĩnh. Là lũ quạ. Đây cũng chỉ là chiếc đầu con thú nào đó. Không cần sợ__ Người sếp ra sức trấn an.

-Sếp... sếp..__ Tên đồng đội nói không ra lời.

-Chuyện j vậy__ Tên sếp nhú mày.

-Bàn tay__ Tên đồng đội tay chỉ chỉ về phía chiếc bàn tay cùng chiếc nhẫn.

-Có lẽ hắn đã chết__ Sếp phán một câu rồi giắt khẩu súng vào ngang hông. Cầm lấy chiếc túi tên đồng đội đưa rồi cho bàn tay vào đó.__ Tìm xem còn có thứ j khác không? Rất có thể bọn chúng sẽ làm rơi rớt thứ j đó__ Sếp quay lại ra lệnh. Hai tên kia lập tức làm ngay.

Một lúc sau, hai tên quay lại với cái mặt lấm lem. Nhìn sếp lắc đầu. Anh chàng sếp bắt lực thở dài cuối cùng ừng phải thốt lên: “ vậy chúng ta về”. Hai tên kia hí hửng vì đã thoát được khỏi cái nơi khỉ ho cò

gậy này vui mừng ra sức gật đầu. Sếp bước đi. “ keng” chiếc dây chuyền va vào hòn đá, Sếp nghi ngờ. Cúi xuống. Nhặt lên. Tay bắt đầu sờ đến chỗ hình tròn. Bật laptop.....

- Được. Các người làm tốt lắm. Tiền thưởng đây, cầm đi_ Người đàn bà với cái áo đen nói. Tay thấy cộp tiền dày về phía người đàn ông.

- Bà chủ có j cần cần dặn nữa không_ Tiếng người đàn ông vang lên.

- Có. Hãy giết chết nó. Việc mà kẻ n-g-u kia không làm được_ Bà ta mỉm cười. Một nụ cười gai tận sống lưng.

- Xin tuân lệnh._ Nói xong ông ta đứng lên. Quay đầu bước ra phía cửa.

Lập tức cầm chiếc điện thoại lên. Bà ta gọi cho cô con gái:

- Linh Đan! Con yên tâm. Nó sắp chết rồi. Sẽ không còn ai cản đường con nữa đâu....

Đã sáng rồi mà anh vẫn chưa tỉnh lại. Nó ngồi đấy khuôn mặt buồn trông đến thảm thương. “ Anh sẽ không sao mà. Phải không?” nó cứ hỏi anh như vậy suốt cả đêm hôm qua. Mắt nó thâm quầng do không ngủ. Một giọt nước mắt lại rơi ra. Nó nhanh tay dụi đi. Nhớ lúc anh tỉnh lại thấy nó khóc thì làm sao. Nó khẽ đặt bàn tay anh xuống. Đứng lên đi vào nhà tắm. Cần tỉnh táo 1 chút. Lúc quay ra tay anh bắt đầu động đậy. Nó vui mừng chạy ra tìm bác sĩ.

-Bác sĩ! Bác sĩ.

-Có chuyện j vậy?_ Vị bác sĩ trẻ hôm qua xuất hiện

-Anh ấy đã tỉnh lại rồi anh mau vào xem đi_ Nó vui mừng cười toe toét nói.

Vị bác sĩ ko nói j gật đầu đi vào. Lúc sau khi kiểm tra kĩ càng anh quay qua nói với nó:

-Bệnh nhân ko có vấn đề j. Nghỉ ngơi thêm 1 vài ngày nữa là có thể xuất viện.

-Vâng cảm ơn bác sĩ._ Nó cúi đầu.

-Không có j đó là trách nhiệm của chúng tôi._ Anh mỉm cười rồi đi ra.

Nó tiến anh ra tận cửa. Xong quay lại đi nhanh đến giường bệnh. Ôm chầm lấy anh.

-Này cô! Không wen biết sao dám ôm tôi?_ Anh ghêch mặt hỏi.

-Xưa rồi anh ơi! Đừng có diễn 3 cái trò mất trí đó nữa. Em đọc truyện chán rồi_ Nó vẫn ko bỏ anh ra mà nói bằng cái giọng chán nản.

-Tôi ko biết cô_ Anh vẫn rần giọng nói.

-Thật ko biết?_ Lần này nó đã ngồi dậy.

-Thật_ Anh gật gật cái đầu.

-Được. Vậy để tôi đj gọi bác sĩ.

Nó bình thần đứng dậy. Nhưng vừa đi được vài bước thì đã có bàn tay giữ nó lại. Biết ngay mà anh chỉ thịch trrêu nó thôi. Nó quay lại lườm anh 1 cái rách áo. Anh chỉ toe toét cười. Nó hếch mũi:

- Bỏ tay ra em đi mua cháo nào. Chắc anh cũng đói lắm rồi nhỉ?

Anh gật gật cái đầu bỏ tay nó ra. Nó hừ nhẹ 1 cái rồi nói:

- Đây bảo bỏ cái là bỏ luôn. Anh coi trọng đồ ăn còn hơn cả em. Thôi bé ngoan nằm yên nhé. Chị đi mua thức ăn.

Anh nhúu mày thốt ra câu:

- Em thật là hư ah.

Nó không nói j lè lười lêu anh rồi chạy ra.

-Nhớ trông chừng cẩn thận. Không đc cho bất cứ ai vào. Nếu là y tá thì phải có 1 người theo sau nghe ko?

Tên vệ sĩ gật đầu nó ms yên tâm bước đi. Kể từ sự việc hôm qua. Nó đã gọi mấy người vệ sĩ đến để canh anh. An toàn vẫn là trên hết.. Nó cần giải quyết nhanh chuyện này. Trở về Việt Nam vẫn là an toàn nhất. Nghĩ vậy bước chân nó vô thức đi nhanh hơn. Xuống tầng tin bệnh viện. Nó tranh thủ làm suất cơm. Nhịn từ tôis hwa cũng hơi đói rồi. Phải bổ sung năng lượng thôi. Có thực ms vực được đạo mà

- Cho tôi xuất cháo ngao. Xin gửi tiền.

Cầm cái cà men cháo. Nó bước đi. Đầu ngã rẽ thấy có hai kẻ khả nghi. Nó nhú mày. Bị phát hiện hai kẻ kia liền chạy đi. Nó chạy theo. Ra sân sau của viện. Không thấy chúng đâu. Nó ngo quanh. Bất chợt một chiếc khăn chụp vào mặt nó. Cà men cháo rơi xuống bắn tung toé. Nó huych cùi trở về phía sau thoát khỏi cái khăn:

- Các người là ai?

Tên đầu sỏ im lặng. Giơ tay phất 1 cái. Tụi đàn em hiểu ý xông lên. Nó cũng tiếp trận. Sau 1 phút sơ hở. Nó bị 1 tên chụp lên thuốc mớ. Mí mắt nặng trĩu thế là nó ngất xỉu.

-Đưa nó đi. Nhanh lên kẻo bị phát hiện.

Tên đầu sỏ ra lệnh. Lũ đàn em lập tức xâu vào đưa nó lên xe. Ở cách đó không xa trên cây nhãn của bệnh viện. 1 cô gái cầm quả chuối lập tức nhét nốt miếng còn lại vào miệng rồi nhảy xuống. Trông cô chả khác j con khỉ. Chạy theo lũ kia cô lập tức lên chiếc xe màu vàng chói và bám theo chúng.

-Đã bị phát hiện._ Cô cười thích thú.

*** Lại một nhân vật ms xuất hiện. Các mem đoán thử xem đó là ai nhé.

Chương:

- Lên nhanh! Mất dấu chúng ta đạp chết mi đấy_ Đại tỉ khỉ-chuối nói với tên cũng giống khỉ ở bên cạnh.

-Từ từ nào. Bà cứ thế là ông chề đấy._ Tên giống khỉ nhả răng cười bật lại.

-Này thì ông chề_ Bà chị khỉ- chuối ko biết kiếm đâu ra quả chày phang thẳng vào đầu tên giống khỉ kia ko thương tiếc. Xong lại hồn nhiên bật nhạc lên. Vừa lái vừa hát lại còn rung đùi nhìn rất là hề. Khiến cho người đi đường tưởng hai người này bị điên.

Mẹ mua em con heo đất. I' o I' o

Mẹ mua em con heo đất í ò í o

Ngày hôm nay em vui lắm,

Cầm heo trên tay em ngắm

í ò í o

Làm sao cho heo mau lớn,

Làm sao cho heo mau lớn,

í o í ò

Tên giống khỉ vừa tỉnh được chút lại lăn ra bất tỉnh nhân sự. Bà chị khỉ chuối này rất thích chơi nổi. Lớn to rồi còn đi hát bài hát của các bé. Thật là không chịu nổi. Chiếc xe đen đằng trước cứ đi mà không hề nghĩ ngờ rằng đằng sau có kẻ bám đuôi. Chúng rẽ vào một cái ngõ nhỏ nhiều cây. Có vẻ đây là đường dẫn vào rừng. Chiếc xe đằng sau cũng thế mà đi theo nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định để không bị phát hiện. Tên khỉ đã tỉnh. Hấn lập tức liên lạc với lũ đàn em. Phải ra tay nhanh kẻo không kịp mất. Chiếc xe kia lại tiếp tục rẽ tiếp. Thật là nghèo nàn quá đi mất. Bà cô khỉ chuối nhả mặt nhú mày thắc mắc với tên ngồi cạnh:

-Sao lũ bắt cóc cứ thích đưa con tin vào đây thế nhỉ? Vào đây chỉ tổ muối đốt với rắn cắn. Hix__ Bà chị vừa nói vừa đập muỗi bôm bốp.

-Hehe. Chị đã nghe món muối rang chưa?__ Tên khỉ hỏi. Bà chị này lập tức lắc đầu.__ Trời! Đây là món đặc sản đó. Chị cứ đập nhiều vào xong để vào đây nè.__ Hắn giơ chiếc túi ra__ Chốc vè bảo đầu bếp họ làm cho. Ngon tuyệt vời luôn.

-Thật hả?__ Bà chị quay sang hỏi.

-Thật. ăn xong bảo đảm chị cứ phải gọi là chết mê chết mệt đi__ Hắn quay sang gạt đầu lia lịa. Mắt lại còn ánh lên vẻ thêm thuồng.

-Bốp.... Đưa cái túi đây__ Hắn lập tức giơ cái túi ra hứng__ Để về chị rang cho nhóc ăn nhá.__ Xong cầm cái túi ập luôn vào đầu tên nè.__ Dám lừa bốn cô nương. Có vẻ nhà người chán sống rồi.

“Hix. Cứ ngỡ lừa được bả mà lại bị bà lật tẩy.” Tên này nghĩ thầm mặt vẫn còn nhăn nhăn. Bà chị này quả là cao thủ a. Sau một hồi lượn ra lượn vào, rồi đập muỗi bắt ruồi. Cuối cùng chiếc xe kia cũng dừng lại trước một căn nhà hoang trông có vẻ rất sang trọng.

-Lôi nó xuống__ Tên mặc đồ đen ra lệnh.

Bọn kia lập tức mở cốp xe. Lôi ra 1 cái bao tải đen. Hừ. Cái lũ *****. Dám cho chị í nằm ở cốp xe. Một thằng nhìn trông to con cầm cái bao vác lên vai. Nhìn hắn vác rất nhẹ nhàng. Hai tên còn lại một tên đi trước một tên đi sau. Ngó trước ngó sau. Ngó đông ngó tây, ngó phải ngó trái để đảm bảo ko có người. (Đúng là lũ ngu. Người ta theo dõi từ lâu rồi mà ko biết. Ngu hết sảy). Xong chúng khoan thai mở cửa bước vào. Mấy tên trông cửa cũng cười hì hì vì độ ngu của chúng.

-Đại ca. Con nhỏ đây.

-Được rồi. Cột nó vào cái ghế kia.__ Tên đại ca ra lệnh__ Bà chủ! Xin mời.__ Xog đưa tay ra mời người đàn bà mặc bộ đồ màu huyết dụ.

-Mấy người làm tốt lắm. Xog vụ này ta sẽ trọng thưởng.__ Bà ta nhếch môi nói.

-Cảm ơn bà chủ__ Bọn kia lập tức cúi đầu.

Bà ta ko nói j chỉ phẩy phẩy tay. Lập tức lũ đàn em hiểu ý lui ra. Bên trong chỉ còn mấy tên chỉ huy cấp cao cùng bà ta và tên đại ca.

-Bà Jen. Con nhỏ chưa tỉnh có cần.....__ Tên đại ca chưa nói hết đã bị bà ta chặn họng.

-Không cần. Cứ để têk. Ta muốn cho nó sống lâu hơn một chút.__ Rồi bà ta ngồi nhìn chăm chăm vào nó với ánh mắt đầy lửa.

-Có ai ngoài đây ko?__ Anh gọi.

-Thưa tổng giám đốc. Có chuyện j ko ah?__ Tên vệ sĩ mở cửa bước vào. Cúi đầu hỏi.

-Sally đâu. Sao con bé đi mua cháo mà mãi chưa thấy về têk?__ Anh cau mày hỏi.

-Dạ. Chúng tôi cũng không rõ. Vừa nãy cô ấy có dặn chúng tôi chăm nom anh cẩn thận xog đj mãi mà chưa thấy về.__ Tên vệ sĩ lắc đầu.

-Được rồi. Anh cho người đi tìm con bé xem.

-Vâng.__ Tên vệ sĩ lui ra.__ 2 cậu đj tìm cô Sally ngay__ Rồi ra lệnh cho 2 người ở đấy.

2 tên vệ sĩ kia gạt đầu lập tức chạy đi tìm nó. Còn anh, anh cảm thấy trong lòng nôn nao ko yên. Anh sợ lại có chuyện j xảy ra với nó. Bà ta chắc chắn sẽ không tha cho con bé đâu. Đã rat ay một lần mà ko chết thì chắc chắn sẽ có lần thứ 2. Anh cứ mãi suy nghĩ mà không hề biết bên ngoài đang có cuộc đối co xảy ra.

- Tôi là bạn của cô Sally và anh Joo. Anh hãy cho tôi vào đi.__ Người kia nói.

- Tuyệt đối không được. Cô Sally đã đi vắng rồi. __ Anh vệ sĩ vẫn kiên quyết.

- Hừ. Joo. Tôi Alex này. Bảo họ cho tôi vào đi._ Thuyết phục mãi ko được anh ta bực mình hét lên.

Lúc này anh mới thoát ra khỏi dòng suy nghĩ. Biết được là Alex anh nóng lòng bảo vệ vệ sĩ:

-Cho cậu ây vào đi. Mastuda.

-Vâng. Mời vào_ Người vệ sĩ tên Mastuda mở cửa mời cậu ta vào.

-Hừ. Joo sao cậu thuê vệ sĩ khó tính vậy?_ Anh ta lập tức cần nhân.

-Không phải là khó tính mà là cẩn thận._ Anh cười_ Thế nào rồi đã tìm ra chưa?

-Hắn... đã chết. Mình có gọi điện thông báo cho sally nhưng cô ấy lại tắt máy._ Anh ta trả lời

-Chết sao????????????????????

Sau một hồi bất tỉnh cuối cùng nó đã tỉnh dậy. Định vận động chân tay một chút thì bỗng thấy tay mình đã bị trói. Nó hốt hoảng lắc lắc cái đầu cho tỉnh táo rồi ngó nhìn xung quanh. Tối om. Không có ánh sáng là tình trạng bên trong của căn phòng. Bà ta nhìn thấy những hành động này của nó thì nhếch mép cười đều.

-Tên k-hổ-n n-ạ-n nào dám trói bổn cô nương. Thả ta ra ngay. Ta mà thoát được ra thì mi chỉ có nước ngồi tù gặm cám thôi nghe chưa hả? Thả ta ra_ Nó ra sức hét hò giãy dụa nhưng vô ích. Bọn này trói chặt quá.

-Này! Cô em! Sắp chết rồi mà sao vẫn còn to mồm thế?_ Một tên bước ra vuốt vuốt má nó.

-Biến đi tên thối tha. Cái đồ hôi như chuột. Chán như con gián. Ngu như con milu. Lù dù như con gà mắc dịch... Nói chung là biến đi_ Nó vừa **** vừa né tránh cái bàn tay hôi như cú của tên này.

-Ah' àh con khốn. Dám **** ông. Này thì **** này. _ Hắn tức máu tát cho nó 2 cái.

Máu từ mồm trào ra do tên này tát quá mạnh. Nó cười nhạt rồi phụt. Nó nhổ ngay cái đám nước bọt dính máu vào mặt hắn. Tên này đang định đánh thêm nó mấy cái thì một giọng nói lạnh như băng vang lên:

- Đủ rồi.

-Vâng thưa bà chủ_ Xog hắn lui xuống.

Đèn được bật lên. Nó nhìn người phía trước. Nghe giọng nói nó đã đoán được là bà ta. Nhưng nhìn mặt thì vẫn chắc chắn hơn. Nó cười lạnh lung nhìn bà ta. Má trái bắt đầu sưng lên, tấy đỏ, rất kinh khủng. Nó thầm **** tên ác ôn.

-Thế nào mà y ko ngờ là tao hả?_ Bà ta tiến lại gần nó hỏi.

-Có j mà không với chả có._ Nó lạnh giọng nói. Tay đang chà đi chà lại sợi dây thừng vào chiếc đinh ms phát hiện đk. Mọi hành động đều rất nhẹ nhàng. Rất may cho nó là bọn vệ sĩ đều tập trung đứng ở phía sau bà ta.

-Hừ. Mà y vẫn còn mạnh mẽ nhỉ? Nhưng thôi t ko them chấp với kẻ sắp chết. Mà y có muốn hỏi tao điều j trước khi chết ko?_ Bà ta cười khà ồ nói.

-Ồh. Rất nhiều._ Chiếc dây thừng đã bắt đầu đứt ra vài sợi_ Có phải bà đã.....

-Oh. Những vụ đó sao? Đúng vậy tao đã buôn lậu, đã giết người để bịt đầu mối , đã làm những vụ làm ăn phi pháp. Mới đây tao đã giết một kẻ ngu chỉ vì nó không giết được mày. Mà lại dám phải thẳng anh trai mày. Mày đã nghe rõ chưa?_ Bà ta hét lên rồi bóp chặt cằm nó.

Đau đớn. Đau muốn ứa nước mắt nhưng nó vẫn cười khinh bỉ. Tay xoay xoay cái nút ở cạnh chiếc đồng hồ. Thế là cuộc nói chuyện này đã đc ghi âm.

-Mày còn cười được sao? Chúng mày đánh nó cho t._ Bà ta bỏ tay ra khỏi cằm nó rồi bước về ngồi trên chiếc ghế xem kịch.

Bên ngoài:

-Trời ơi! Con nhóc sắp bị đánh lia. Chúng nó đã đến chưa?

-Rồi chị hai. Bọn nó đang đột nhập vào đây n.....

-Bốp. Ái con muỗi chết tiệt

-Nhỏ mồm thôi_ Tên khỉ lập tức lấy tay bịt mồm bà chị lại.

Thế là nó đã đi Nhật đc 1 tháng. Hấn ở nhà nhớ nhung mong chờ. Bao lần gọi cho nó mà nó không nghe làm hấn khổ sở biết bao. “ Chắc là vợ bận việc thôi thông cảm vậy” hấn đã phải duy trì cái ý nghĩ đấy suốt 1 tháng qua. Đọc báo thấy những việc nó làm hấn thấy thật là hãnh diện. Bây giờ ngồi đây hấn lại bắt đầu nhớ về nó. Cầm khung ảnh hai đứa chụp chung lên hấn vuốt ve mặt nó. Cô vợ của hấn ko biết có gầy đi tí nào ko? Nếu nó mà gầy thì hấn xót xa lắm. Điện thoại chợt rung. Hấn giật mình làm rơi khung ảnh xuống đất. Khung ảnh vỡ tan. Mặt nó bị miếng kính làm cho trầy xước. Mắt giật giật dự cảm cho hấn thấy có chuyện chẳng lành. Hấn bắt máy. Là Sam.

-Alo.

-Bảo ak. Dây chuyền 3 của tôi với Sally bị đứt. Tôi nghĩ có chuyện chẳng lành với Ngọc rồi. Tôi vừa gọi thì số của nó cũng thuê bao._ Sam nói giọng lo lắng.

-Sao? Bức ảnh chụp chung của chúng tôi cũng vừa bị vỡ. Liều....._ Hấn ko dám nói nốt ra.

-Tôi nghĩ chúng ta phải lập tức sang đó ngay.

-Được. Mọi người chuẩn bị đi tôi sẽ đặt vé máy bay.

Nói xong hấn cúp máy. Gọi ngay cho bác quản gia bảo đặt ngay 5 vé sang Nhật. Xog lập tức chuẩn bị để ra sân bay.

23. Chương 23

Một tên to con cầm cái roi quật tới tấp vào người nó. Nó cắn răng, không la hét ko khóc lóc. Nó phải chịu, không thể khóc trước mặt lũ này được. Tên kia thấy nó chịu đựng ko nói j thì tưởng nó ko biết đau liền ra sức quật mạnh vào người nó. Máu bắt đầu thấm đẫm chiếc áo sơ mi trắng. Không thể chịu được nữa. Nó đã ngất.

-Nước_ Bà ta ra lệnh. Lũ đàn em lập tức mang thau nước ra. Bà ta cầm chậu nước hắt vào mặt nó. Nó tỉnh lại. Xót quá. Máu cứ chảy ra. Mà nó lại bị bệnh thiếu máu. Mất nhiều máu thế này làm sao nó chịu được đây._ Sức chịu đựng của mày cũng cao quá nhỉ?_ Bà ta mĩa mai_ Nếu sát muối vào thì sẽ ra sao đây. Haha.

-Bà giết tôi đi_ Nó thều thào.

-Nếu tao giết mày thì có lợi ày quá. Haha. Phải đùa giỡn mày thì ms vui chứ. Haha_ Bà ta cười khà ố._ Mang muối ra đây.

Cầm trên tay gói muối bà ta tiến lại gần nó. Đổ chút muối ra tay bà ta chuẩn bị sát lên vết thương của nó. Sắp được rồi, sợi dây thừng sắp đứt ra rồi, cố gắng tí nữa thôi.

-Hừ. Nếu mày cầu xin thì tao sẽ ày được chết toàn thân nếu không thì....

-Phụt..._ Một bãi nước bọt đc đáp xuống mặt bà ta_ Ko bao jờ.

-Mày. Được thôi_ Bà ta đã nóng máu._ Chúng mày.....

Bụp... rầm.._ Tiếng động bên ngoài cắt ngang giọng nói bà ta.

-Có chuyện j vậy? Một đứa ra xem sao._ Tên đại ca ra lệnh.

“rầm” cánh cửa mở tung trước khi tên đàn em kịp xông ra. Bà chị cùng tên khỉ vàng hiên ngang bước vào. Cùng lúc đó anh và Alex cùng mấy tên đàn em cũng bước vào. Nhìn thấy vậy bà ta lập tức rút ngay con dao ở trên bàn chạy về phía nó. Kề dao vào cổ nó bà ta nói:

-Nếu chúng mày lại gần. Tao... sẽ giết nó

-Thả em gái tôi ra ngay. Nếu bà giám động đến thêm một sợi tóc nào của em gái tôi thì bà phải chết.__ Anh hét lên.

-Haha. Mày ko thấy là nó đã tàn tệt lắm rồi sao?

-Anh.....__ Nó yếu ớt nói.__ Cứ xông vào đi. Ko cần phải lo cho em.

-Mày im mồm__ Bà ta cửa một đường vào cổ nó cảnh cáo.

Anh nhìn nó xót thương. Không ngờ đứa em gái của anh lại bị hành hạ ra nông nỗi này. Anh nhìn bà ta bằng ánh mắt căm thù. Lửa giận đã tăng lên ngàn ngút.

-Này bà già.... bắt lấy__ Bà chị khỉ chuối hét lên rồi quăng con chuột giả về phía bà ta.

Nó hiểu dc ý đồ của bà chị đó liền nhân lúc bà ta sơ hở cầm con dao bẻ ngoặt ra. Xong chạy về phía anh. Anh lập tức ôm lấy nó. Thấy nó đã thoát. Bên anh bèn xông lên. Thế là hai bên đánh nhau loạn xạ. Lũ xã hội đen kia lòi hết kiếm, dao rồi gậy gộc ra. Hai bên xáp lá cà. Anh cùng alex bảo vệ nó. Lúc này thật hỗn loạn. Một tên thấy chỗ anh có sơ hở liền cầm con dao định đâm anh. Nó nhìn thấy nhưng ko đủ sức hét lên nữa rồi. Nó quay người và đỡ chận nhát dao. Con dao đâm sâu vào bụng nó. Anh hét lên. Nó mỉm cười nhìn anh.

-Anh ko sao là tốt rồi.__ Thế là nó ngất lịm.

hương:

” 1’ o 1’ o”. Xe cảnh sát và xe cứu thương đến cùng 1 lúc. Bà Jen và lũ xã hội đen đều bị còng tay lòi về sở cảnh sát. Bà Jen như lên cơn điên hò hét ầm ĩ rồi cười man rợ:

-Hahaha.. Cuối cùng tao đã giết được mày...hahaha.

Anh và mọi người cảm phần nhìn bà ta rồi nhanh chóng đưa nó lên cáng xe cấp cứu. Chiếc xe rời đi. Trên xe có tất cả 4 người: nó- một người yếu ớt khuôn mặt trắng bệch, nhìn rất mỏng manh dễ vỡ và cần được bảo vệ. Anh- một người đem khuôn mặt u uất , buồn sầu. Chị- một người nhí nhảnh nhưng hiện giờ đang rất hoang mang cùng đôi mắt buồn. Một cô y tá đang cố gắng sơ cứu để giữ lại mạng sống cho cô gái bé nhỏ. Chiếc bình hô hấp gắn chặt trên mặt nó. Những tiếng thở khó nhọc. Tất cả đều lo lắng, tất cả đều sợ hãi. Duy chỉ có cô gái đang nằm đó là nở một nụ cười thanh thản trông rất mãn nguyện. Anh nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của cô áp lên má mình. Miệng khẽ lầm bầm những câu nói nhỏ.

Cô gái bên cạnh anh tay bịt chặt miệng, mắt tuôn ra những dòng lệ trong suốt. Cô tự trách mình tại sao lại vào quá muộn để nó phải chịu những ám ức này... Anh dường như ko để ý đến cô gái bên cạnh, chỉ cầm chặt lấy tay nó. Miệng vẫn khẽ lầm nhảm. Nghe ra đây là một bài hát. Một bài hát quen thuộc của anh và nó. Phải chăng anh đã nhớ ra điều j?

Chiếc xe cấp cứu dừng lại. Đội ngũ các bác sĩ và y tá đã đứng chờ sẵn. Họ nhanh chóng đưa cô gái nhỏ kia vào phòng cấp cứu. Chiếc cửa phòng cấp cứu đóng lại. Anh bắt lực đứng dựa ở đó. Dòng lệ trong suốt chảy dài trên má anh. Thầm cầu nguyện rồi anh khụy xuống. Cô gái kia nhanh nhẹn chạy đến ôm anh vào lòng. Để nước mắt anh thấm đẫm trên bờ vai mình. Một lúc sau cô nhẹ nhàng diu anh dậy để anh ngồi lên chiếc ghế xanh. Mọi người đã tụ tập đông đủ. Họ đều đang mong chờ tin tốt lành từ vị bác sĩ. Chợt chiếc điện thoại trong túi áo anh rung lên với nhạc chuông quen thuộc “Wound”. Đó chính là chiếc điện thoại của nó. Anh mặc kệ anh ko nghe. Chiếc điện thoại vẫn vang lên từng hồi. Cho thấy sự kiên nhẫn của người bên kia. Anh bực bội cầm chiếc máy lên ấn nút nghe mà không thèm nhìn xem người gọi là ai:

-Ngọc.....__ Người đầu dây kia chưa nói hết câu đã nghe tiếng quát của anh.

-Ai vậy? Xin đừng làm phiền nữa.__ Đây là lần đầu tiên anh gắt lên như vậy.

-Ngọc... không.. xin hỏi anh là ai? Sao lại nghe điện thoại của Ngọc?__ Giọng nói bên kia có chút hoảng hốt.

-Tôi là anh trai của Sally. Còn cậu là.....

-Tôi là chồng cô ấy. Xin anh cho tôi gặp Bảo Ngọc.

-Chồng.... Có lẽ.. ko được rồi... con nhóc đang ở trong bệnh viện....._ Anh nói nhỏ dần.

-Bệnh viện? Sao cô ấy lại ở tổng đó? Bệnh viện nào? Hãy nói cho tôi?_ Hấn sốt sáng.

-Được. Đây là bệnh viện X.

Nghe xong hấn liền cụp máy. Vợ và bắt tải lữ bạn thấy thế liền cũng chạy theo. Chiếc taxi nhanh chóng chở hấn cùng mấy người kia đến bệnh viện. Đến nơi, hấn vội vàng đi xuống phi ngay vào bệnh viện. Sam và Windy cũng vội vã đi theo. Way ở lại trả tiền rồi cũng chạy theo. Tất cả mọi người đều mang một tâm trạng lo lắng khó tả.

->> Liệu nó có làm sao ko?

Là câu hỏi hiện hữu trong đầu mọi người. Sau một hồi chạy đi chạy lại cuối cùng cả năm cũng dừng lại trước cửa phòng cấp cứu. Hấn sốt sáng chạy đến lay vai anh

-Đã có chuyện j xảy ra với cô ấy?

-....._ Anh chỉ im lặng không biết nói j.

-Hãy nói cho tôi biết. Hãy nói đi_ Hấn hét lên.

Mọi người đều ái ngại nhìn hấn. Way và vic liền đến bên vỗ vai hấn:

- Bình tĩnh mọi người sẽ nói cậu đừng làm ồn như thế nữa.

Hấn cũng im lặng làm theo. Quản lí Jun thay anh kể mọi chuyện cho hấn. Nghe xong hấn tức giận nắm chặt tay. Đấm mạnh vào tường. Miệng **** thề:

-Mẹ kiếp. Tôi sẽ làm cho cả gia đình bà khuynh gia bại sản.

Rồi hấn bắt lực khụy xuống. Nắm tay buông lỏng. Hấn hận mình sao không bảo vệ được nó. Sao khi nó sang đây hấn lại ko đi theo. Sao hấn lại có thể tin tưởng nó cơ chứ? Hấn ngẩng mặt mà không dám hét. Chỉ tay lên trần nhà ý như muốn nói:

Chỉ tay lên trời hận đời vô đối

Xong lại cúi mặt xuống thì thầm:

Úp mặt xuống đất nói dối ngại ghê.

Mọi người nhìn theo từng cử chỉ của hấn mà mắt to mắt nhỏ. Không hiểu hành động đó là j? Sam và Windy đang ôm nhau khóc nức nở mà cũng phải dừng lại để nhìn hấn. Bất chợt cánh cửa phòng cấp cứu mở ra. Một cô y tá xông vội ra về mặt thoáng lo lắng. Mọi người chạy xô đến.

-Ai có nhóm máu trùng hợp với bệnh nhân? Bệnh nhân đang thiếu máu trầm trọng xong máu của nệm viện lại ko đủ.

Mọi người nhìn nhau. Ko ai có nhóm máu trùng với nó cả. Cô chị vừa nãy lập tức lên tiếng.

-Tôi. Nhóm máu của tôi là nhóm máu O.

Mọi ánh mắt lập tức dồn về phía cô. Anh ngạc nhiên ko nói nổi câu nào. Cô mỉm cười nhìn anh. Cô y tá tươi cười lập tức cầm tay cô như bắt đc vàng:

- Được. Cô đi theo tôi.

Thế là chiếc cửa phòng cấp cứu lại mở ra 1 lần nữa và lại đóng vào một lần nữa. Đã 6 tiếng rồi, bác sĩ vẫn chưa ra. Ai cũng đều lo lắng. Có một số người đã về. Nhưng cũng có một số người vẫn đứng đó đợi. Tất cả đều mang trong mình 1 hy vọng mong manh. 1 tiếng nữa lại trôi qua. Cuối cùng vị bác sĩ cũng bước ra. Ông gỡ bỏ chiếc khẩu trang rồi thở phào 1 cái. Mọi người chạy ủa lại chỗ ông.

-Bác sĩ. Cô ấy sao rồi?

- Tạm thời bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm. Nhưng còn phải theo dõi thêm . Ai là người nhà bệnh nhân xuống gặp tôi._ Vị bác sĩ nói thế rồi bỏ đi.

Anh và hần nhìn nhau rồi cùng đi xuống. Sam , Windy, Way và Vic thì ở lại với nó. Nó đã đc chuyển qua phòng hồi sức.

-Bác sĩ. Cô ấy có vấn đề j sao?_ Cả hai cùng đồng thanh hỏi khi đã ngồi trên ghế.

-Hừm. Đúng vậy. Tuy đã qua cơn nguy hiểm. Nhưng do mất quá nhiều máu cộng với việc bị tổn thương tâm lí nặng nề lên cô ấy khó có thể tỉnh lại.

-Sao?_ Cả 2 người thẳng thốt.

-Nhưng đó cũng chỉ là có thể thôi. Nếu như lí trí cô ấy phục hồi nhanh thì cô ấy sẽ tỉnh lại. Nhưng việc đấy có vẻ là xa vời. Khoảng thời gian để cô ấy phục hồi và tỉnh lại rất dài. Có thể là 1tháng, 10 tháng, 1 năm hay 3 năm_ Vị bác sĩ nói vs về mặt lo sợ, rụt rè.

-“ Rằm”... Mặc kệ là 1 năm, 10 năm, hay 100 năm. Cho dù cô ấy có ko tỉnh lại đi chẳng nữa thì tôi vẫn sẽ chăm sóc cô ấy. Yêu cô ấy đến suốt đời._ Hần đập bả cái rằm rồi bực bội bỏ đi.

-Mong bác sĩ thông cảm._ Anh nói bằng giọng buồn buồn. Giờ đây cái chấu giọng lạnh băng đã bị tan chảy rồi.

-Ko sao. Chỉ vì cậu ta quá yêu con bé thôi._ Vị bác sĩ già lắc đầu.

Anh ngồi thêm vs bác sĩ 1 lúc để nghe về tình trạng của nó. Hần thì khuôn mặt hằm hằm bước đi. Trong lòng thổn thức bao suy nghĩ. Bước chân đi nhanh dần. Về lại nơi có nó. Nó nằm đấy. Như nàng công chúa ngủ trong rừng.

..... Bệnh nhưng vẫn đẹp.....

..... Đau nhưng vẫn cười

Hần đau xót nhìn nó. Cầm chặt lấy bàn tay nó nước mắt khê rơi. “ Cho dù em có thế nào. Anh vẫn sẽ mãi yêu em”. Rồi hôn nhẹ lên trán nó. Mọi người ở ngoài nhìn vào trong. Thấy hần như vậy thì ko khỏi đau long. Sam và Windy nước mắt rơi lã chã. Họ cảm thấy thương tâm cho cô bạn và cô chị của mình. Hai người con trai kia nhẹ nhàng ôm họ vào lòng mà vỗ về. Anh đứng đó như pho tượng. Khổ tâm. Làm sao đây. Đứa em gái bé bỏng tội nghiệp của anh. Hần đuổi tất cả mọi người về. Không cho ai ở lại kể cả anh.

-Mọi người về nghỉ ngơi đi. Tôi sẽ ở lại. Ko cần ai ở cùng đâu.

Ánh mắt hần kiên định làm mọi người muốn ở lại cũng ko được. Thế là cả lũ lật đật kéo nhau về. 4 ng kia về khách sạn ở còn anh thì về ngôi biệt thự của mình. Sau khi mọi người về hần lập tức vào phòng. Cầm chặt tay nó nhìn ngắm nó suốt đêm rồi ngủ quên khi noà ko biết. Sáng thức dậy, nó vẫn vậy vẫn nằm im đó cùng nụ cười dang dở trên môi. Đôi mắt vẫn nhắm nghiền. Khuôn mặt xanh xao hốc hác. Hần xót xa.

Bà Diệp sau khi nghe tin con gái mình liên ngất lên ngất xuống. Ông Diệp cũng đau xót ko kém. Chưa một ai nói cho ông bà biết về đứa con trai mất tích của mình. Bố mẹ hần cũng rất buồn vì đứa con dâu bị vậy.

1 tuần sau:

Tại bệnh viện thần kinh:

- Này. Sao mày dám ăn chuối của tao? Đồ khốn kiếp_ Bà Jen nhảy chồm chồm lên.

-Con ranh. Mày ăn trộm còn nói tao hả?_ Một bà mập mập nói.

Á à. Mày chết với bà._ Bà Jen tóc tai xoã xươi, rồi tung, tai cài bông hoa chạy đến chỗ bà mập nói. Thế là hai bà một béo 1 gầy xông vào đánh nhau. 1 tên thanh niên gần đấy nhảy lên ôm thân cây cao hứng hất vu vơ:

Bơm xăng thôi em mà.

Bơm cho anh đi mà

Bơm xong đi la cà

Thật là đen vì xe hết xăng.

- hú hú. Gãy cổ lên. Đánh chết mụ béo đi. Hú hú__ Tên diên hét lên.

Mấy y tá nhanh chân chạy lại gỡ 2 bà sư tử hà đông ra. Mặt bà gãy đã xuất hiện vài vết cào nhìn như mèo do dím phải nội công thâm hậu của bà mập. Bà mập cũng vậy. Miệng rớm máu do xoi phải cú đấm trời giáng của bà gãy. Bọn hắc đứng đấy. Nhếch mép cười nhạt.

-Hoàng Thanh Vân bà mà cũng có ngày này sao?

Rồi tất cả quay về bệnh viện làm thủ tục xuất viện cho nó. Hắc đã quyết định sẽ đưa nó về Việt Nam để dễ bề chăm sóc. Mọi người ai cũng đồng ý vậy.

Tại Việt Nam:

-Cô Hồ Linh Đan! Yêu cầu cô phối hợp vs chúng tôi. __ Vị cảnh sát già lên tiếng.

-Phối cái đầu các ông ý. Tôi có làm cái j đâu mà phải theo về cái chuồng bò của các ông?__ Linh Đan mạnh miệng.

Mấy vị cảnh sát ở đó đã hết sức nhẫn nhịn mà cô ta vẫn cứ **** mắng. Họ định xông lên nhưng vị cảnh sát già giờ tay cản lại.

-Chuồng bò? Haha. Rất tiếc. Cái chuồng bò đấy là nơi cô sắp cư ngụ đấy. Bắt cô ta lại

-Bỏ tôi ra. Máy người đang lỵ vậy? BA ba ơi!__ cô ta ra sức giãy dụa.

Ông Hồ sợ hãi ko dám ra. Ông đã hoàn toàn suy sụp cái uy danh của ông ngày trước lấy lòng bnhiu thì bây giờ lại phải xấu hổ bấy nhiêu. Ông thật sự ko biết sao mình lại lấy dc 1 người vợ thâm hiểm và đưa con gái sinh ra cùg thâm hiểm y vậy. Ông đau long đến nỗi muốn chết đi sống lại.

4 năm sau:

Hắn giờ đây đã là một vị giám đốc uy quyền đầy mình. Tiếp nhận công ty của ba và làm cho nó càng lớn mạnh hơn. Nó vẫn vậy vẫn nằm đó. Anh thì đã quay về với gđ của mình. Và hiện giờ anh đang yêu cô chị khỉ chuối đó. Cô ta là con gái cưng của ông bà Triệu. Cô đã yêu thầm anh từ ngay lần đầu lúc ông bà Triệu dẫn anh về nhà. Cô ko coi anh là anh trai. Mà luôn coi anh là một nửa của mình. Ông bà Triệu cũng đồng ý để anh và cô đến vs nhau. Thôi thì ko làm con nuôi thì làm con rể vậy. 2 cặp kia cũng vậy. Họ cũng rất hạnh phúc. Họ yêu nhau đã được gút ngét gần 6 năm nhưng họ chưa làm đám cưới. Họ chờ nó tỉnh lại rồi cưới luôn 1 thể cho nó vui.

Hôm nay, hắn về nhà sớm. Chạy lại phòng mình. Hắn hôn lên trán nó thì thầm:

- Đây vợ iu! Sao em nằm mãi vậy. Dậy mà coi anh nè. Anh sắp trở thành ông cụ rồi. Em chả thương anh j sất. Anh kể cho em nghe nè. Hnay công ty vừa ms nhận một nhân viên mới. Cô ta khá là xinh xắn. Làm việc lại giỏi giang nữa. Em mà ko tỉnh dậy là anh sẽ lấy cô ấy để mặc em đấy.__ Rồi hắn cười. Suốt 4 năm qua ngày nào hắn cũng nc với nói. Mặc kệ nó có nghe thấy hay ko. Hắn vẫn nuôi hi vọng nó sẽ tỉnh dậy. Và đúng thế giờ đây, ngón tay nó khẽ động đập trong bàn tay hắn. Hắn giật mình nhìn kĩ xem mình có bị hoa mắt hay ko? Ko. Trời ơi. Đây có phải sự thật ko? Nó đã cử động sau 4 năm nằm im lìm.

-Người đâu gọi bác sĩ ngay nhanh lên.

Mọi người náo loạn nhanh chóng gọi bác sĩ. Họ đều mong cô chủ nhỏ này tỉnh lại.

-Bác sĩ Trần sao rồi?

-Chúc mừng cậu. Đây là dấu hiệu cho biết cô ấy sắp tỉnh lại.__ Ông bác sĩ vui mừng nói.

Hắn cũng vui mừng ra mặt. Mắt nó dần dần hé ra. Nó lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt của mọi người. Do tiếp xúc với bong tối quá lâu mà nó chưa kịp thích nghi với ánh sáng.

-Vợ iu! Vợ iu của nah cuối cùng cũng tỉnh lại rồi.__ Hắn vui sướng ôm chầm lấy nó.

-Ax. Ngạt thở. Ngạt thở__ Nó khó nhọc thốt ra từng tiếng 1.

-Ây. Anh xl vợ iu. Tại anh mừng quá.

-Con gái.__ Bà Diệp đi đến cạnh nó__ Cuối cùng con cũng tỉnh lại. Có phải con muốn dọa mẹ muốn chết đúng ko?__ Bà nhe răng cố ngăn cho nước mắt ko rơi.

-Con xối.__ Khoé mắt nó ướt ướt.

-Được rồi. Con dâu đã tỉnh rồi bà phải vui lên chứ. Sao lại sướt mướt thế này. Con bé sẽ buồn đấy.__ Bà định lại gần vỗ vai bà diệp.

Bà Diệp gật gật đầu đứng dậy. 3 tiểu quỷ cô nương chạy đến nước mắt rơi như mưa.

-Mày/ chị thật là tệ__ Cả 3 đồng thanh.

-Sao bắt chước tôi/ em__ Cả 3 lại đồng thanh.

-Cấm nhại__ Lại một lần nữa.

Tất cả cùng phì cười vì cái tính trẻ con cẩu má của mấy cô tiểu quỷ này.

-Em phải mau bình phục nhe__ Hắn ghé tai nó nói thầm. Nó mỉm cười. Cái tay ko phải truyền nước giơ lên ngoắc ngoắc:

-Chụt. Phần thưởng cho sự chờ đợi__ Nó cười toe. Mọi người cũng cười theo.

1 tháng sau:

- Nào. Sao nhìn luộm thuộm thế kia?

- Có cậu luộm thuộm ý. Người ta đẹp như tiên sa cá lặn thế này mà dám bảo luộm thuộm.

- Hừ mấy cô nương cho tôi xin.

5 cô dâu ngồi trong phòng cãi nhau chí choé. Đố mọi người mấy cô dâu đó là ai? Vâng đó chính là nó, Sam, Windy, Kim Ly và cô chị khỉ chuối Triệu Thuyền Di. Kim Ly đã tìm được 1 anh chàng nhà giàu bánh tẻ để yêu. Cô đã theo đuổi cậu ta suốt 2 năm để dc đồng ý. Và ông trời ko phụ lòng kẻ biết cả tà quy chính. Đã cho anh động lòng để đến với cô.

- Mọi người đã đến giờ.__ Một người hét lên.

5 cô dâu hồi hộp đứng dậy. Đi ra ngoài. 5 ông bố đã đứng đó chờ sẵn. Họ mỉm cười nhìn những đứa con gái của mình. 5 cô dâu cũng cười thật tươi.

Chú rể nhìn cô dâu say đắm như con cá trắm. Những ông bố đặt tay con gái mình lên tay những chàng rể, nháy mắt rồi đi xuống phía khán đài. 5 cặp song bước bên nhau đi lên chỗ cha sứ.

-Ukm. Vì có 5 cặp lên ta sẽ hỏi gộp luôn cho nhanh. Hehe. Cacá con đồng ý chứ?__ Vị cha sứ nháy mắt.

Tất cả gật gật đầu.

-Các nàng tiên xinh đẹp các con có đồng ý lấy các chàng hoang tử đây làm chồng ko? Dù cho có đói ăn, nghèo khổ, phải ra đường ăn xin....ái nhầm ko có nhà để ở các con vẫn nguyện sống bên các chàng chứ?__ Vị cha sứ hồn nhiên nhìn ra chỗ khác mặc kệ ánh mắt náy lửa của các chàng trai.

-Chúng con.....__ Mọi người đều hồi hộp__ko đồng ý?

-.....__ Vị cha sứ ngó người.

-Tại sao chúng con phải đồng ý__ 5 cô gái đồng thanh.

-Vì các chàng yêu các nàng.__ 5 chàng trai đồng thanh.

-Được. Vậy chúng con đồng ý._ 5 cô nàng cười toe.

-Vậy còn...._ Cah sứ chưa kịp ns xog đã bị chặn họng.

-Tất nhiên là chúng con đồng ý rồi.

5 cô dâu vui vẻ quay sang phía chàng trai. Họ trao nhẫn cho nhau rồi ôm nhau hôn thắm thiết. Các cô dâu tung bó hoa hồng lên rồi nhìn nhau cười hạnh phúc. Những đợt sóng nhỏ đánh nhẹ vào bờ. Thật bình yên.

Chúng ta chỉ là 1 cặp vợ chồng bất đắc dĩ

Nhưng cuối cùng lại bị chính trái tim mình chinh phục.

Chúng ta thật sự yêu nhau.....

—————The end—————

24. Chương 24 The Ēn

NGOẠI TRUYỆN:

1 năm sau:

- Chồng iu! Anh muốn ở trên hay ở dưới?_ Nó nhí nhảnh hỏi.

-Vợ cứ đùa. Tất nhiên là trên rồi_ Hấn chun mũi dễ thương.

-Được rồi! Vợ iu sẽ đại lượng cho chồng ở trên._ Nó cười nói.

Ngay lúc đó ở bên ngoài cửa phòng của nó và hấn:

-Này ông ông nghe thấy j ko? Đúng là tuổi trẻ. Ngay cả cái việc ấy mà cũng tranh giành nhau_ Mẹ hấn nói.

-Đúng vậy. Tuổi trẻ sức khỏe dai._ Bố hấn cũng hòa theo.

Hai ông bà đang nói thì:

- Ái đau. Anh phải nhẹ nhàng thôi chứ. Em ứ thêm “chơi vs anh nữa”._ Nó kêu lên.

-Thôi nào vk iu lúc em làm anh thì anh có kêu đau._ Hấn nói lại.

-Uk chịu

Hai đứa cứ cãi nhau mà ko biết rằng vk ck già bên ngoài đang nghe lén. Họ cười sung sướng vì nghĩ mình sắp có cháu bồng cháu bế. Nghe một lúc họ sung sướng rồi khỏi đó. Hai người nào đó “chơi” chán thì bèn đi ngủ.

Sáng hôm sau:

- Ủa? Sao 2 đứa dậy sớm vậy?_ Bà Cẩm ngạc nhiên.

-8h rồi mà mẹ_ Hấn và nó đồng thanh.

-Sao ko nghỉ thêm lúc nữa đi. Hôm qua chắc hai đứa “mệt lắm”_ Bà cố nhấn mạnh chữ mệt.

-Ak...Akk._ Như nhớ được điều j đó hấn lên tiếng_ Công nhận là mệt thật. Hwa chúng con chơi oải tù tì đến tận đêm. Trán sưng vù hết rồi này.

-Hà?_ Ông bà Đình đồng thanh kêu lên. Lúc sau mặt ỉu xiu như cái bánh bao quất lên_ Chơi bởi cho đẩy vào. Lần sau nhớ dậy sớm nghe chưa?

Hấn và nó ngó người mặt ***** hết mức.

•Bên nhà Sam:

-Vũ! Anh đâu rồi? Cún ị rồi. Anh mau vào dọn đi._ sam ra lệnh.

- Ko đk. Anh đang chơi game._ Way nói vọng ra.

-Anh.. Hức.. ko thương mẹ con em.. hức... Em sẽ đưa cún về bà ngoại. Ko bao h quay lại đây nữa.__ Sam lại giở chiêu cũ ra.

-Ừk. Em đi đi.

-Anh thật quá đáng. Huhuhu. Oa oa.. con ơi ba ko thương con. Ba ghét con. Vậy chúng ta đi thôi. Mẹ sẽ đưa con đi ko bở quay về đây nữa.__ Dứt lời Sam đứng dậy cầm cái túi__ Nhưng mà con yêu. Con chờ tí, mẹ phải vơ hết tiền của ba con đã. Không chúng ta sẽ trở thành ăn xin mất,__ Rồi chạy về phía cái két ra sức tống tiền vào túi.

-Ái. Em đừng lthế.Anh sẽ chết vì đói mất thôi.

-Nếu ko muốn chết thì đi dọn..... của con mau.

-Được anh đi liền... đi liền ak.....

Way đau khổ cầm cái quần của con nhọc vừa ms ị ra chỗ chậu nước rồi lấy tay vò vò nó đi. Sam cười hả hê. Cô luôn dung cách này để đánh lừa bắt anh làm việc.

-Ồi trao ơi! Chị Ly.. a Thiên 2 người ra mà xem nè. Sao bé Rin nàh chị dám cào Thi thi nhà em ra nông nổi này hả?__ Windy chống nạnh rú lên xót xa cho đứa con gái.

-Đâu đâu. Tại con bé Thi đánh đá trêu gẹo con trai chị đấy chứ.__ Kim Ly nhanh miệng giải thích.

-Đánh cái con khi? Con gái tôi ngoan hiền y mẹ nó thì làm sao mà trêu gẹo đk thằng bé trong khi nó còn chưa đầy 1 tuổi hả?__ Win vẫn thét ra lửa.

-Đúng rồi. Bắt nạt con gái tôi thì ns ra luôn đi.__ Vic hùa theo.

-Gớm. Cái mặt *** khi con anh chị con tôi nào dám đụng vào?__ Kim Ly chảnh choẹ lên tiếng.

-Cái j? Đít khi? Hừ..... Bà muốn đánh nhau phải ko?__ Windy máu dồn lên não mặt xám xịt hỏi.

-Uk. Đấy. Có ngon thì vô đây. Chị chiều __ K.ly ra về bắt cần đời.

Win nóng máu xông vào. Hai bên đấm, đập, cào, xé, đánh lộn lẫn nhau. Vic và Thiên mắt to mắt nhỏ nhìn nhau. Đơ 1 lúc thì họ bắt đầu hiểu vấn đề. Cả 2 ra sức hò hét cổ vũ cho vợ iu của mình. Win cầm tóc Ly giật như điên còn Ly thì dung hết nội lực vốn có của mình để cào lại. Họ đánh nhau y như phim chưởng. Win bay lên đứng trên ngọn tre. Ái nhầm đứng trên thành cái bể nước. Dùng thần trường bay xuống đầm bực phát vào mắt K. Ly và “ rầm” do quá trơn lên cô nàng đã được ôm đất mẹ bao la. Vic chạy đến đỡ vợ. Thiên cũng lon ton xem vợ ra sao. Rồi cả 2 ông chồng bỗng bật cười nắc nẻ. Hai người kia cũng ngơ ngác nhìn nhau. Rồi 1 lúc sau họ cũng cười vang rồi chạy vào ôm nhau. Họ thật là buồn cười mà. Phải ko?

-Quả đầu tổ quạ như điện giật của em nom thật buồn cười.__ Ly cười ha hả.

-Hoho. Chị thử xem lại mình đi quả mắt chó đốm của chị nhìn thật là đau long quá đi mất.__ Win cười khả ố đá lại.

Rồi họ cười vui vẻ. Cuộc sống ko chỉ có màu hồng. Họ đã phải trải qua bnhiều gian khổ ms đến được với nhau. Vì vậy mọi người hãy trân trọng những j mà mình đang có.

CHÚC MỌI NGƯỜI SỐNG VUI, SỐNG KHOẺ, SỐNG TRẺ VÀ SỐNG ĐẸP! HEHE.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-bat-dac-di>